

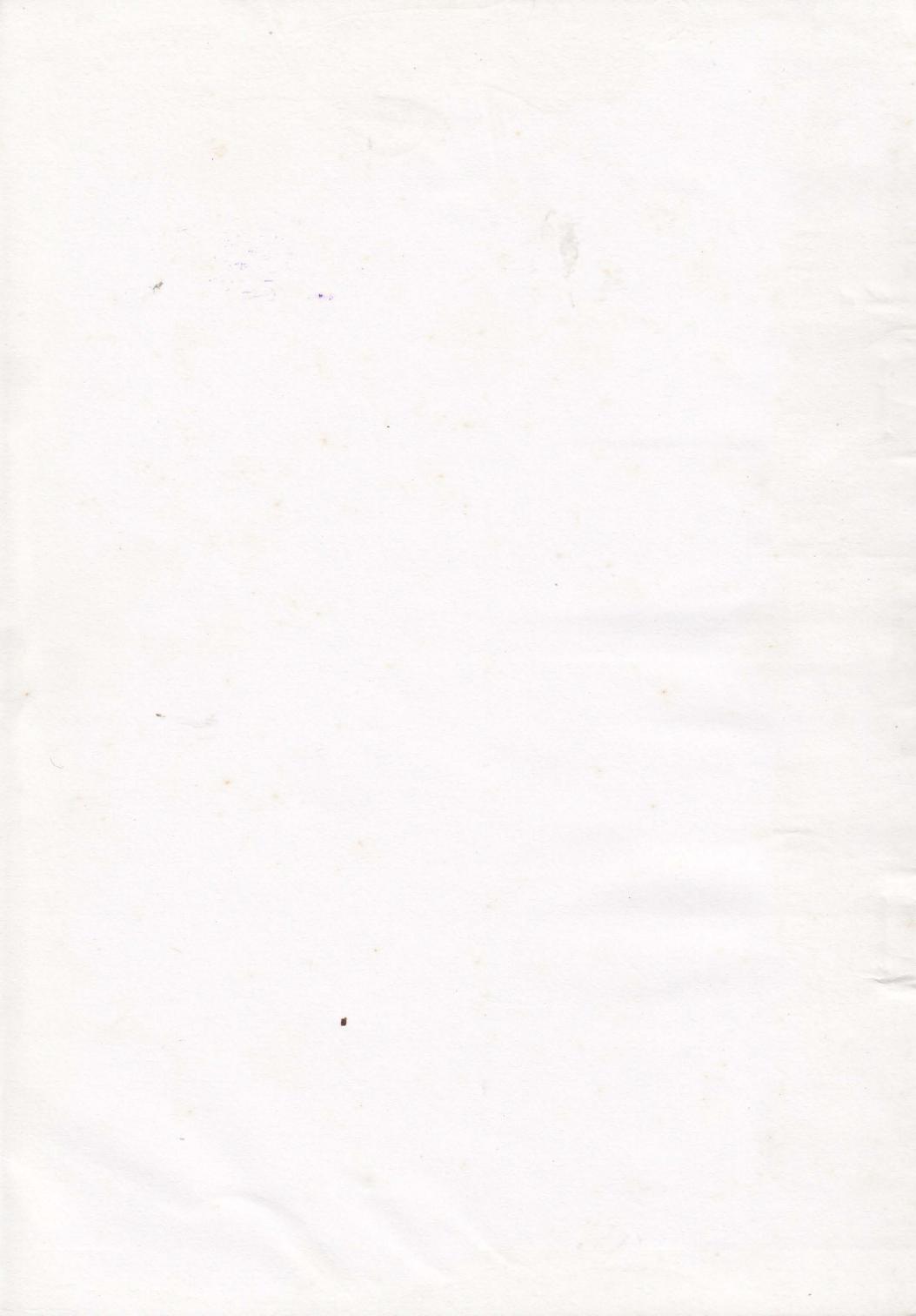
க.கலாமணி

பாட்டுக்கீர்க்காலே...

கலைஞர் வெளியீடு

B.K. Bharaneetharan
EDITOR
"JEEVANATHY"
KALAI AHAM
ALVAI (N.P.)

LIL G. புத்தாசூ...
வினாக்கள்

போன்ற

வினாக்கள்
விடைகள்

БИБЛІОТЕКА
ДОЛІЗ
ЧИТАВАЧІ
ВІНА ІАІА
КОМУВА

Bharaneetharan
EDITOR
"JEEVANATHY"
KALAI AHAM
ALVAI (N.P.)

பாட்டுத் திறத்தாலே...

சீருக்கதைகள்

த.கலூமணி

ஜீவநதி வெளியீடு
கலை அகம்ம
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்.

பாட்டுத் திறத்தாலே...

சிறுகதைகள்

© த.கலாமணி

முதற் பதிப்பு : 2009 ஆவணி

விலை : ரூ.200

நூலாக்கக் குறிப்புகள் : டெம்மி $\frac{1}{8}$
பக்கங்கள் 144
11 புள்ளி எழுத்துகள்

அட்டை வடிவமைப்பு : ரமணி

வெளியீடு : 'ஜீவந்தி'
கலை அகம்
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்.

அச்சப்பதிப்பு : சதாபொன்ஸ்

ISBN - No. : 978-955-50428-1-9

ஜீவந்திக்காக இந்நாலை வெளியிடுவெர் திருமதி கு.கலாமணி

K.Bharaneetharan
EDITOR
"JEEVANATHY"
KALAI AHAM
ALVAI (N.P.)

உயிருட்டி
உரமுட்டி
என் உயர்வுக்காய்த்
தன்னை ஈந்த
எனது அம்மா
தம்பிஜயா பர்வதம்
அவர்களுக்கு சமர்ப்பணமாக

நன்றி

- பரணீதரன் • ரமணி
- மல்லிகை • ஜீவந்தி • ஞானம்
- திருவுடையாள் • சிரித்திரன்

• கணேயாழி

முன்னீடாக சூல வர்கள்

எனது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதி இது. ‘நாட்கள், கணங்கள்... நமது வாழ்க்கைகள்’ என்ற எனது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியை ‘எம். டி. குணசேன அன்ட் கம்பனி’ 2000ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டு வைத்தது. இப்போது இந்நால் ‘ஜீவநதி’ வெளியீடாக வெளி வருகின்றது.

இந்நாலில் உள்ள சிறுகதைகளில் வரும் பிரதான கதாமாந்தர் கற்பனையானவர்கள் அல்லர்; உண்மையானவர்கள். என்னை ஏதோ ஒரு விதத்தில் பாதித்தவர்கள். அவர்கள் எல்லோரும் என் உறவுகளாக, சுற்றுத்தவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை. உங்களின் உறவுகளாகவும் அயலவர்களாகவும் கூட இருக்கக்கூடும். ஆனால், வாழும் மாந்தரின் வாழ்வியற் கோலங்கள் சிலவற்றை இங்கு பதிவு செய்துள்ளேன் என்பதே உண்மை.

இந்நால் ‘ஜீவநதி’யின் முதல் வெளியீடாக வெளிவரவேண்டும் என்ற விருப்புடன், ‘ஜீவநதி’ சஞ்சிகையின் ஆசிரியரும் எனது மகனுமான பரணீதரன் இந்நாலினை வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். முத்த எழுத்தாளர் கலாபூஷணம் தெணியான் என்னைப் பற்றிய குறிப்புகளை அட்டையில் பொறித்துள்ளார். நன்பர் ஓவியர் ‘ரமணி’ (கலாபூஷணம் வை. சிவகஸ்ப்பிரமணியம்) அட்டையை அழகுற வடிவமைத்துள்ளார். என் ஆக்கங்கள் நூலாக வெளிவரவேண்டும் என் விரும்பும் என் நண்பர்கள் சிலர் இந்நால் வெளியீட்டில் ஆர்வமுடியுள்ளார்கள்.

என் அம்மா மறைந்து ஒரு வருடமாகியுள்ள நிலையில், என் அம்மாவின் நினைவாக இந்நாலை வெளியிடுவது எனக்கு ஆறுதலைத் தருகிறது.

த. கலாமணி

- பாட்டுத் திறத்தாலே • புவனேஸ்வரி
 - வீழ்ந்து விடாதிருப்பேன்
 - மிச்செல் • முதுசௌம்

ஈசமிலா இனம் வேண்டும் • அரசன் எவ்வழி

 - விதியே விதியே • பாலித்திட வேண்டுமெம்மா

பட்டுத் திற்களே...

‘கீதாலயம்’ நெருங்கி வர, கானாமிரதம் காதுகளில் உள்ளுழைந்து நெஞ்கள் இறங்கிறார்கள்.

அலை அலையாய் எழும் தம்புராவின் நாதம்.

அதிலிருந்து சிறிதும் சுருதி பிசகாத ஜிந்து கட்டைச் சுருதியிலான குரலிசை.

உலகத்தின் சோகத்தை எல்லாம் பிழிந்து ஊட்டும் தியாகய்யரின் பாடல் வரிகள்...

வேதாசலம் ஜயாவின் உருவம் மனக் கண்ணில் தெரிந்து கொண்டிருக்க, அவர் பாடும்போதான பாவத்தை நெஞ்க கற்பனை செய்தது.

ஆஜானுபாகுவான ஆகிருதி;

உடம்புக்குப் பொருத்தமான எடுப்பான முகம்;

அந்த முகத்தில் ஜோலிக்கும் தேஜஸ்;

முகத்தில் மட்டுமன்றி தேகமெங்கும் பீறிட்டுக் கொண்டு நிற்கும் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்புகள்;

இடைஇடையே முடித்திறந்து கொள்ளும் விழிகள், அவ்விழிகளின் தீட்சணியமான பார்வை;

பார்வையின் தீட்சணியத்தையும் விஞ்சியதான குரலின் பாவம்...

வீட்டு முகப்பை அண்மித்ததுமே ‘கீதாலயம்’ என்ற பெயர் பலகை தான் முதலில் கண்களுக்குத் தெரிகிறது. என்னை அறியாமலே என்கால்கள் பின்னோக்கி இழுத்துக் கொள்கின்றன ‘வேதாசலம் ஜயாவின்

உபாசனையில் குறுக்கீடு வேண்டாமே’ என்று மூளையின் மத்திய கட்டுப் பாட்டுப்பகுதி கால்களுக்கு இட்டகட்டளை போலும். நான் சிறிது தரித்து நிற்கிறேன்.

“ஜகமேலே பரமாத்மா யெவரிதோ மொறவிடுது...”

ஆபேரிராகத்தில் அமைந்த கிருதியின் சரணத்திலுள்ள வரி நெஞ்சைக் குடைகிறது. உயிரணுக்கள் ஒவ்வொன்றையும் ஊடறுத்து மனசைப் பிசையச் செய்யும் இவ்வரியின் அர்த்தத்தை நெஞ்சம் அசைபோட விழைகிறது.

‘உலகையானும் பரமாத்மனே, நான் வேறு யாரிடத் தில் முறையிடுவேன்’

தெய்வத்திடம் முறையீடு செய்வதென்றாலே இப்படித்தானோ? உள்ளம் மட்டுமா உருகுகிறது, உயிரும் அல்லவா?

கேட்போரைப் பிணித்து, உடலையும் உயிரையும் உருகச் செய்வதான் சித்து விளையாட்டு அன்றோ இது.

ஒரே வரியை சங்கதிகள் வைத்து, திரும்பத் திரும்ப வேதாசலம் ஜயா இசைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது, இந்தப் பூமியே என் காலடி களுக்குக் கீழ் நழுவுவதுபோல உணர்கின்றேன்.

ஜந்து கட்டைச் சுருதியில் மேல் ‘ஸ’ வைப் பிடிப்பதென்றால் சாமானியமான ஒன்றா? ஒன்றாரைக் கட்டையில் பாடிப்பழகிக் கொண்டிருக்கையில் இரண்டு கட்டைக்குச் சுருதியை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டியேற்றந்தாலே எனக்கு மேல் ‘ஸ’வைப் பிடிக்க முடிவதில்லை. ஜந்து கட்டையிலென்றால் எப்படி முடியும்?

ஜந்து கட்டைச் சுருதியை உள்வாங்கிக் கொண்டு மனசுக்குள்ளேயே மேல் ‘ஸ’வைப் பிடிக்க முயற்சிக்கிறேன். நெற்றியெல்லாம் நரம்பு புடைத்துக் கொண்டு நிற்க, முகத்திலிருந்து ரத்தம் கசிவது போன்ற உணர்வு.

‘எனக்கு வேண்டாம்பா’ என்று உடல் உதறுகிறது.

‘வேதாசலம் ஜயாவுக்கு எப்படி இது முடிகிறது?’

வேதாசலம் ஜயா மகானுபாவராகத் தெரிந்தார்.

முன் கதவு திறந்திருக்கிறது என்பதற்கு அடையாளமாக கதவுச் சிறகுகளிடையே ஒரு சிறு வெளி தெரிகிறது உள்ளுழையலாமா, வேண்டாமா என்று மனம் போராடுகிறது. கதவுச் சிறகொன்றை, சத்தம் எழுப்பாதவாறு தள்ளித் திறந்துகொள்கிறேன்.

முன் கதவை ஓட்டியதாக 'ட' வடிவக் கூடம்,

கூடத்தின் மடக்கு மூலையில் உள்ள சுவரில் பிணைத்த வட்டச் சிறகுப் பலகை,

அப்பலகையில் வைக்கப்பட்ட முப்பரிமாண வெள்ளிப் படச்சட்டத்துள் தியாகம்யயின் சிற்பம்,

கையில் தம்புராவுடன்...

கருணை பொழியும் முக பாவத்தில்...

என் மனம் கசிகிறது. கண்களில் நீர் துளிர்க்கிறது. அந்த மகானுபாவரை என் உள்ளம் ஆராதிக்கிறது.

தியாகம்யயின் முன்னால் கொளுத்தி வைத்த சாம்பிராணியின் சுகந்தம் கூடம் முழுவதும் கமழ்ந்தது. அருகில் நிறுத்திய சூத்துவிளக்கின் தீபச்சுடர் தெய்வீகத்தைப் பொழிந்து கொண்டிருக்கிறது.

தியாகம்யயின் முன்னால், கைகளில் தம்புராவுடன் வேதாசலம் ஜயா அமர்ந்து பாடிக்கொண்டிருக்கிறார். கண்கள் முடியிருக்க, கைவிரல்கள் தம்புராவின் தந்திகளை ஓடு சீராக இழைத்துக்கொண்டிருக்கின்றன. மூன்றே மூன்று தந்திகளை விரல்கள் மீட்டிக் கொண்டு செல்ல, நாதவெள்ளம் அலை அலையாகப் பொங்கிப் பிரவாகித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த நாத வெள்ளத்துடன் இசைந்து, நாதவெள்ளத்தையும் மீறி வேதாசலம் ஜயாவின் குரல் ஓங்கி ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

பிசிறில்லாத சாரீரம்;

சுருதியை விட்டு விலகாத தொனி;

தம்புராவின் நாதத்துடன் இழைந்து ஒலிக்கும் குரலோசை...

நாத மழையாய் வர்ஷித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

ஒசையின்றி வேதாசலம் ஜயாவின் கண்ணுக்குப் படுமாற்போல் சற்றுத்தாரத்தே அமர்ந்து அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

முடியிருந்த கண்கள் திறந்து கொண்ட வேளையில் என்னை அவர் கண்டிருக்க வேண்டும். திடீரென்று என்பதை அவரின் பார்வை பதிந்ததை உணர்ந்தேன். ஒரு கணம் தான். ஆனாலும் அப்பார்வையின் கணிவை நான் உள்வாங்கிக் கொள்கிறேன்.

உபாசனை முடியும் வரை நான் காத்திருப்பேன். நான் வேதாசலம் ஜயாவிடம் வந்து சேர்ந்ததே பெரிய கதை. அது என் வாழ்வின் அதிர்ஷ்டமும் கூட.

வேதாலம் ஜயாவை இசை நாடகக் கலைஞராகத்தான் அறிந்து வைத்திருந்தேன். எனது பாடசாலை மாணவர்களுக்கு ‘இசை நாடகம்’ ஒன்றைப் பழக்குவதற்காகத் தான் முதலில் அவரை அணுகினேன்.

வேதாசலம் ஜயா மறுக்கவில்லை. பவளக்கொடி நாடகப் பாடல்கள் அத்தனையையும் பாடிக்காட்டினார். கல்யாணி, காபி, ஹிந்தோளம், தந்யாளி, குந்தலவராளி, சாருகேசி, பெஹாக், ஹம்ஸானந்தி.. என்று பல்வேறு ராகங்களும் சங்கமமாகும் இசை நாடகமாக தவத்திரு சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் பவளக்கொடி நாடகத்துக்கு நாடக பாடம் எழுதியிருப்பதைக் கூறி சுவாமிகளின் இசைப்புலமையையும் விளக்கினார்.

நாடக சங்கீதம் மட்டும் தெரிந்த ஒருவரால் இத்தனை விளக்கமாகச் சொல்ல முடியாது. எனக்குள் சந்தேகமாக முளைத்ததை வேதாசலம் ஜயாவிடமே கேட்டு விடுகின்றேன்.

இசை நாடகங்களில் முன்பு கேள்வி ஞானத்துடன் பாடந்தொடங்கி, பின் தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்திருந்த துரைசாமி ஜயங்காரிடம் முறையாகச் சங்கீதம் பயின்றதையும் வேதாசலம் ஜயா எடுத்துச் சொன்னதோடு நிற்கவில்லை. பிரபல்யமான சில தெலுங்குக் கீர்த்தனை களையும் பாடிக்காட்டினார். அன்றிலிருந்து ஆரம்பித்த உறவுதான் இன்றுவரை தொடர்கிறது.

வேதாசலம் ஜயாவின் குரலோசை ஓய்ந்து தம்புராவின் நாதம் மெல்ல வடிந்து கொண்டிருக்கையில் நினைவிலிருந்து மீண்டுகொள்கிறேன்.

வேதாசலம் ஜயா நிஷ்டையிலிருந்து மீண்டாற் போல் கண்களைத் திறந்து ‘ஸஸ்வரா’ என்று குரல் எழுப்பியவாறே தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டு, ஒரு சிறிது நேரம் என்னையும் தியாகய்யரையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொள்கிறார். எதையோ சொல்ல நினைத்து அவர் வாய் உன்னுகிறது.

அவர் சொல்ல நினைப்பது எனக்கு விளங்குகிறது. அது குறித்துப் பெருமை கொள்ள எனக்கு எதுவுமில்லை. ஆனாலும் இரண்டொரு சந்தர்ப்பங்களில் வேதாசலம் ஜயா அதனை வாய்திற்ந்தே கூறியிருக்கிறார்.

“அவன் பெரிய சங்கீத பூஷணமாயிருக்கலாம். அவனுக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லை. நான் தான் கொடுத்து வைச்சவன்டா தம்பி...”

நாடகமேடைப் பாடல்கள் கேட்கப்போய், ஒரு வருட காலப்பழக்கத் திலேயே வேதாசலம் ஜயாவின் இசையாற்றலை ஓரளவு தெரிந்துகொண்டு அவருக்குப் பரிசளிப்பதற்கான நினைவுச் சின்னமொன்றைத் தேடிக் கொண்டிருந்தேன். கடைகளில் தேடுவதை விடுத்து ஆசாரியார்களிடம் விசாரித்துப் பார்க்கலாம்’ என்று நண்பன் விலமலநாதன் தான் சொன்னான். அப்படி விசாரித்துக் கொண்டு சென்றபோதுதான் எதேச்சையாக சீவரத்தினம் ஆசாரி அதைக் காட்டினார்.

யாரோ சங்கீத பூஷணம் ஒருவருக்கு விருது வழங்குவதற்காக தியாகய்யரின் சிற்பமொன்றை வடித்துத் தருமாறு பிரபல்யமான கழகம் ஒன்றைச் சேர்ந்தவர்கள் கேட்டிருந்தார்களாம். சந்தன மரத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து தியாகய்யரின் சிற்பத்தை வடித்துக் காட்டியபோது அவர்களுக்கு அது பிடிக்காமற் போயிற்றாம். ‘எழுப்பமாக இல்லை’ என்று மறுத்து விட்டார்கள்.

சந்தனக் கட்டையில் வடித்த தியாகய்யரின் கருணை பொழியும் உருவும் எனக்கும் என் நண்பனுக்கும் பிடித்துப்போய் விட்டது. ‘நாங்களே எடுத்துக் கொள்கிறோம்’ என்று சொன்னபோது, இரண்டு நாட்களில் மினுக்கித் தருவதாக ஆசாரியார் சொன்னார்.

அரை அடி உயரப் பீடமொன்றில் தியாகய்யரை அமரச்செய்து, ஒரு அடி உயரத்தில் நான்கு மூலைகளிலும் வெள்ளிச் சட்டங்களும் பொருத்தி, விதானமும் அமைத்து, முப்பரிமாணச் சட்டகமொன்றினுள் தியாகய்யரை கொலுவிருக்கச்செய்து ஆசாரியார் எழிடம் தந்தபோது, ‘செய்யும் தொழிலே தெய்வம்’ என்ற பாடல்வரிதான் நினைவுக்கு வந்தது.

தியாகய்யரின் முகத்தில் மட்டுமென்றி தேகமெங்கும் மினுக்கம், எவ்வாறுதான் தியாகய்யரின் மேனியில் இந்தத் ‘தேஜஸ்’ வந்து சேர்ந்ததோ என்று வியந்து, ‘தியாகப்பிரம்மத்தை நெஞ்சுள் இருத்தி வடித்தாலன்றி இது கைக்கூடியிருக்காதே’ என்று ஆசாரியாரின் செய்தொழில் நேர்த்திக்காக, அவரை மானசிகமாக நெஞ்சு வாழ்த்தியது.

தியாகய்யரைக் கண்டதும் வேதாசலம் ஜ்யா உருகிப்போனார். என் கையைப்பிடித்து அழைத்துச்சென்று சுவாமி அறைக்குள் வைத்துப் பூசித்துக் கொண்டிருந்த தியாகய்யரின் படத்தைக்காட்டினார். ‘நாதப்பிரம்மந்தா அவர்’ என்று கண் பனிக்கக்கூறி, ‘ஸஸ்வரா’ என்று அரந்திக் கொண்டே தியாகப் பிரம்மத்தைப் பெற்றுக் கண்களில் ஒந்றிக்கொண்டார்.

அதன் பின், சூடத்திலேயே தியாகப்பிரம்மத்துக்குக் கோயில் அமைத்து நாதோபாசனை தொடர்கிறது.

என் மன ஓட்டத்தை வேதாசலம் ஜ்யா அறிவார். என் கண்களை ஊடுருவி நோக்கிவிட்டு சிரித்துக் கொள்கிறார்.

“ஏன்டா தம்பி இந்தப்பக்கம் கன்நாளாய்க் காணேல்லை?”

வேதாசலம் ஜ்யா உரிமையோடு கேட்கிறார். எனக்கு உடம்பு புல்லரிக்கிறது. நாடக மேடைப் பாடல்களைக் கேட்க வந்து நாடகமேடைப் பாடல்களோடு சில கீர்த்தனைகளையும் அவரிடமிருந்து பாடக் கற்றுக் கொண்ட என்னை, தனது சிஷ்யனாகவும் பல வேளைகளில் நன்பனாகவும் ஏற்றுக்கொண்ட வேதாசலம் ஜ்யாவின் பெருந்தன்மை என்றுமே என்னைப் புளகாங்கிதம் அடையச் செய்வது தான்.

பரித்சைத்தாள் திருத்த கொழும்பு சென்றுவந்ததில் பிரயாணத்தடை ஏற்பட்டதால் தாமதமாகியதைக் கூறுகிறேன்.

அவரும் எனக்காகச் செய்திகளை வைத்திருப்பார். அவராகச்

சொல்லும் வரை காத்திருக்கிறேன். அவர் மெளனமாகவே இருக்கிறார். அவரின் பார்வை எதிர்ச்சவரில் தொங்க விட்டிருந்த படமொன்றிற் பதிகிறது.

வேதாசலம் ஜயாவின் இரு பேரக்குழந்தைகளும் அவரின் இரு பூற்மும் நின்று அவரை கட்டியணைத்துக்கொஞ்சிக் கொண்டிருக்கும் படம்.

அவரின் மெளனத்தை நானே கலைக்கிறேன்.

“நீங்கள் எப்படியிருக்கிறீங்கள் ஜயா? பேரக் குழந்தையள் என்ன செய்யிறாங்களாம்?..”

‘எனகென்ன குறை?’ என்று உடனடியாகச் சொன்னவர் சர்று இடைவெளி விட்டு, ‘அவங்களும் இருக்கிறாங்கடா’ என்று சொல்லிவிட்டு மீண்டும் மெளனமாகிறார். எதையோ நினைவில் மீட்கப் பிரயத்தனப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை முகம் காட்டியது.

“என்றை பேரன்களுக்கு சங்கீதம் சொல்லிக் கொடுக்கிறதை நிறுத்திட்டாங்களாம்டா, கண்டாவிலை சங்கீதம் படிச்சு என்ன செய்யிறந்தாம். ‘ஜ ரீ’ படிச்சாத்தான் மவுசாம்”

வேதாசலம் ஜயாவின் மனம் வேதனைப்படுவதை என்னால் உணர முடிகிறது. பேரப்பிள்ளைகள்மீது கொள்ளள ஆசை வைத்திருப்பவர் அவர்.

இரண்டு வருடங்களின் முன் வேதாசலம் ஜயாவின் மகனும் மருமகனும் இரண்டு பேரச்சிறுவர்களும் மார்கழி லீவில் கண்டாவிலிருந்து வந்துநின்றபோது, பேரப்பிள்ளைகளுக்கு அவர் பாட்டுச் சொல்லிக் கொடுத்து மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தார். லீவு முடிந்து திரும்பும்போது ‘அம்மாவையும் கூட்டிக் கொண்டு போகப்போறன்’ என்று மகன் சொன்னது அவருக்கு அதிர்ச்சியாகத்தான் இருந்தது.

அவர் மனைவிதான் அவருக்கு அதை விளக்கினார். இலங்கைக்கு வரும்போதே மருமகள் கார்ப்பமாம். முதல் இரண்டுமே ‘சிசேரியன்’ என்பதால் இதுவும் சிசேரியன் தானாம். தன்னை அழைத்துப் போனால் பிள்ளைப் பேற்றையும் பார்த்து குழந்தையைப் பராமரிக்கவும் வசதியாக இருக்குமாம்.

வேதாசலம் ஜயாவால் என்ன செய்ய முடியும்? ‘எல்லாம் தலை விதிப்படி’ என்று நினைத்து எல்லாவற்றையும் தன்னுள் அடங்கிக் கொண்டார்.

அவர்களும் போனின்பு வேதாசலம் ஜயாவுக்கு பேச்சுத் துணைக்கு நான் வேண்டியிருந்தது.

நான் சும்மா இருக்கவில்லை. அவரின் தகைமைகளை எல்லாம் சான்று காட்டி ‘கலாபூஷணம்’ விருதுக்கு அவருக்காக விண்ணப்பித்தேன்.

‘கலாபூஷணம்’ விருது கிடைத்த செய்தி மருமகளுக்குத் தான் அதிக சந்தோஷம் அளித்தது. கன்டாவிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்த ஒருவரிடம் சொல்லி, கலாபூஷணம் விருதுடன் வேதாசலம் ஜயாவையும் சேர்த்து ஒரு படம் எடுப்பித்து, விருதினையும் படத்தையும் கன்டாவுக்கு கொண்டு வரச்செய்து, கன்டாவிலிருந்த தமது நண்பர்களை எல்லாம் அழைத்து ஒரு விருந்தும் வைத்து அச்சந்தோஷத்தைக் கொண்டாடியதன் மூலம் தமது பெருமையை நிலைநாட்டிக் கொண்டாவாம். தனது பிள்ளை களுக்கு சங்கீத ‘ரியூசன்’ வகுப்பு ஒழுங்கு செய்யப்போவதாகவும் அன்றைய விருந்தில் வைத்தே பிரகடனமும் செய்தாவாம்.

வேதாசலம் ஜயாவுக்கு மருமகள்மீது வெறுப்பாக வரவில்லை. ‘தனது பேரப்பிள்ளைகள் சங்கீதம் படிக்கப்போகிறார்கள்’ என்ற இனிப்பான செய்தியில் அவர் எல்லாவற்றையும் மறந்தார்.

அப்படியானவருக்கு, பேரப்பிள்ளைகளை சங்கீத வகுப்பிலிருந்து நிறுத்திய செய்தி வருத்தத்தைத் தான் தந்திருக்கும். நான் அவருக்காக இரங்குகிறேன். அவரின் மௌனித்தலுடன் நானும் ஒன்றுகிறேன்.

“ஸஸ்வரா...”

வேதாசலம் ஜயாவின் மௌனம் கலைகிறது. தம்புராவை எடுத்து மீட்டிக்கொண்டு ‘கூடப்பாடேண்டா’ என்று சொல்லிவிட்டுப் பாடுகிறார்.

“நானொரு விளையாட்டுப் பொம்மையா - ஜகந் நாயகியே உடையே உந்தனுக்கு”

நானும் கூடவே பாடுகிறேன்.

சங்கதிகளுடன் பல்லவி பாடி முடித்து, அநுபல்லவிக்குச் செல்ல வேண்டும். வழமைக்கு மாறாக ஆதி தாளத்திலிருந்து ரூபக தாளத்துக்கு மாற்றிக்கொண்டு தியாகய்யரின் பல்லவியைப்பாடுகிறார்.

“நினுவிநா நாமதெந்து
நிலுவதே ஸ்ரீ ஹரி ஹரி”

என்ன ஜாலம் இது. நவரஸ கந்நட ராகத்திலமைந்த தியாகய்யரின் ‘நினுவிநாவையும்’ பாசநாசம் சிவனின் ‘நானொரு விளையாட்டுப் பொம்மையா’வையும் லயத்தை மாற்றி மாற்றிப் பாடுவதென்றால் எல்லோராலும் முடிகின்ற காரியமா?

நான் திணறுகிறேன்.

“தமிழ்த்தியாகய்யர்டா பாபநாசம் சிவன்... பாபநாசம் சிவனே இவை இரண்டையும் ஒரு சமயத்தில் பாடியிருக்கார்டா...”

வேதாசலம் ஜயாவின் அறிவுத்தேட்டம் செழிப்பானது என்பது எனக்குத்தெரியும். நிறைய வாசிப்பார் அவர். கோபாலகிருஷ்ண பாரதியின் ‘நந்தன் சரித்திரி’க் கீத்தனைகளும் அருணாசலக் கவிராயரின் ‘இராம நாடக’க் கீத்தனைகளும் கூட தெலுங்குக் கீத்தனைகளை விட ஒன்றும் குறைந்தவை அல்ல என்று நிறுவுபவர்; தனது தரிசனங்களுடே புதிய புதிய செய்திகளை எனக்குச் சொல்லபவர்.

அத்தகைய செய்தியொன்றைச் சொல்லத்தான் இந்தச் சித்து விளையாட்டு என்று நினைத்துக் கொண்டு, அவரை நோக்குகிறேன்.

எனக்குத் திகைப்பாக இருக்கிறது. அவரின் கண்களிலிருந்து நீர் இடையறாது ஒழுகுகிறது.

மனக்குழப்பத்தில் அவர் உருகிக் கரைவதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. இது இறைஞ்சுதல். இறையடிகளில் முழுமையாகத் தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்டு உருகிக் கரைதல்.

‘லோக ஷேமத் திற்காகத்தான் நாதமுனிகளும் வாக்கேயக் காரர்களும் இப்படி உருகிக் கரைந்தார்களோ? ’

பாடலை நிறைவு செய்து கொண்டு ஒன்றும் பேசாமலே வேதாசலம் ஜயா மெல்ல எழுந்து உள்ளே போகிறார். திரும்பிவரும்போது புதிய ரேப் ரைப்கோடருடனும் ‘கசெந்று’களடனும் வந்தவரிடம் ஆவலாகக் கேட்கிறேன்.

“என்ன ஜ்யா புதுசா வாங்கினீங்களா?”

“ஓம் தம்பி, இதைக் கேட்டுப்பார்...”

சொல்லிக்கொண்டே ‘கசெற்’ ஒன்றைப் பெட்டியினுள் இட்டு அதனை இயக்குகிறார்.

“யாராம் கள்ளி நீ தான் அடாத இவ்விருளில் தானே...?”

மோகனத்தில், ‘அரிச்சந்திரமயானகாண்ட’ விருத்தம் வேதாசலம் ஜ்யாவின் கம்பீரமான குரலில் ஒலிக்கிறது.’

‘நல்ல விஷயம் ஜ்யா. இவற்றை எல்லாம் பதிவு செய்து வைக்க வேணுமென்று நானே உங்களிடம் கேட்க இருந்தன்...’

என்னைத் தொடர்ந்து பேச விடாமல் வேதாசலம் ஜ்யா என்கைகளைப் பற்றிக் கொண்டார்.

“தம்பி, நீ எனக்கு ஒரு மகன் போலை.... நீ தான் எனக்கொரு உதவிசெய்ய வேணுமாடா...”

உரிமையோடு அவர் என்னிடம் உதவிகேட்பதையிட்டு என் தேகம் புல்லரிக்கிறது. ‘சொல்லுங்கையா’ என்று உற்சாகமாகக் கூறுகிறேன்.

“தம்பி, இதிலை பன்னிரண்டு கசெற்றிலை நூற்றெண்பது இசை நாடகப் பாட்டு பதிஞ்சு வைச்சிருக்கிறன். இப்படியே இருந்தா இவை எல்லாம் அழிஞ்சிடும். நீதான் ஒருக்கால் இவற்றை எல்லாம் ‘சீடி’யில் போட்டுத் தரவேணும்...”

‘ஓம் ஜ்யா’ என்று சொல்ல வாயெடுத்த என்னைச் சைகையால் ‘கையமர்த்தி’க் கொண்டு மேலும் அவர் சொல்லுகிறார்.

“இவையெல்லாம் பெரிய பொக்கிஷமடா தம்பி... என்னுடைய மகன் போலை ஆட்களுக்கு இதன் மதிப்பு இப்ப விளங்காது... ஆங்கில மொழியிலை படிக்கிற எங்கடை பேரப் பிள்ளையள் ஆங்கில மொழியின்றை ஆளுமையோடை தமிழ் மொழி வளத்தை

ஆய்வு செய்வினம். அப்ப எங்கடை மொழியல்ல காலத்தில் செழிப்பை விளங்கிக் கொள்ள இவையும் உதவும்..."

சொல்லிக் கொண்டே என் கைகளைப் பிடித்து தன் கங்களில் ஓற்றிக்கொள்ளும் வேதாசலம் ஜயாவை எண்ணி என்மனப் பளகாங்கிதம் கொள்கிறது.

சாஷ்டாங்கமாக அவரின் பாதங்களில் வீழ்ந்து அவரை நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

‘எந்தரோ மஹாநுபாவு
லந்தரி கி வந்த நமு’

மகானுபாவர்களை மாணிக்மாகத் தொழுது, தியாகய்யின் பாடல் வரிகளையே என் உள்மனம் ஒலித்துக் கொண்டிருக்க, கண்ணீரால் அவரின் பாதுங்களை அர்ச்சிக்கிறேன். □

புவடைஸ்வர்

நெஞ்சு சளிரென்று வலித்தது.

'அம்மாவின் கருத்தியற் தளத்தையே ஆட்டம்காணச் செய்து விட்டேனோ...?

என்றைக்குமே இது இவ்வளவு நேரத்துக்கு நீடித்ததில்லை. ஒரு நேரம் ஒன்றென்றால் அடுத்த நேரம் எல்லாவற்றையும் மறந்து, ஒன்றாய்க் கூடியிருந்து கதைக்க ஆரம்பித்தால் கோபம் எல்லாம் பறந்து போகும். ஆனால் இன்று...?

ஒன்றுக்குமே மசிந்து கொடுக்காமல் எப்படி இந்த அம்மாவால் மௌனமாக இருக்க முடிகிறது...!

இல்லையென்றால் இந் நேரம் அம்மா எத்தனை கதை சொல்லியிருப்பா, என்னவெல்லாம் கேட்டிருப்பா...

வழுமை இன்று மாறிப்போயிருக்கிறது.

சாய்மனையில் ஒருக்களித்துப் படுத்திருக்கும்* அம்மாவைப் பார்க்கிறேன்...

கலைந்த கேசம் முகத்தில் விழுந்து கிடக்கிறது... முகம் சோபை இழந்து என்னவோ போலிருக்கிறது... திறந்திருந்த கண்களில் சோர்வு தெரிகிறது. கண்மடல்கள் உப்பிப் போய் விகாரப்பட்டுத் தோற்றும் காட்டுகின்றன...

“அழுதிருப்பாவோ...?”

குசினிக்குள் சென்று காலையில் மூடிவைத்த தட்டைத் திறந்து பார்க்கிறேன்...

என்மீது தன் வெறுப்பைக் காட்டுவது போல இடியப்பம் காய்ந்து, சுருண்டு, கருவாடாய்க் கிடக்கிறது.

‘காலையிலிருந்து ‘இது’ பட்டினி கிடக்குது... விசமம் இன்னும் விட்டுப் போகேல்லை...’

உள்மனம் என் உணர்வை உச்சப்பியது.

‘ஏன் சாப்பிடேல்லை..?’ என்று கேட்க வாய் உன்னியபோதும், பாழூய்ப்போன ‘ஈகோ’ கிளர்ந்தெழுந்து சமரசம் செய்யவிடாது தடுத்தது.

விஜி அக்கா வருவதற்குமுன் ‘இதை’ ஒரு வழிக்குக் கொண்டு வந்துவிட வேண்டும். இல்லையென்றால் அவளிடம் ஏச்சும் வசவும் வாங்க வேண்டி வரும்.

விஜி அக்கா ஒருபோதும் என்னைச் சினந்து பேசியதில்லை. நானும் அம்மாவும் சிறு சக்சரவுக்குள்ளாகும்போது மலர்ந்து சிரிப்பாள். எங்களுக் கிடையேயான சிறு சக்சரவு, அவளைப் பொறுத்தவரை ஒரு ‘செல்ல விளையாட்டு’ உள்ளர்த்தத்தோடு கேலியாக ஏதாவது சொல்லிச் சிரிப்பாள். அது அவளுக்குக் கைவந்த கலை. அவளின் கேலியில் அம்மாவுக்கும் எனக்கும் வெட்கமாகிப் போய்விடும். இருவரும் ஒன்றாகி அவளுக்கு ‘அழுகு’ காட்டுவோம்.

“என்றாலும் உனக்கு இவ்வளவு ‘நாங்கி’ கூடாதம்...”

பள்ளிக்கூடம் போகுமுன் சம்றுக் காட்டமாகத்தான் விஜி அக்கா இதைச் சொல்லிச் சென்றாள். திரும்பி வந்து என்ன சொல்வாளோ என்று வயிற்றில் ‘புளி கரைகிறது.’

அடுத்து என்ன அஸ்திரத்தைப் பிரயோகிக்கலாம்...?

மனசு கிடந்து ஏம்பலிக்கிறது. கூடவே கொண்டுவந்திருந்த ரொபி பைக்கற்றை எடுத்து அம்மா காணக்கூடியதாக முன்னாலிருந்த ‘ஸ்ரூலில்’ வைக்கிறேன்.

ஊஹாம்! அசைந்தால் தானே...

அம்மாவுக்குக் ‘கன்டோஸ்’, ‘ரொபி’ என்றால் உயிர். எந்நேரமும் அம்மாவின் வாய் ஏதாவதொன்றை மென்று கொண்டிருக்கும். எல்லோரும் என்னைக் கழிந்து கொள்வார்கள். மட்டக்குளியிலுள்ள பெரியக்கா கூட உரிமையோடு குற்றம் சொல்வார்...

“இந்த வயசிலை இதையேன் வாங்கிக் குடுக்கிறியள். சக்கரை வியாதி கியாதி வந்தெல்லே படுக்கையிலை விழுத்தப் போகுது...”

விஜி அக்கா முந்திக் கொள்வாள்.

“நானும் சொல்லுறநான் தான். ஆனாலும் அம்மான்றை செல்லம் பைக்கற் பைக்கற்றா வாங்கிக் குடுத்துக் கொண்டிருக்கு, நானென்ன செய்ய...”

என்னை ஏசுவது போல ஏதாவது சொல்லி விஜி அக்கா தான் என்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்வாள். நான் ஏதாவது இடக்கு மடக்காகச் சொல்லி வாக்குவாதப்பட்டுவிடுவேனோ என்ற பயம்...

ஆனால் அம்மாவுக்கு எல்லாம் கேட்டுவிடும், பாம்புச்செவி.

“என்றை பரம்பரையிலை ஆருக்கும் சக்கரை வியாதி இல்லையாடி... எனக்கென்னடி குறை? என்றை செல்லம் எனக்கு ஆசையா வாங்கித்தந்தால் உங்களுக்கென்னடி? ”

அம்மாவின் கொடுப்புக்குள் எப்போதும் ‘ரொபி’ ஒன்று உருண்டு கொண்டிருக்கும். இப்போது கன்டோஸை விட அம்மாவுக்கு ரொபி பிடித்துப் போயிருக்கிறது. கொஞ்ச நாட்களாக ‘ஒன்று முடிய மற்றொன்று’ என்று அம்மாவின் வாய் கொய்யாப்பழ ருசியுள்ள ரொபியை உமிந்து கொண்டி ருக்கின்றது. அந்த வேளைகளில் அம்மாவின் முகத்தில் என்று மில்லாத ஒரு ‘தேஜஸ்’ வந்து குழந்தது போலிருக்கும். அகத்தைக் காட்டும் கண்ணாடி

தான் முகம் என்றால் அம்மாவின் உள்ளத்தில் ஏன் இந்த ஆனந்தம்... அம்மாவிடம் கேட்கலாம்தான். ஆனால் விஜி அக்காதான் கேலி செய்வாளோ...

கேலி செய்தாலும் பரவாயில்லை என்று நினைத்து ஒருநாள் அம்மாவிடமே அதுபற்றிக் கேட்டுவிடுகிறேன்.

அம்மாவின் பார்வை தாழ்ந்து, நினைவுகளுள் மூழ்குவதுபோல் இருந்தது. மெல்ல எழுந்து, மேசையிலிருந்த ரொபிப் பைக்கற்றில் தெரிந்தெடுத்து இரண்டிரண்டாக எனக்கும் விஜி அக்காவுக்கும் தருகிறா. ‘ஏற்கனவே நாங்களும் கவைத்தவை தானே’ என்று அதிசயித்து வாயில் போட்டுக் கொள்கிறோம்.

இரண்டுமே கொய்யாப்பழ ரூசியுள்ள ரொபிகள் தான்... ஆனால் இரண்டு வகை ரூசி.

அம்மா என்ன சொல்லப் போகிறா என்று எதிர்பார்த்து இருவருமே பொறுமையாக இருக்கிறோம்.

“இந்த ரூசியுள்ள ரெண்டு கொய்யா மரங்களும் எங்கடை வளவுக்குள்ளை நான் வைச்சு வளத்தவை செல்லம்... எப்பவும் அந்த மரங்களிலை கொத்துக் கொத்தா காய்களெல்லாம் நிறைஞ் சிருக்கும்... நீங்களெல்லாம் அப்ப சின்னப் பிள்ளையள்... பழங்களைப் பறிச்சுக் கொண்டிருக்கேக்கை மயிந்து மயிந்து வந்து ஒவ்வொரு பழத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடுவியள்... ‘இந்தாருங் கோடி’ என்று உங்களைக் கூப்பிட்டு நான் கைநிறையக் குடுப்பன்... பக்கத்து வீட்டுப் பிள்ளையளுக்கும் குடுத்து நீங்கள் கொறிச்சு மகிழுவியள்...”

இதன் பின்பு அம்மா தன் நினைவுகளில் மூழ்கிப் போனா. வளவும் வளவிலுள்ள பயிர் பச்சைகளும் தோற்றும் காட்டி அம்மாவுக்குக் கதையாய்ச் சொல்லியிருக்கும்... இரண்டு முன்று முறை ஏக்கப் பெருமுச்சும் விட்டுக் கொண்டு கண்ணீரும் உகுத்தா.

விஜி அக்கா அதிர்ந்து போனாள்.

“சரி, சரி... பழச எல்லாம் நினைச்சு கலங்காதையம்மா... உன்னை ராசாத்தி மாதிரிப் பார்த்துக் கொள்ள நாங்க இருக்கிறும்தானே”

அம்மா அன்றிரவு நெடுநேரம் தூங்கவில்லை. ஜயாவுடனான வாழ்வும், கொஞ்சக் காலத்திலேயே ஜயா எங்களையெல்லாம் தவிக்க விட்டுப் போன்னின்பு எங்களை வளர்த்தெடுக்கப் பட்ட கஷ்டங்களும் நினைவுக்கு வந்து அம்மாவை அலைக்கழித்திருக்க வேண்டும்.

எனக்கும் உறக்கம் வரவில்லை. அம்மா அருகில் உறக்கமின்றிப் புரண்டு கொண்டிருந்தேன். அம்மாவும் இதனை உணர்ந்து, தன்கையினால் என்முகத்தைத் தடவிக்கொண்டு வந்தபோது என் கண்ணிலிருந்து வழிந்து கொண்டிருந்த கண்ணீர் அம்மாவின் கையை நனைத்திருக்க வேண்டும். பதறிக் கொண்டு எழுந்தா.

“ஏந்டா செல்லம்... அம்மா பட்ட கஷ்டங்களை நினைச்சு அழுறியே... எனக்கென்னா குறை....?”

விஜி அக்கா இவற்றையெல்லாம் பொருட்படுத்தாதவளாய் மறுபழம் புரண்டு படுத்தாள். ‘நல்ல கூத்துத்தான்...’ என்று அவள் வாய் முனகியது போல் இருந்தது. அதன் பின்பு அம்மாவின் இறக்கைகளுள் ஒடுங்கியவாயே நான் உறங்கிப் போனேன்.

இன்று... அந்த அம்மாதான் இவ்வளவு தூரம் வீறாப்புக் காட்டிக் கொண்டு மௌனித்துப் போயிருக்கிறா.

‘அவ்வளவு தூரம் அம்மாவை நோகடித்து விட்டேனோ...?’

இப்பொழுதும் என் கண்கள் பனிக்கின்றன.

அம்மா எழுந்து வந்து ஆதூரமாக என்னைத் தடவமாட்டாவா? என்று என் உள்ளாம் ஏங்குகிறது.

‘அம்மா வீறாப்புக் காட்டட்டும். பதிலுக்கு நீ என்ன பிடிவாதம் பிடிப்பது?’ என்று என் அந்தராத்மா என்னை இடித்துக்காட்டுகிறது.

‘அம்மாவின் பிடிவாதம் தானே எனக்கும் இருக்கும்’ என்ற என் சமாதானத்தை என் அந்தராத்மா ஏற்பதாய் இல்லை.

என் உள்ளாம் வழமையை நினைத்துக் கலங்குகிறது.

வழமையாக முன் விறாந்தையில் ‘சோபா’ ஒன்றில் அமர்ந்திருந்து, ‘அம்மா’ என்ற குரல் கேட்டதும் ‘வாறுண்டா செல்லம்’ என்று குரல் கொடுத்துக் கொண்டே ஓடி வந்து முன் கதவைத் திறந்து குதாகவிக்கும் அம்மா....

நான் என்ன வாங்கி வந்திருப்பேன் என்று என் பையையும் கையை யும் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கின்ற அம்மா...

ரொபி பைக்கற் கொண்டு வந்திருந்தால் அதனைப் பறித்தெடுத்து ரொபி ஒன்றைக் கொடுப்புக்குள் உடனடியாகப் போட்டு உருட்டிக் கொள்ளும் அம்மா...

நாங்கள் வரும் வரை சாப்பிடமாற் காத்திருந்து என்னைக் கண்டதும் ஒடோடிச்சென்று கோப்பைகள் எல்லாம் எடுத்துக் கழுவி வைக்கும் அம்மா...

சோறு சாப்பிட்டபின் உண்பதற்காகவென்று பப்பாசிப்பழமொன்றைத் தோல் சீவி நறுக்கு, நறுக்காக வெட்டி வைக்கும் அம்மா...

விஜி அக்கா வரத் தாமதமானால் தனது கலக்கத்தைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் ‘அவள் பிரின்ஸிபல் என்றால் ஏதும் பள்ளிக்கூட வேலையிருக்கும் தானே’ என்று எனக்கு ஆறுதல் கூறும் அம்மா...

சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கையில் நானும் விஜி அக்காவும் சொல்லும் பள்ளிக் கூடக் கதைகளை எல்லாம் கேட்டுப் பூரிப்புக் கொள்ளும் அம்மா...

இந்த அம்மா தான் எல்லா நடைமுறைகளையும் விடுத்து வழமைக்கு மாறாகச் சாய்மனையில் படுத்திருப்ப தென்றால்...

“ரீவி கூட அம்மா இன்று பார்த்திருக்க மாட்டாவோ? அப்படி யென்றால், இன்று முழுவதும் தன் கடந்த கால வாழ்வை எண்ணி மறுகி மறுகிக் குமைந்திருப்பாவோ என்னவோ...”

இப்போதுதான் அருகில் நெருங்கிப் பார்க்கிறேன். கண்களிலிருந்து வழிந்த கண்ணீர் இரு கண்ணங்களிலும் வழிந்து திட்டுத் திட்டாய்க்

காய்ந்திருந்தது. இதுவரை அம்மாவின் பார்வையை நேருக்கு நேராகச் சந்திப்பதைத் தவிர்த்திருந்த நான் இப்போது அம்மாவின் கண்களை ஆழ ஊடுருவுகிறேன்.

அம்மாவால் தாங்க முடியவில்லைப் போலும். அம்மாவின் இரு கண்களிலுமிருந்து பொலு பொலுவென்று கண்ணீர் கொட்டுகின்றது. என் உள்ளாம் சிதறுகின்றது. என் கண்களிலும் கண்ணீர்... இனியும் தாமதித்தால் என்னைப் போல் பாவி யாருமில்லை என்று நினைத்துக் கொண்டு, ஏனம்மா, இப்படி...? என் குரல் குழந்தேக்கேட்கிறேன்.

அம்மா தன் கைகளால் என் கண்ணீரைத் துடைத்து விடுகிறார். ஆனால் வார்த்தைகள் தான் வர மறுக்கின்றன.

விஜி அக்காவைக் கொண்டுவந்து விடும் வானின் சத்தம் வாசலில் கேட்கிறது. பூட்டாதிருந்த முன்கதவைத் திறந்துகொண்டு விஜி உள் நுழைகிறாள். எங்கள் இருவரையும் இவ்வளவு நெருக்கமாகக் கண்டமை அவனுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்திருக்க வேண்டும். அவளின் இதழ்க் கடையோரம் புன்னைகை ஒன்று மலர்கிறது. ஒன்றுமே பேசாது கையிலுள்ள பையுடன் குசினிக்குள் சென்ற விஜி அக்காவுக்கு நிலைமை விளங்கியிருக்க வேண்டும்.

“ஏன், ரெண்டு பேருமே காலைச் சாப்பாடு சாப்பிடேல்லையே..? ”

கேட்டு விட்டுப் பதிலுக்குக் காத்திராது தொடர்ந்தாள்.

“சரி, சரி.. கெதியா வா ‘மார்கெற்றிலை உயிர் மீன் கிடைச்சுது, வாங்கி வந்தனான்... கறி சமைச்சுப்போட்டு ஒன்றாச் சாப்பிடுவம்... அம்மா உயிர்மீன் சாப்பிட்டுக் கண நாளாப் போச்சு...’ ”

அம்மா இப்போதும் அசைந்து கொடுக்கவில்லை. இல்யென்றால் இந்நேரம் ‘எங்க பாப்பம்?’ என்றே கேட்டுக்கொண்டு வந்து மீனின் கண்களைப் புரட்டிப் புரட்டிப்பார்ப்பா. உயிர் மீன்தான் என்பது மீனின் கண்களிலேயே தெரியுமாம்.

உயிர் மீன் சாப்பிடுவதென்றால் அம்மாவுக்குக் கொள்ளள ஆசை. காய்கறிகளையும், பழவகைகளையும், மீன் இறைச்சி வகைகளையும் வாங்கி

வந்து, :பிரிட்ஜில்' முன்று நான்கு நாட்களுக்கு வைத்துச் சமைத்துச் சாப்பிடுவது அம்மாவுக்குப் பிடிக்காத ஒன்று.

"நாறல் மீன் சாப்பிடுற கொழும்புச் சாதியளாயிட்டியளடி, நீங்கள்"

அம்மா நெயாண்டியாகக் கடிந்து கொள்வார்.

அம்மாவுக்கு எதுவும் உடன் பறித்ததாய் வேண்டும். ஊரிலிருந்த போது அது சாத்தியமாயிற்று. வளவைச் சுற்றியிருந்த தோட்டத்திலிருந்து அன்றன்றாடு பறிக்கின்ற காய் பிஞ்சு வகைகளைச் சமைக்கலாம்.

அம்மா இன்னும் ஒரு நிலைக்கு வராதது விஜி அக்காவைப் பாதித்திருக்க வேண்டும். குசினிக்குள் சென்ற என்னிடம் அம்மாவுக்குக் கேட்காத குரலில் சொன்னாள்...

"உன்றை கதை அம்மாவை எவ்வளவு பாதிச்சிட்டுது பாத்தியே...!"

நான் ஒன்றும் பேசாமல் நிற்கிறேன். 'உலக வழக்கைத் தானே நான் சொன்னேன்.' என்று என் உள்மனம் முன்னுமுனுத்தது. என் மனத்திரையில் நேற்றிரவுச் சம்பவங்கள் கண்ணாமுச்சி காட்டின.

சோதி அத்தானின் மரணம் அம்மாவில் நன்றாகத் தான் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும். சோதி அத்தானைப் பற்றியே கதைத்துக் கொண்டிருந்தா.

"என்னிலை சோதிக்கு நல்ல பட்சம் பிள்ளை... போன தடவை கொழும்புக்கு வந்தவேளை கூட 'மாமிக்கு என்ன வேணும்?' என்று கேட்டுக் கையுக்குள்ளை கொஞ்சக் காசும் வைச்சவன். நான்தான் வேண்டாமென்று வலுகட்டாயமா மறுத்துப்போட்டன்..."

அம்மாவுக்கு யாரிடமும் கையேந்தித் தெரியாது... ஜயாவின் சாவீட்டுச் செலவுக்கென்று தமையன்மார் கொடுத்த காசைக் கூடத் திருப்பிக் கொடுத்தவாம். 'என்ற கடவுள் சேத்து வைச்சிட்டுப் போன சொத்துப்பத்தை வைச்சுக் கொண்டு நான் என்றை குஞ்சுகளை வளத்து ஆளாக்கிப் போடுவன்... எனக்கு ஆற்றை தஞ்சமும் தேவையில்லை...' என்று அம்மா அடிக்கடி சொல்வாவாம்.

மாமாமாருக்கு அம்மாவிலை நல்ல கோபமாம். அம்மா, யாரைப் பற்றியும் கவலைப்படவில்லை. ஜயாவின் மரணத்தாலை துவண்டு போகாமல் நிமிர்ந்து நின்றா. வீட்டோடு உள்ள பத்துப் பரப்பு வளவுக்காணியையும் வீட்டுக்குப் பின்புறத்திலுள்ள தோட்டக்காணியையும் பயிர்பச்சைகளால் நிறைத்து அம்மா பரிபாலிக்கத் தொடங்கிவிட்டா.

யார் வீட்டுக்கு வந்தாலும் வெறுங்கையோடு அம்மா அனுப்பமாட்டா. வளவைச் சுற்றியுள்ள செடி கொடிகளிலிருந்தே காய் பிஞ்சைப் பறித்துக் கைநிறையக் கொடுத்து விடுவா. ஆனால் சொந்தத்தில் ஆரும் ஆசையாசை யாய்க் கொடுத்தாற் கூட அம்மா எதையும் வாங்க மாட்டா, எங்களையும் எவரிடமும் எதையும் வாங்க விடமாட்டா.

அம் மாவின் இந் தக் குணம் தான் என்னை உறுத் திக் கொண்டிருக்கும், அதென்ன தனக்கொரு நியாயம் பிறருக்கொரு நியாயம்...?

இந்த நியாயத்தைக் கேட்கப் போய்த்தான் அம்மாவுக்கு இன்று இவ்வளவு கோபம்...

நேற்றிரவு நானும் விஜீ அக்காவும் பெரியக்கா வீட்டிலிருந்து திரும்பியதுமே சோதி அத்தானின் மரணச் சடங்குப் புதினங்களை அம்மா துருவித்துருவிக் கேட்கத்தொடங்கிவிட்டா. பெரியக்கா ஊரிலிருந்து திரும்பி வந்து சொன்ன சங்கதிகளைச் சொல்லத் தொடங்கினேன்.

‘மாமா பெரிய எடுப்பிலை செலவழிக்க வந்ததை சோதி அத்தான்றை அவ விரும்பேல்லையாம்... இவ்வளவு நாஞ்சில்லாமல் இப்ப என்ன புதுக் கொண்டாட்டம் என்று மறுத்துப் போட்டாவாம். சவம் எடுத்த கையோடை மாமா வீட்டுக்காரர் விட்டிட்டுப் போயிட்டினமாம்...’

அம்மா இடைமறித்துத் தீர்ப்புச் சொன்னா.

“அதென்ன ஞாயம். சோதி விரும்பிக் கட்டிப் போட்டானெண்டு நாலு பிள்ளையளைப் பெத்ததுக்குப் பிறகும் அவன்ற மனிசியை உன்ற மாமா மதிச்ச நடத்தேல்லை... சோதி என்ன சும்மாவா விட்டுட்டுப் போனவன்... அவன்ற ஒரு கடை காணும் அவன்றை மனுசியும் பிள்ளையளும் சீவிக்க. உங்கடை மாமாவுக்குக் கொழுப்பு இன்னும் போகேல்லை...”

விஜி அக்கா ஒன்றும் சொல்லாமல் இருந்தாள். நான்தான் அம்மாவை மறுத்துச் சொன்னேன்.

“ஏனம்மா உங்களுக்கு மற்றவையளின்ற நியாயம்... சோதி அத்தான்றை அவ மாமாவை அனுசரிச்சுப் போகலாம் தானே...”

தன்பக்கத்து நியாயத்தை நான் மறுதலித்தது அம்மாவுக்குக் கோபத்தை மூட்டியிருக்க வேண்டும்.

“ஓ..! இவ அப்பாச்சி, எனக்கு ஞாயம் பறைய வந்திட்டா... உனக்கென்னடி தெரியும் இதுகளைப் பத்தியெல்லாம்...”

அக்காமாரை ‘என்னடி’ என்று சிலவேளைகளில் செல்லமாகச் சினந்தாலும் என்னை எப்போதும் ‘செல்லம்’ என்றே அழைக்கின்ற அம்மா என்னை ‘அப்பாச்சி’ ஆக்கி என்னடி என்றும் கேட்டதும் எனக்குள் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வருகின்றது.

“உங்களுக்கு உங்கடை பிள்ளையளைத் தவிர மற்றெல்லோரும் அந்நியம். உங்கடை வரட்டுக் கெளரவத்தை சோதி அத்தான்றை அவவுக்கும் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கப் போறியளே...”

அவசர அவசரமாகக் கேட்டுவிட்டு அம்மாவைப் பார்க்கிறேன். எதிர்பாராத இந்த ‘அடியில் அம்மா நிலை தடுமாறிப் போயிருக்க வேண்டும். அம்மா உறைந்து போனா...’

அப்போதிலிருந்துதான் அந்த மென்மும் பட்டினியும்.

“சரி... சரி யோசிக்கிறதை விட்டிட்டுக் கறியை இறக்கிவை... அம்மாவைக் கூட்டி வாறன்...”

விஜி அக்காதான் என் நினைவிலிருந்து என்னை மீட்டாள்.

‘அம்மா’ என்று சாப்பிட அழைத்தும் அம்மா ஒன்றும் பேசாமலிருப்பது விஜி அக்காவைச் சங்கடப்படுத்தியிருக்க வேண்டும். ‘நீயாச்சு, உன் செல்லமாச்சு என்று புறபுறுத்துக் கொண்டே திரும்பினாள்.’

நான் கோப்பைகளை நிரப்பி அம்மாவுக்கும் விஜி அக்காவுக்கும் கொடுத்துவிட்டு நானும் ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு சாப்பிடத் தொடங்குவது போலப் பாவனை செய்கிறேன்.

அம்மா என்ன நினைத்தாவோ தெரியவில்லை. ஒன்றும் சொல்லாமல் சாப்பிடத் தொடங்குகிறா. நாங்களும் சாப்பிடுகிறோம். என் கண்களிலிருந்து வழியும் நீரை விஜி அக்காவுக்குத் தெரியாமல் புறங்கையால் துடைத்துக் கொள்கிறேன். ஆனாலும் அவள் கண்டிருக்க வேண்டும்

நிலைமை ஓரளவு முன்னேற்றமடைந்ததில் விஜி அக்காவுக்குத் திருப்தி என்பது அவள் சாப்பிடும் வேகத்தில் தெரிகிறது. ஆனாலும் அடுத்த கட்ட நகர்வு பற்றி அவள் யோசித்துக் கொண்டிருப்பதை என்னால் உணரமுடிகிறது.

சாப்பிட்டு முடித்து திடீரென்று ஏதோ தீமானத்துக்கு வந்தவள் போல் விஜி அக்கா சொன்னாள்.

“இன்றைக்குப் புத்தகக்கடைக்குப் போற நாளௌல்லே... எனக்குக் கொஞ்சம் பள்ளிக்குட வேலை இருக்கு... நீ அம்மாவைக் கூட்டிக் கொண்டு ‘ஓட்டோ’ விலை போய் வா... அடைஞ்சு கிடக்காமல் அம்மாவும் கொஞ்சம் வெளிலை போன மாதிரியிருக்கும்...”

உடனேயே ‘மொபைலை’ எடுத்து ஓட்டோவைக் கொண்டு வருமாறு ‘செனவி’க்குச் சொல்கிறாள். அம்மாவையும் என்னையும் கடைக்கக் செய்ய அவள் எடுக்கும் முயற்சிதான் இது என்பது எனக்கு நன்றாக விளங்குகிறது.

இரண்டு கிழமைக்கு ஒரு தடவை ‘பக்தி’, ‘சக்தி’, ‘ஞானபூமி’... என்று ஆன்மீகச் சஞ்சிகைகள் பூபாலசிங்கம் புத்தகக் கடையிலிருந்து வாங்கிவர வேண்டும். இந்த வயதிற் கூட கண்ணாடி போடாமல் சராசரித் தூரத்தில் பிடித்துக்கொண்டு அம்மா அவற்றைப் படிப்பா... வெளியே ‘ஓட்டோ’ வந்து நிற்கிறது.

அம்மாவைக் கையைப் பிடித்து ஏற்றிவிட்டு நானும் ஏறிக் கொள்கிறேன். நாங்கள் ஒன்றுமே பேசாமல் வருவது ‘செனவி’க்கு ஆச்சரியமாக இருந்திருக்க வேண்டும்.. ‘அய்?’ என்று கேட்டுவிட்டு, எமது மௌனத்தைப் பார்த்துத் தானும் ஒன்றும் பேசாமல் வருகிறான்.

வெள்ளவத்தையில் இறங்கி பூபாலசிங்கம் கடையின் படிக்கட்டுகளில் ஏறும்போது அம்மாவுக்கு முச்சு வாங்குகிறது. இடையிலேயே ஒரு படியில் ஓரமாக அமர்ந்து கொள்கிறா.

‘சரி இப்படியே இருங்கோ... நான் போய் வாங்கிக் கொண்டு வாறுன்’ என்று சொல்லிவிட்டு மேலே ஏறுகிறேன்.

புத்தகங்களை வாங்கிக் கொண்டு விரைந்து திரும்பும்போது அம்மாவின் முன்னால் யாரோ ஒருவன் குனிந்து நிமிர்வது போலத் தெரிகிறது. ஒரு கணம் தான்! முகம் தெரியவில்லை. பரபரத்துக்கொண்டு அம்மாவை நெருங்குமுன் அவன் தூரப் போயிருந்தான். அம்மாவிடம் குனிந்து ‘என்னம்மா..?’ என்று மெதுவாகக் கேட்கிறேன்.

“இஞ்சை பாரடா செல்லம், அந்தத் தம்பி தந்திட்டுப் போகுது...”

இருபது ரூபாத்தாளென்றைக் கையிலெடுத்து எனக்குக் காட்டி அம்மா மலர்ந்து சிரிக்கிறா. கோபம் எல்லாம் எங்கே பறந்ததோ? நடந்ததை விளங்கிக் கொண்டு நான் பெரிதாகச் சிரிக்கிறேன்.

“சீ இதென்னம்மா... பிச்சைக்கிருந்ததென்று நினைச்செல்லே குடுத்திட்டுப் போகுது.. திருப்பிக் குடாதேங்கோவன்...”

பிறத்தியாரிடம் கைநீட்டி அறியாத அம்மாவின் கையில் யாரோ கொடுத்த காசைப் பார்க்கச் சகிக்க முடியாமல் இருக்கிறது....

“என்னெண்டா செல்லம் திருப்பிக் குடுக்கிறது.. ‘அம்மே களைச்குப் போனியளோ’ என்று கேட்டு என்றை சொக்கையுந் தடவி என்றை கையுக்குள்ளை வைச் சிட்டுப் போறதைப் பார்க்க என்றை பிள்ளையைப் பாத்தது போலையிருக்கு... என்றை பிள்ளையிட்டை காச வாங்க எனக்கென்னடா வெக்கம்...”

அம்மா சொல்லச் சொல்ல, அம்மாவைக் கட்டிக் கொஞ்ச வேண்டும் போல் இருக்கிறது. பூரித்துப் போய் அம்மாவைப் பாக்கிறேன்.

அம்மாவின் முகத்தில் பழைய ‘தேஜஸ்’ நிறைந்திருக்கிறது. □

விரைவு கூறிய சம்பந்தமாக விஷயத் திட்டங்களைப் போடு குடும்பத்திற்கு மிகவும் குறைபாடு செய்து வருகிறது. அதே போல் குடும்பத்திற்கு மிகவும் குறைபாடு செய்து வருகிறது.

வீழ்ந்து விடத்துப்பேஸ்...

எல்லோரிடமும் பரபரப்புத் தெரிந்தது.

‘அவர்கள் நெருங்கி வந்துகொண்டிருக்கிறார்களாம்...’

எப்படியோ இச்செய்தி அக்கட்டத்தினிடையே பரவிவிட எல்லோரும் உசாரானார்கள். அதுவரை, காலைக் கையை விட்டேற்றியாக ஏறிந்து படுத்துக்கொண்டும் கையை முட்டுக்கொடுத்துக்கொண்டு சாய்ந்தும் இருந்தவர்கள் அந்த நிலைகளிலிருந்து சுதாகரித்து எழுந்து தங்களை ஆகவாசப்படுத்திக்கொண்டனர்.

ஆண்கள், பெண்கள், குஞ்சுகளும் என்று மக்கள் கூட்டம் அங்கு நிரம்பி வழிகிறது. ஊன் முழுவதுமே அங்கு கூடி இருக்கிறது. பிரகாரத்தின் மூலைமுடுக்கெல்லாம் ஆண், பெண் என்ற பேதம் எதுவுமின்றி அருகருகாக அமர்ந்து அவர்கள் பேதலித்துப்போய் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அவர்களின் முகங்களில் ‘களை’ இல்லை. களைத்துப் போனவர்களைப்போல சோர்ந்து துவண்டு போயிருந்தார்கள்.

சற்றுமுன்னர் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட பயங்கரமான அநுபவம் அவர்களை அந்த நிலையில் உறைந்துபோக வைத்திருக்கிறது.

வாணொலியிலும் துண்டுப்பிரசரங்களிலும் விடுக்கப்பட்ட அறிவித் தலைத் தொடர்ந்து இன்று காலையில் அங்கு கூடியிருந்தவர்கள் சற்றும் எதிர்பாராத விதமாகத்தான் அது நடந்தது. சத்தத்துக்குப் பயந்து வீடுகளுள் முடங்கி ஓடுங்கிக் கிடந்தவர்கள் ‘அருகிலுள்ள ஆலயங்களில் எல்லோரையும் கூடி இருக்கட்டாம்’ என்ற செய்தியை அலட்சியம் செய்யாமல் அங்கு கூடியிருந்தார்கள்.

கோயிலின் சுற்றுப்பிரகாரத்திலும் வெளியே ஆலமர நிழலிலும் அமர்ந்து, கூடிக்கதைத்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் ஆலயத்தின் சுற்று வட்டத்துள் எழுந்த அதிர்வொலிகளின் அச்சத்தில் கெவித்துப் போனார்கள். வெளியிலிருந்தவர்கள் எல்லாம் ஆலயத்தினுள் முண்டியடித்து ஒடிச் சென்றார்கள். ‘இனி இதில் தங்கள் கெட்டித்தனம் என்று எதுவுமே இல்லை’ என உணர்ந்து தம் பெருமைகளை, பதவிகளை, அதிகாரங்களை, கோபதாபங்களை எல்லாம் உதறிவிட்டு ‘ஆலடியானே’ என்றும் ‘பாலகணபதி’ என்றும் கதறியமுதார்கள்.

எல்லாமே அதிர்வொலிகள் அடங்கும் வரை தான். சத்தம் அடங்கியதும் மீண்டும் கூடிக் கதைக்கத் தொடங்கினார்கள். அந்த அதிர்வொலிகளின் தாற்பரியத்தை சிலர் தங்களுக்குத் தெரிந்தவகையில் விளக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்த நேரத்தில் இன்னும் சிலர் ஆலயத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். அதுவரை ஆலயத்துக்கு வராமல் வீடுகளில் இருப்பதே பாதுகாப்பானது என்று நம்பியவர்கள் சந்றுமுன் எழுந்த அதிர்வொலிகள் அடங்கியதும் ஆலயத்துக்குப் புறப்பட்டு வந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் கொண்டு வந்த செய்திதான் எல்லோரிடத்திலும் புதிய பயத்தைத் தோற்றுவித்திருக்கிறது.

‘அவர்கள்’ அண்மையில் வந்து விட்டார்களாம்.

அடுத்த கட்டத்தின் பயங்கரம் மெல்ல மெல்ல அவர்களைத் தொற்றிக்கொள்ளத் தொடங்கியதும், தம் பிள்ளைகளை எவ்வாறு காப்பாற்றிக் கொள்வதென்ற யோசனை அவர்களைப் பற்றிக் கொண்டது.

சிலர் தாம் எதிர்கொள்ள இருக்கின்ற புதிய நிலைமை பற்றிய ஆரூடங்களைச் சொல்லத் தொடங்க, அருகிலிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த சில தாய்மார்கள் தம் பிள்ளைகள் எங்கே இருக்கிறார்கள் என்று தேடத் தொடங்கினார்கள்.

அவர்கள் வரும்போது தம் மடிகளிற் படுத்திருக்குமாறு சில தாய்மார் தம் பிள்ளைகளுக்குப் புத்திமதி சொன்னார்கள். வளர்ந்த பிள்ளைகளுக்கு அது சங்கோசத்தை ஏற்படுத்தினாலும், ஒரு சிலர் தமது தாய்மாரின் பக்கலில் வந்து அமர்ந்து கொள்கின்றனர்.

அன்மையிற்தான் புதிதாக மணம் முடித்த இளந்தம்பதியினிடத்து கண்களில் கலவரம் தெரிகிறது. ஒருவரையொருவர் பார்க்கின்ற பார்வை எத்தனையோ கதைகள் சொன்னது. இதை அவதானித்த சிலர் அவர்களின் மேல் பச்சாத்தாப்பட்டு பெருமுச்செறிந்தார்கள்.

இளம் விடலைகள் தங்கள் ‘சேஷ்டைகளை’ எல்லாம் மறந்து பேய் அடித்தது போல விறைத்துப்போய் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். முன்பே கேட்டிருந்த கதைகளும் பத்திரிகைச் செய்திகளும் அவர்கள் ஞாபகத்துக்கு வந்து பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்திருக்க வேண்டும். இன்னும் ஒரு சில நிமிட நேரங்களில் தங்களின் எதிர்காலம் என்னவாகுமோ என்று ஏங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வேதநாயகம் மாஸ்ரர் எல்லாவற்றையும் அவதானித்துக்கொண்டே இருந்தார். மனைவியும் மூன்று பிள்ளைகளும் இருந்த இடத்திலிருந்து பத்து மீற்றார் அளவு தூரத்தில் கப்பிரமணிய சுவாமியின் ஆலயத்தருகில் தூணோடு சாய்ந்து அவர் அமர்ந்திருந்தார்.

வேதநாயகம் மாஸ்ரர் ஒரு போதுமே இப்படி இடிந்துபோய் அமர்ந்த தில்லை. அவரின் பெயரைக் கேட்டால் இந்த ஊரே ஒரு மறை நிமிர்ந்து உட்காரும். அந்த அளவுக்கு கண்ணியம் கண்டிப்பு மிகுந்தவராகவும் நேர்மையாளராகவும் அவர் விளங்கி வருபவர். உலக நடப்புத் தெரிந்தவராக, நாலு பேருக்கு நியாயம் சொல்லக் கூடியவராக, பினக்குகளைத் தீாக்கக் கூடியவராக அவரை அந்த ஊர் இனங்கண்டு வைத்திருக்கிறது. உலக அரசியலையே பிட்டுப்பிட்டு அலசக் கூடியவர் இன்று இடிந்துபோய் உட்கார்ந்திருக்கிறாரேன்றால்...!

வேதநாயகம் மாஸ்ரரிடம் பேசும்போது அளந்து பேசவேண்டும். காற்றுவாக்கிலே வருகின்ற செய்திகளைச் சொல்லி அவரிடம் விபரம் கேட்டால் அவர் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல் திண்டாட வேண்டி வரும். ஆனால் ஏனையோர் தன்னைச் சூழ்ந்திருக்கும் போது அன்மைக்கால நிகழ்வொன்று பற்றி அவர் அவர்களுக்கு விளக்கம் அளித்துக் கொண்டிருப்பார்.

வேதநாயகம் மாஸ்ரர் இன்று ஒருவருடனும் ஒன்றும் பேசாமல் இருந்தாலும் அவரின் பார்வை அங்குள்ளவர்களின் செயல்களை அவதா னித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறது. இடைஇடையே தன் குடும்பத்தவர்கள் மீதும் அவர் பார்வையை ஏறிந்து கொண்டுதான் இருக்கிறார்.

வேதநாயகம் மாஸ்ரரின் கண்கள் சில சந்தர்ப்பங்களில் அவரின் மனைவியின் கண்களைச் சந்தித்துக் கொள்கின்றன. அவ்வேளைகளி ஸெல்லாம் அவரின் மனைவி சங்கடப்படுவதை வேதநாயகம் மாஸ்ரர் உணர்ந்து கொள்ளாமலில்லை இரண்டு கிழமைகளாக இருவருக்குள்ளும் ஒரு முறைகல்நிலை. எல்லாம் முத்தவள் சாந்தநாயகியைப் பற்றியது தான்.

வேறு விடயமென்றால் வேதநாயகம் மாஸ்ரர் நிதானம் இழக்க மாட்டார். இது சாந்தநாயகியின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினை.

சாந்தநாயகி க.பொ.த.ப. உயர்தர பரீட்சையில் மூன்று பாடங்களில் சித்தியடைந்திருந்தாலும் பல்கலைக்கழக அனுமதிக்கான வாய்ப்பை இழந்தவள். மீண்டும் பரீட்சை எடுக்க மாட்டேன் என்று விடாப்பிடியாக நின்றவளை வெளிவாரியாக பட்டப்படிப்பைத் தொடர வேதநாயகம் மாஸ்ரர் தான் அனுப்பிவைத்தார்.

முதல் இரண்டுவருடப் பரீட்சைகளிலும் சித்தி யடைந்து இப்போது மூன்றாம் வருடப் பரீட்சைக்கு சாந்தநாயகி தயாராகிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் பட்டப்படிப்பை முடித்துக் கொண்டால் இரண்டொரு வருடங்களுள் அவனுக்கு நல் லமூறையில் திருமணம் செய்து முடித்துவிட வேண்டுமென்பதுதான் வேதநாயகம் மாஸ்ரரின் ஆசை, அதற்காக அவர் தன்னைத் தயார்ப்படுத்தி வைத்திருந்தார். தன்னுடைய ‘கொமிற்றுட் பென்ஷன்’ காசில் ஒரு சதம் கூட எடுக்காது சாந்தநாயகியின் பெயரில்தான் வங்கியில் சேமிப்புக் கணக்கில் வைப்பில் வைத்திருக்கிறார். அவனுக்கு வேண்டிய நகைகளைக்கூட அவ்வப்போது செய்து கொடுத்திருக்கிறார். இந்த நேரத்தில் தான் அவருக்கு ‘அது’ தெரியவந்தது.

வேதநாயகம் மாஸ்ரரிடம் படித்தவன் தான் கமலநாதன். நல்லபிள்ளை என்று கணிப்பிட்டும் வைத்திருந்தார். தாய், தகப்பன் இல்லாத பிள்ளை. தன் சிறியதாயுடன் தான் வசித்து வந்தான் சிறியதாயும் சிறியதகப்பனும் ‘எப்படி இவனைக் கழற்றி விடலாம்’ என்று நினைத்திருப்பது கூட வேதநாயகம் மாஸ்ரருக்குத் தெரியும். கொஞ்சம் கவனமாகப் படித்திருந்தால் பல்கலைக் கழகம் போயிருப்பான். ஏ.எல் படிக்கும் போதே இடைஇடையே மேசன் மாருடன் கூலியாளாக வேலைக்கும் போய்வந்து படித்துக் கொண்டிருந்தமை யால் பரீட்சையில் கூடிய பெறுபேற்றைப் பெற முடிய வில்லை. ஏ.எல்.ஐல் மூன்று பாடங்களில் சாதாரண சித்தியுடன் புறவாரியாக அவன் பட்டப்படிப்பைப் படித்திருக்கலாம். ஆனால் வழிகாட்ட ஒருவரும் அவனுக்கிருக்கவில்லை.

சென்ற வருடம் ஒரு வேலைக்கு விண்ணப்பிப்பதற்காக வேதநாயகம் மாஸ்ரரிடம் கமலநாதன் வந்த போதுதான் அவர் அவனைப் பற்றி விசாரித்தார். புறவாரியாகப் பட்டப்படிப்பை முடித்துவிட்டால் இலகுவாக ஆசிரிய நியமனம் என்றாலும் பெற்றுவிடலாம் என்று கூறி வைத்தார். அதனைக் கருத்திலெடுத்த கமலநாதன் முதலாம் வருடப் படிப்பை முடித்து இப்போது இரண்டாம் வருடத்தில் இருக்கிறான்.

வேதநாயகம் மாஸ்ரருடன் ஏற்பட்ட இந்த தொடர்பின் பின்னர் கமலநாதன் இடைக்கிடை அவர்களின் வீட்டுக்கும் வந்துபோவான். சாந்த நாயகியிடமும் பாடக்குறிப்புகளை வாங்கிச் செல்வான். ஏ.எல்.பாட்சை முடித்த வடன் இந்த ஆலோசனை கிடைத்திருந்தால் இடையில் முன்றாண்டுகளை வீணாக்காமல் இந்த நேரம் பட்டப்படிப்பை முடித்திருக்கலாமே என்ற எண்ணம் எழுந்து ‘இப்போதாவது படிப்பை மேற்கொள்ள முடிந்ததே’ என்ற நிறைவுடன் வேதநாயகம் மாஸ்ரரையும் நன்றியுடன் அவன் நினைத்துக் கொள்வான்.

இந்த நேரத்தில் தான் வேதநாயகம் மாஸ்ரருக்கு அது தெரிய வந்தது. நம்பிக்கைத் துரோகம் என்று உடனடியாக அதற்குப் பெயர் குட்டிவிட அவர் விரும்ப வில்லை. சந்தர்ப்பமும் குழலும் அமைந்தால் ஒருவர் மீது ஒருவர் காதல் கொள்வதற்கு வாய்ப்புண்டு என்பதையும் அவர் உணர்ந்திருந்தார். ஆனால், அந்தச் சங்கதியை தன் மனைவி தன்னிடம் ஏன் மறைத்து வைத்திருந்தாள் என்பது தான் அவருக்குப் புதிராக இருந்தது. அதனால் தான் இந்த இரண்டுகிழமைகளாக அவர்களுக்குள் பிணக்கும் கூடு.

சாந்தநாயகியின் திருமணத்தைப் பற்றி வேதநாயகம் மாஸ்ரர் பெரிய கணக்குப் போட்டு வைத்திருந்தார். அவரின் செல்வாக்கிற்கு அவர் வீட்டில் திருமணம் செய்ய பலர் போட்டி போட்டுக்கொண்டு நிற்பார்கள் என்பதும் அவருக்குத் தெரியும். விரலுக்கு விஞ்சிய வீக்கத்தை அவர் விரும்பா விட்டாலும், நல்ல உத்தியோகமுள்ள ஒரு மாப்பிள்ளை எடுக்க வேண்டும் என்பது அவர் விரும்பமாக இருந்தது. சாந்தநாயகி - கமலநாதன் காதல் விவகாரம் எல்லாவற்றையும் தவிடு பொடியாக்கிவிட்டது.

நல்ல ஒரு வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொடுப்பதை மாத்திரமன்றி இன,சன சம்பத்துகளையும் தன் மகனுக்குச் சம்பாதித்துக்கொடுத்து விட வேண்டும் என்று தான் வேதநாயகம் மாஸ்ரருக்கு விருப்பமாக இருந்தது.

ஒரு சராசரித் தந்தைக்குரிய விருப்பங்களைக்கூட தன் மகனுக்குச் செய்யா விட்டால் தகப்பன் ஸ்தானத்திலிருந்து தனது கடமையில் தவறியவனாவேன் என்று வேதநாயகம் மாஸ்ரர் தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டார்.

கமலநாதன் பெற்றோரைத் தின்னி. சிறியதாயும் சிறிய தகப்பனும் கூடப் பொல்லாதவர்கள். அவர்களுடனான உறவு சாந்தநாயகிக்கு மட்டுமல்லாமல் தன் குடும்பத்துக்கும் தொல்லையாகத்தான் இருக்கும் என்பது வேதநாயகம் மாஸ்ரரின் கணிப்பு. இந்த ஒவ்வாத காதலின் தாற்பாரியத்தை எடுத்துச் சொல்லி சாந்தநாயகி - கமலநாதன் காதலை அரும்பிலேயே கிள்ளி ஏறிந்து விடலாம் என்றுதான் அவர் நினைத்தார். சாந்தநாயகியிடம் அவர் இது பற்றிக் கதைத்தபோது எந்தவித மறுப்புக் கதையும் சொல்லாமல் மௌனமாக அவள் இருந்ததை அவர் தனக்குச் சாதகமாக எடுத்துக் கொண்டார். கமலநாதனிடமும் எடுத்துச் சொல்லி அந்த உறவைக் கத்தரித்துவிடலாம் என்றுதான் அவர் நினைத்துக் கொண்டிருந்தார். இந்த வேளையில்தான் நாட்டுநிலைமைகளில் எதிர்பாராத திருப்பங்களைல்லாம் ஏற்பட்டு, எல்லோருமே ஆலயத்தில் தஞ்சமடைய வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

வேதநாயகம் மாஸ்ரரின் கண்கள் கமலநாதனையும் நோட்டமிடா மலில்லை. அவரின் குடும்பத்தினரது பார்வை வீச்சுக்குள் அடங்கும் தூரத்தில்தான் அவன் அமர்ந்திருந்தான். எதனையோ பறிகொடுத்தவனைப் போல அவனின் கோலம் காணப்படுகிறது. தலையைக்கூடச் சீவாமல் வீட்டில் கட்டிய சாரத்துடன், கசங்கிய ஒரு சேர்ட்டையும் அணிந்திருக்கின்றான். அக்கூட்டத்திலும் அவன் தனிமைப்பட்டிருப்பதான உணர்வுடன் அவன் இருந்திருக்க வேண்டும். எவருடனும் ஒன்றும் பேசாமல் அமைதியாக இருந்தான். வருபவர்கள் விசாரணை என்ற பேரில் தன்னைப் பிடித்துக் கொண்டு போய்விடுவார்களோ என்ற அச்சமும் அவனின் மொனத்துக்குக் காரணமாக இருக்கலாம் என்று வேதநாயகம் மாஸ்ரர் நினைத்தார். அவனை விசாரணைக் கென்று அழைத்துப்போய் விட்டால் அவனைப்பற்றி விசாரித்தறியக்கூட அவனுக்கென்று ஒருவருமில்லை என்பதும் அவருக்குத் தெரியும்.

சாந்தநாயகியின் நிலைப்பாடு என்னவாக இருக்கும் என்று நினைத்துக்கொண்டு அவனை இரகசியமாகக் கண்காணிக்கத் தொடங்கிய போதுதான் வேதநாயகம் மாஸ்ரருக்குத் திகைப்பாக இருந்தது. சாந்தநாயகி அடிக்கடி கமலநாதன் இருக்கும் பக்கமாகத் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் முகத்திலும் கவலை தெரிகிறது.

எல்லாவற்றுக்கும் கமலநாதன் நிர்ச்சலனமாகத் தான் இருந்தான். சாந்தநாயகியின் பார்வையைச் சந்திக்க நோந்த வேளையிற் கூட தலையைத் தாழ்த்தி கீழே நோக்கியவாறே அவன் எதுவித அசமாத்தமும் இன்றி இருந்தான்.

சாந்தநாயகியையும் கமலாநாதனையும் நோட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கும் வேதநாயகம் மாஸ்ரரின் கள்ளத்தனம் மனைவிக்கு விளங்கி யிருக்க வேண்டும். இடை இடையே சாந்தநாயகியுடன் பேச்சுக் கொடுத்து அவளின் கவனத்தைதிருப்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

இப்போது கூட்டத்தில் இருந்தவர்களிடையே சற்றுச் சலசலப்புக் காணப்படுகிறது.

பிள்ளையார் கோயிலின் வடக்குப் புறத்திலுள்ள வெட்டைவெளிக்கும் அப்பாலுள்ள சுடலயடிக்கு ‘அவர்கள்’ நெருங்கி வந்து விட்டார்களாம். சுடலைக் காணிக்குள் உள்ள பனங்கூடலில் மறைந்து மறைந்து அங்குலம் அங்குலமாக நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்களாம்.

மெல்ல மெல்லக் கூட்டத்தினரிடையே பரவிய செய்தி வேதநாயகம் மாஸ்ரரின் காதுகளுக்கும் எட்டுகின்றன.

இளந்தாரிகள் உசாராகுவது போலப் பட்டது. தாங்கள் இருந்த இடங்களிலிருந்து விலகி கூட்டத்தோடு கூட்டமாகக் கலந்தும் பெண்களின் பக்கமாக அமர்ந்தும் பாதுகாப்பைத் தேடிக்கொள்கிறார்கள்.

வேதநாயகம் மாஸ்ரர் கமலநாதனை நோக்குகிறார். எந்தவாரு சலனமுமின்று இருந்த இடத்திலேயே அவன் இருந்து கொண்டிருக்கிறான். கண்களில் கலக்கம் தெரிகிறது. சாந்தநாயகி அவன் பக்கமாகத் திரும்பி ஏதோ சைகை காட்டுவது தெரிகிறது. கமலநாதனிடத்தில் எந்த மாற்றமும் இல்லை.

இப்போது சாந்தநாயகி எழுந்து கமலநாதனைத் தங்களுக்கருகே வந்தமர்ந்து கொள்ளுமாறு கைகாட்டி அழைக்கிறாள். அவன் சற்றுத்தயங்கி விட்டு பேசாமல் இருக்கின்றான்.

சாந்தநாயகியின் கண்களில் கண்ணீ அரும்பி நிற்பது வேதநாயகம் மாஸ்ரருக்குத் தெரிகிறது. சாந்தநாயகியையும் கமலநாதனையும் அவர்

நன்றாகக் கவனிப்பது அவர் மனைவிக்குச் சங்கடமாக இருக்கிறது.

‘அவர்களுக்கிடையில் அப்படி ஒன்றும் இல்லை’ என்று மறுத்து மகஞக்கும் புத்திசொல்லி தன் கணவரைச் சரிக்கட்டி இருந்த வேளையில் இவற்றையெல்லாம் அவர் கவனிக்கும்படி ஆகிவிட்டதே என்று அவள் கலங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

வேதநாயகம் மாஸ்ரர் தன் இடத்திலிருந்து மெதுவாக எழுகிறார். அவரின் குடும்பத்தினரை நோட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்த ஒரு சிலருக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. இந்த நேரத்தில் குழந்தையின் யதார்த்தத்தை எடுத்துச் சொல்லி கமலநாதனையும் ஏடாகூடமாக அவர் ஏசப் போகிறாரே என்று அவர்கள் அச்சமுழுகின்றனர்.

வேதநாயகம் மாஸ்ரர் கமலநாதனின் பக்கமாகச் சென்று நிற்கிறார். அடுத்த கண்தது விளைவுகளை எண்ணி அவர் மனைவி என்ன செய்வ தென்றநியாது ஏம்பலித்துப்போய் தன் கணவனின் பக்கமாக நகர்ந்து வருகிறாள். அவரோ கைச்சைகையால் சாந்தநாயகியை அருகாக அழைக்கிறார். சாந்தநாயகி தயங்கித் தயங்கி கலக்கத்துடன் தந்தையை நெருங்கிவருகிறாள்.

வேதநாயகம் மாஸ்ரர், நெருங்கி வந்த மகளின் கையைப்பிடித்து, அவள் முதுகில் மெல்லத்தடவியும் விடுகிறார். அவளுக்கு அது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. வேதநாயகம் மாஸ்ரரின் மனைவியும் அருகில் வந்து எதுவும் புரியாதவளாய் திகைத்து நிற்கிறாள்.

எல்லோருடைய கவனமும் அவர்கள் பக்கமாகத் திரும்புகிறது.

வேதநாயகம் மாஸ்ரர் கமலநாதனின் கையைப் பிடித்து அவனை எழுந்திருக்குமாறு கூறுகிறார். கமலநாதன் செய்வதறியாது திகைத்துப்போய் எழுந்து நிற்கின்றான்.

‘என்ன நடக்கப்போகிறதோ’ என்று தெரியாமல் சூழ இருந்தவர்கள் வேதநாயகம் மாஸ்ரரையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

வேதநாயகம் மாஸ்ரர் எதுவுமே பேசவில்லை. ஆனால், அவரின் கண்களில் உறுதியான தீர்மானம் தெரிகிறது. சாந்தநாயகியின் கையையும்

கமலநாதனின் கையையும் ஒரே சமயத்தில் தனது இரு கைகளாலும் பற்றியவர், இருவர் கைகளையும் ஒன்றாகப் பிணைத்து விடுகின்றார். எல்லோரும் புதுமையாக அவரைப் பார்க்கின்றனர். ஆனாலும், எல்லோரின் முகங்களிலும் ஒரு சிறு மலர்ச்சி தெரிகிறது.

சாந்தநாயகியும் கமலநாதனும் அதிர்ந்துபோய் அவரின் கால்களில் விழுந்து வணங்குகின்றனர். அவர் மனைவி அந்தக் காட்சியையே நம்பாத வளாய் கணவனின் பக்கத்தில் வந்து நிற்கிறாள். வேதநாயகம் மாஸ்ரா எல்லாவற்றையும் ஏற்றுக்கொள்ளுமாற்போல் சிறிது புன்னகைக்கிறார்.

எல்லாம் ஒரு சில நிமிடங்கள் தான்.

எல்லோரும் குதாகலத்தை மறந்து ஆலய வாசநபக்கமாக நோக்குகின்றனர். ‘அவர்கள்’ ஆலயத்தினுள் பிரவேசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

திக்குத் திக்காகப் பிரகாரம் முழுவதும் குழந்த ‘அவர்கள்’, விடலைகளாகப் பார்த்து ஓவ்வொருவராகக் கைகாட்டி எழுப்பி தம்மிடம் வருமாறு பணிக்கின்றனர். அவர்களுள் ஒருவன் கமலநாதனைக் கைகாட்டி அழைக்கிறான்.

சாந்தநாயகி அருகிலிருந்த பெண்ணொருத்தியிடமிருந்த ஒரு கைக் குழந்தையையும் தூக்கிக் கொண்டு வந்து அவன் கையில் தந்து அவனருகாக நிற்கிறாள். ஆனால் ‘அவர்களுள்’ ஒருவனான அந்த ‘அவன்’ கமலநாதனை விடுவதாய் இல்லை. கைச்சைகையால் குழந்தையைக் கொடுத்துவிட்டு வருமாறு காட்டி கமலநாதனை அழைக்கிறான்.

இப்போது கமலநாதனின் கண்களில் கலக்கம் இல்லை.

குழந்தையை சாந்தநாயகி கையில் கொடுத்து விட்டு, அவள் அருகாகக் கூடவர, ‘அவனை’ நோக்கி நடந்து வரும் கமலநாதனின் நடையில் உறுதி தெரிகிறது. □

மிச்செல்

இவள் இன்று கும்பிப்போய் இருக்கிறாள்.

முகத்தில் வழுமையான கணை இல்லை.

என்னை முதலிற் கண்டதும் உல்லாசமாக எழும்புகின்ற ‘ஹாய்’ இன்று முறுவலிப்புடன் தன்னைக் குறுக்கிக் கொண்டது. மினுக்கிய உலோகப் பாகங்களை சுரத்தின்றி, பெட்டியொன்றில் அடுக்கிக் கொண்டிருக்கும் இவளை ஆச்சரியத்துடன் பார்க்கிறேன். இது இவள் வேலை இல்லை...

இப்போதுதான் இவளின் மெழினைக் கவனிக்கின்றேன். அது இவளின் ஸ்பிசத்திற்காக ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

‘மிச்செல்!'

இவளின் பெயரை வாய்க்கு வாய் சொல்லி ககம் காணும் சக தொழிலாளர் எவரையுமே காணவில்லை. எங்கு போய்த் தொலைந்தார்கள்?

இவள் அண்மையில் தான் வேலைக்கு வந்தவள்.

ஸ்கொட், மெழினில் தனது விரலைத் துண்டித்துக் கொண்டு காயம் ஆறுவதற்காக வீட்டில் தங்க நேரந்தபின், அவனின் இடத்தில் இவள்.

இவளின் துணிச்சலைப் பாராட்டத்தான் வேண்டும். ‘பொலிவின்’ மெழினில் வேலை செய்வதென்றால் விசேடத்திறன் வேண்டும். ஸ்கொட் கூட பல தடவைகள் மெழினிடம் அடிவாங்கியிருக்கிறான். அவன் இவ்வேலையில் விண்ணன்.

அவனே கவனம் பிச்கி, கை விரல்களை நறுக்கிக் கொண்டு விட்டபின் அவனின் இடத்தில் இவள் என்றால்...

இவனுக்கு வரக்கூடிய ஆபத்துக்கு நான் மனக்கணக்குப் போடுவதுண்டு...

நிமிடத்துக்கு இரண்டாயிரத்து ஐந்நாறு சுழற்சிகளை இயற்றும் கம்பளிச்சில்லு, சுற்றுக் கவனம் பிச்கினாலும், இவள் கையில் வைத்திருக்கும் உலோகப் பகுதியை இழுத்தெடுத்து இவள் மீது வீசும்.

எல்கொட், அடிப்பட்டு வீழ்ந்து மயங்கியு சந்தர்ப்பங்களை நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

இவள்...

சிங்காரித்துக் கொண்டு இளவரசியாகப் பவனி வர வேண்டியவள்.

இவளின் கண்ணசைப்பில் பாரிய சாம்ராஜ்யமே சரிந்து வீழும்.

இவளின் சிரிப்பொன்றே போதும், பலரையும் அசட்ராக்க.

ஆனால் இவளோ...

முகமெங்கும் படியும் ‘பொலிவிங் கொம்பவுண்ட்’ பூச்சுக்களோடு அரிதாரம் பூசிய கூத்தனாக...

இவளிடம் நான் அதிகம் பேச்சு வைத்துக் கொண்டதில்லை.

ஒரு சில வார்த்தைகள் தான்...

ஒரு கூரைக்குத் கீழே வேலை செய்பவர்கள் என்ற உறவைப் பிரகடனப்படுத்தப் போதுமானாற் போல.

ஆயினும், என் இதயத்தின் ஒரு மூலையில் ஒரு சிறுபுள்ளியாக இவள் நினைப்பு.

இந்த இடம்பிடிப்புக்கு வேறுவிதமாக அர்த்தம் காண என்றுமே என் மனம் விழைந்ததில்லை.

இவள் வழிமையாகச் செய்யும் ‘பொலிஷிங்’ வேலையின் அபாயத்தை என் மனம் உள்வாங்கிக் கொண்டதனால் ஏற்பட்ட பச்சாத்தாபம் தான் அந்த நினைப்புடன் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறது.

இவள் என் மனத்தை படம்பிடித்துக் கொண்டிருப்பாளோ... என்னிடத்தில் எதையோ சொல்ல விழைபவள் போல என்னையே பார்ப்பதும் பின்பு நிலம் நோக்குவதுமாக இருக்கிறாள்.

இவளுள் சோகம் மண்டிக் கிடக்கிறது.

அந்தச் சோகத்தை இறக்கிவைக்கத்தான் ஆதாரம் தேடுகிறாளோ...

ஒதுங்கிப் போகும் என் சுபாவம் இவளுக்குப் பிடித்திருக்கக் கூடும் அல்லது மற்றையவர்கள் எல்லாம் வளைய வளைய வருகின்ற போது அவர்களிலிருந்து வித்தியாசமான வனாக நான் தோற்றுமளித்திருக்கக்கூடும். இவளுக்கெங்கே தெரிந்திருக்கப் போகின்றது என் காயத்தின் உள் ஆழம்...

எனக்கு - எல்லாவற்றுக்குமே பயம்.

சிறுசிறு சச்சரவுகள் பெரும் வாதமாகி நிரந்தரப் பிளவாக அமைந்து விடுமோ என்ற பயம்....

ஆழாயிரம் மைல்களுக்கப்பாலுள்ள என் ஊரவர்க்கும் உறவினர்க்கும் எம் குடும்பப் பூச்சல் தெரியவந்து விடுமோ என்ற பயம்...

‘இது அவஸ்திரேவியா... எங்கள் கால்களிலேயே நாங்கள் நிற்கக்கூடிய வாய்ப்புகள் உள்ள நாடு. இங்கை யாருக்கும் யாரும் அடிமை இல்லை’ என்று தூபமிட்டு என் மனைவியிடத்து நச்ச விதையைத் தூவி விடுவார்களோ என்ற பயம்...

பயந்தது நடந்தது.

என் மனைவி என்னைச் சீண்டிப் பார்க்கத் தொடங்கினாள்.

“உத்தியோகம் ஒன்றுக்காக கொழுத்த சீதனம் கொடுத்து கேவலம் கெட்ட இடத்திலே சம்பந்தம் எடுத்தாராம் அப்பர். மாப்பிள்ளை அவஸ்திரேவியா வந்து தன்றை குடும்பம் முழுவதையும் நிமித்தி விடப்பார்க்குது...”

ஒருமையிலும் படர்க்கையிலும் விளித்து என் செய்கைகள் ஓவ்வொன்றிலும் தவறு கண்டுபிடித்து என்னைக் குத்திக் கிளறிய போதும் நான் பொறுமையைக் கடைப் பிடித்தேன்.

என் பொறுமையும் தாராண்மையும் அவளுக்குச் சவால்கள்.

வசதியான தனி வீடு வாங்க வேண்டும்...

பார்வையான கார் வேண்டும்....

வீடு முழுவதும் ஆடம்பரப் பொருட்களால் நிறைந்திருக்க வேண்டும்...

எல்லாமே பெண்களுக்கு இருக்கக்கூடிய ஆசைகள் தான்.

ஆனால் எல்லாவற்றையும் ஒரே நேரத்தில் நிறைவேற்றுவதென்றால்....

‘லொட்டோ’ தான் விழ வேண்டும்.

எமது நாட்டிலுள்ள யுத்த குழலிலிருந்து தப்பிப்பிழைத்து வந்து நிம்மதியாகக் கஞ்சி குடிக்க முடிகிறதே என எண்ணிப்பார்த்தால் நிராசைகளே பூதாகரமாகத் தோன்றா.

நாட்டின் குழலால் தொழில் வாய்ப்பின்றி ஊரில் தவண்டை அடித்துக் கொண்டிருக்கும் சகோதரிகளின் குடும்பங்களுக்கு சிறு தொகையாக ஏதும் அனுப்பினால், ‘சொத்து முழுவதையும் பறி கொடுத்து விட்டோமே’ என்ற பிலாக்கணம்...

‘இஞ்சினியரிங் படித்துவிட்டு ஒட்டுவேலைக்குச் ‘குப்பர்வைசராம்’ என்ற ஏனைப் பேச்சு...

‘சென்றர் லிங்கில் உத்தியோகம் கிடைத்த பின்பு

‘என் சம்பளத்திலோ செலவெல்லாம்’ என்ற பாகப் பிரிவினை...

எல்லாமே வரம்பு மீறிப் போய் ஆத்திரம் எல்லையைத் தொட்ட நிலையில்தான் ‘அது’ நடந்தது.

‘நான் அப்படி நடந்திருக்கக் கூடாதுதான். நானும் சராசரி மனிதன் தானே.’

‘கையைப் பிடித்து ஒருமுறை உலுப்ப வேண்டும்’ என்ற என் ஆத்திரத்துக்கு அவள் தெரிவித்த எதிர்ப்பில் அவள் நிலைகுலைந்து வீழ்ந்து போனாள்.

காலிலும் கையிலும் சிறுசிறு சிறாய்ப்புகள்... தலையில் சிறு காயம்... இரத்தக் கசிவு.

இந்த நாட்டில் இவ்வளவு போதும், ஒரு குடும்பத்தைப் பிரித்து வைக்க... ‘அவஸ்திரேவியாவில் அவஸ்திரேவியர்களைப் போல வாழுவேண்டும்’ என்ற மாயை என் வாழ்வின் இருளானது.

தவறுக்கு வருந்தி, யாசகணாகி, குடும்பத்தைத் துலையவிடாமல் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் அனைத்துமே வீண்தான்...

‘தன்தன் கால்களில் தனித்து நின்றுவிடலாம்’ என்று இந்த நாடு என் மனைவிக்குத் தந்த தெரியம் வாழ்வியலைப் பரிசீலித்துப் பார்க்கத் தடையானது.

இந்த நாட்டை நோவதா, என் விதியை நோவதா?

அம்மி மிதிச்சு அருந்தத்தி பார்த்துச் செய்த கல்யாணம் ‘கோர்ட்’ ஏறிய கதை கேட்டாலே ஊர் சிரிப்பாய்ச் சிரிக்கும்.

சகோதரிகள் ஆத்திரம் கொட்டி அழுது தீர்த்து, ‘விட்டிட்டு வா’ என்று எழுதிய போதும் ‘மீண்டும் ஒன்றாகும் காலம் களிந்து வரும்’ என்ற நப்பாசையில் என் நாட்கள் ஓடிக் கொண்டிருக்கையில்...

‘எந்த விவகாரமும் எனக்கு வேண்டாம்’ என்று எதிலும் ஒட்டிக்

கொள்ளாத என் நிலையைப் பரிகசிக்கின்றவர்கள், மிச்செலுக்கு என் வாழ்க்கை பற்றிக் கூறாமலா இருக்கப் போகிறார்கள்?

‘வேண்டாம்... மிச்செல் எக்கேடு கெட்டால் எனக்கென்ன?’

மனித மனம் இயல்பு கெடாதது.

“பாவம் மிச்செல், ஏதோ கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள்...”

எதிர்ப்பட்ட கணேஷிடம் என் மன அவலத்தை வெளிப்படுத்துகிறேன்.

கணேஷ் நமுட்டுச்சிரிப்பொன்றை உதிர்த்தான்.

இவனுக்கு இந்த நாட்டு நடப்புகள் எல்லாமே அத்துப்படி.

இந்தக் கம்பனியில் வேலை செய்வோரின் அந்தரங்கங்களை எல்லாம் அக்குவேறு ஆணி வேறாகப் பியத்துக் காட்டுவதில் அசகாய சூரன். நமுட்டுச் சிரிப்பின் அர்த்தத்தை வார்த்தைகளில் அள்ளி வீசினான்.

“இவளே கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள்... இவனுக்கு ஆரோடை போறதெண்ட வில்லங்கம்... இவள் புதிசா வேலை செய்யிறதாலை வேலை பழகுமட்டும் ஆரும் ஓராண்க்குக் கீழை தான் வேலை செய்ய வேணும். ஸ்ரீவும் யோனும் இவளை ஆர் வைச்சுக் கொள்ளுறதெண்டு போட்ட சண்டையிலை நிருவாகமே நிலை குலைஞ்சு போயிருக்கு... இரண்டு பேரும் விட்டுட்டுப் போயிட்டாங்கள்... இவள் யோனை மடக்கப் பார்த்தவள். ஸ்ரீவும் விடுநோய் இல்லை...”

“கணேஷ்! சும்மா வம்பு பேசக்கூடாது. இவனுக்குப் பாவம் என்னென்ன வீட்டுக் கஷ்டங்களோ...”

“என்ன அண்ணை இப்படிச்சொல்லுறியள்... மிச்செல் ஆரெண்டு உங்களுக்குத் தெரியாதே... உவள் தான் ஸ்கொட்டை வைச்சிருந்தவள். ஸ்கொட்டுக்குக் கைபோன உடனை இவங்களிலை ஒருத்தனை மயக்க வந்திட்டாள்...”

“கணேவதி, அப்படியென்றால் இவருக்கொரு குழந்தை இருக்க வேணுமெல்லே... குழந்தையைக் காப்பாற்றுத்தான் இவள் வேலைக்கு வந்திருக்க வேணும்...”

“அது ஸ்கோட்டின்ரை முதல் பெண்டில் அண்ணை... அவருக்கும் குழந்தைக்கும் தான் இவன் ஸ்கோட் படி கட்டி வந்தவன்... அவள் இவனை உறிஞ்சிப் போட்டு விட்டாப் பிறகு இப்ப ஆற்றேழு மாசமாய் மிச்செல் தான் இவனை வைச்சிருந்தவள்... வியாழக்கிழமை என்றால் தவறாமல் இவனை வந்து கூட்டிக் கொண்டுபோய்க்கா செல்லாம் கரைச்சுப் போட்டுத் தான் விடுவேள். இப்ப ஸ்கோட்டாலை இவருக்குப் பிரயோசனமில்லை, அதுதான் இப்பிடி...”

கிணற்றுத் தவளையாக இருக்கும் என்னை நினைக்க எனக்கே என்மீது வெறுப்பாக வருகிறது.

‘மிச்செல்’ என்ற புள்ளி தன் பூதாகரத் தோற்றுமிழந்து, புதைந்து மறைந்தது.

ஏனையோர் தேநீர் அருந்தித் திரும்பும் சமயத்திலேயே நான் தேநீர் அருந்தச் செல்வது வழக்கம்.

ஓய்வறைக்குள் நுழைந்த எனக்கு ஆச்சரியம்.

எனக்காகவே காத்திருந்தவள் போல மிச்செல் மலர்ச்சியற்றாள்.

“ஹாய்!”

என் முகத்தில் சலனமில்லை.

“பற்! யூ நோ, வட ஹப்பின்ட்?”

‘ஓ! இவள் ஜாலக்காரிதான். பத்திநாதன் என்ற என் பெயரை இப்படியும் உச்சரிக்க முடியுமோ...?’

‘ஆங்கிலத்தை சரளமாகவும் நளினமாகவும் அள்ளிவீசக் கூடிய இவள் வலையில் இன்னும் எத்தனை பேர் சிக்கிக் கொள்ளப் போகிறார்களோ..?’

அவள் கண்களிலிருந்து தாரையாகக் கண்ணீர்.

என் மனம் கரைந்தது. ஆங்கிலத்தில் அவளின் வார்த்தைகளுக்கு நான் மொழிபெயர்ப்பாளனானேன்.

“பறி! நான் ஸ்கோட்டின்றை ஆள் என்பதை நீ அறிவாய் தானே. நான் அவனோடு ஆடம்பரமாகத் திரிந்த நான்தான். ஆனால் அவன் விரல்களும் வெட்டுப்பட்டதுக்குப் பிறகு அவனை விட்டிட்டுப் போக நான் விரும்பேல்லை. அவன் பாவம், தன் முதல் மனைவிக்கும் குழந்தைக்கும் படியும் கட்டவேண்டும். அதனாலைதான் அவன்றை வேலையை எனக்குத் தரச்சொல்லி மனேஜரிட்டைக் கேட்டு வேலை செய்யிறந். என்னை ஒரு மாதிரியா நினைச்கக் கொண்டு, ஸ்ரீவும் யோனும் சண்டை போட்டதாலை என்னைத்தான் வேலையிலை யிருந்து நிற்பாட்டிப் போடுவாங்களோ என்று பயமாய் இருக்கு. நீ இவங்கள்ட்டை என்னுடைய நிலையை எடுத்துச் சொல்லி என்னுடைய வேலையைக் காப்பாற்றுவாயா?”

நறுக்குத் தெறித்தாற் போன்ற பாரதியின் கவிதை வரி என் ஞாபகத்துக்கு வந்து உணர்வை உசுப்பியது...

‘காதல் செயு மனைவியே சக்தி, கண்ணா!’

ஓ! மிச்செல், ஸ்கோட்டைக் காதலிக்கிறாள்.

□

Dr. Bharaneetharan
EDITOR
"JEEVANATHY"
KALAI AHAM
ALVAI (N.P.)

முதுசௌம

“திரிலோகமும் புகழும் கந்தர
வீரதீர் குரன் நானே...”

வரவுப்பாட்டு இன்னும் செவிகளில் நின்றோலித்து, நெஞ்சை நிறைத்திருக்கின்றது. ‘ராஜபார்ட்டுக்கு அப்படி என்ன வயசிருக்கும்?’ என்று மனக்கணக்குப் போடுகையிலேயே ராஜபார்ட்டின் சர்ரமும் சார்ரமும் ‘காட்சியும் கானமுமாய்’ கண்முன் விரிந்தது.

அங்கமெங்கும் தினவெடுக்கும் மிடுக்கு...

லயம் தவறாத துள்ளல் நடை....

பிசிறில்லாத சுருதியுடன் கூடிய உச்சஸ்தாயிப்பாடல்

பக்கவாத்தியத்துடன் சம்வாதம் செய்து பாடல்வரிகளை அநாயாச மாக இசைக்கும் வல்லபம்...

ஒரு மணித்தியாலத்தில் நாடகம் முடிந்ததில் மனம் பொச்சடித்தது. ‘சிட்னியிலா அல்லது யாழ்ப்பாணத் திலா இருக்கிறோம்’ என்று எண்ணிப்பார்த்து நெஞ்சு புளங்காங்கிதம் அடைந்தது. நினைவுத்திரையில் கொட்டடிக் கறுத்தார் மடுவத்து ‘ட்ராமா ஸ்பெஷல்’ சலனம் காட்டுகிறது.

“என்ன நாகவளங்கம் பெடியனையும் கூத்துப்பார்க்கப் பழக்கப் போறாய் போலை...”

தினமும் அப்புவடன் ‘ட்ராமா ஸ்பெஷல்’ பார்க்கப் போன்போது அப்புவிடம் சிலர் கேட்டதம் கூட இன்னும் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது.

அப்புவுக்கு ‘த்ராமா’ கரும்பு.

தனது சங்கீத ஞானத்துக்கு ‘த்ராமா’ தான் உறைகல் என்பதுபோல, ஒவ்வொரு பாடலையும் ராக, தாள விபரங்களையும் சொல்லிப் பாடிக்காட்டுவார்.

“திரிலோகமும் புகழும் சுந்தர...”

தென்னிந்திய நடிகர்கள் பலரும், ராஜபார்ட்டாக. மேடையில் தோன்றிய வேளையில் பாடிய வரவுப் பாடலை நானும் வீட்டில் முன்னுமணுத்தபோது, அது ‘மத்தியமாவதி’ என்று சொல்லி, ‘வான்முகில் வளாது பெய்க்’ பூராணத்தை அதே ராகத்தில் அப்பு பாடிக்காட்டியதும் கூட இன்னும் பசுமையாக நினைவிருக்கிறது.

என்னுடன் என் நாடக ஆர்வமும் பெருவிருட்சமாகி வளர்ந்து வந்த வேளை, உள்ளுர்க்கலைஞர்களின் மேடைகளிலும் கூட என் அபிமானப் பாடலைக் கேட்க முடியவில்லையே என்ற ஆதங்கம் என் அடிமனத்தில் இருந்து கொண்டுதான் வந்தது. தோடியில், தர்பாரில், சிம்மேந்திர மத்திமத்தில்... என்றெல்லாம் பாடிய வரவுப் பாடல்களையும் மனம் ரசிக்காமலில்லை. ஆனாலும் நெஞ்சில் பதிந்த மத்தியமாவதிக்கு அவை இணையாகவுமில்லை.

கடவுளுக்குத்தான் நன்றி சொல்ல வேண்டும்... அனோஜனின் ‘செலக்ரிவ்’ பரிட்சை முடிவு வெளிவராதிருந்திருந்தால் இன்றைக்கு இந்த அரிய சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருக்காது....

எனது மருமகளின் போக்கில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை நம்ப மறுத்து, காரண காரியத் தொடர்புகளுக்கு ஆண்டவனிடமே நெஞ்சம் தஞ்சம் புகுந்தது.

மறந்தும் த்ராமாப் பாடலை என் வாய் முன்னுமணுத்து விடக்கூடாது.

“என்னப்பா... கிழவனுக்கு இன்னும் கூத்துப்பார்த்த அந்தக் காலச்சுதி போகேல்லைப் போலிருக்கு... அனோஜனத்தான் பழுதாக்கி விடுவாரோ என்று பயமாயிருக்கு...”

என் மகன், பாவம்! வாயில்லாப் பின்னளைப்பூச்சி... பெண்டாட்டியின் பெருமைகளுக்கு முன் தான் ஓர் அற்ப ஜீவன் என்றெண்ணி, தன்னையிழந்து நிற்கும் பெண்டாட்டி தாஸன்.

தாவடிச் சுந்தரவிங்கத்தாரின் பரம்பரையில் வந்த பெருமைக்குரிய வாரிசு அருந்ததி.

“உங்கடை பரம்பரை கூத்துக்கீத்தெண்டு கூத்தாடியளுக்குப் பின்னாலை அலைஞ்சு கெட்டழிஞ்சபோன் சாதியெண்டு அப்பா அடிக்கடி சொன்னவர். நீங்கள் இஞ்சினியர் எண்டுதான் எங்கடை கலியாணத்துக்குக் கூட அப்பா சம்மதிச்சவர். இன்னும் பாட்டு, கூட்டம் எண்டு திரியாமல் சும்மா வீட்டிலை கிழவனை இருக்கச் சொல்லுங்கோ.”

கலையே உயிராய்க் கொண்ட இனுவில் நாகலிங்கத்தாரின் வம்சம் அருந்தத்தியின் அகராதியில் கூத்தும் குடியுமான கீழ்ச்சாதி.

“அருந்ததி இங்கை பாரும்... பாவம்.. வயகபோன காலத்திலை இங்கை அறைக்குள்ளை முடங்கிக் கிடக்காமல் ஜ்யா தன்றை சந்தோஷத்துக்கு எங்கையாலும் போய்வரட்டன்...”

சிவானந்தன் தயங்கித் தயங்கித்தான் சொல்வான். அருந்ததி அரவம் எனச் சீறுவாள்.

“அப்பா அடிக்கடி சொல்லுறவர்.. எங்கடை பரம்பரை களியாட்டம் கூத்தெண்டு வெளிலை போய்ப் பார்த்துத் திரிஞ்சு சாதியில்லையாம்... எங்கடை வீட்டுப் பொம்பினையள் பார்க்க வேணுமெண்டால் எங்கடை வளவுக்குள்ளேயே கூத்தாடியள் வந்து நடிச்சுக் காட்டிப் போட்டுப் போறவையாம்... பேசாமல் குண்டடிபட்டுச் செத் தாலும் பரவாயில்லையெண்டு கிழவனை அங்கையே விட்டிருக்கலாம். உங்கடை சந்தோஷத்துக்காக இவ்வளவு கஸ்ரப்பட்டிருக்கத் தேவையில்லை...”

கீறல் விழுந்த அந்தக் காலக் கிராமபோன் தட்டுப்போல தன் வம்சப் பெருமைகளை அவள் ஒப்புவிப்பாள். சிவானந்தன் அடங்கிப் போவான்.

“ஜயா... உங்களுக்கென்ன குறை இங்கை... ‘வீவி’ இருக்கு ‘டெக்’ இருக்கு, தேவையானதைப் போட்டுப் பார்க்கலாம்தானே.. எவ்வளவு செலவழிச்சு உங்களை இங்கை எடுத்தனாங்கள்... என்றை உழைப்பிலை எல்லாம் முடியுமே... எங்கடை காணி பூமியளைக்கூட வித்துக் கித்துக் காசாக்காமல் பிளேன் ஏறிட்டியள் என்னு அருந்தத்தியும் சொல்லுறவள்... அவள் சொல்லுறமாதிரி இங்கை இருந்துகொண்டே படத்தைப் போட்டுப் பார்க்கலாந் தானே... எத்தனை பேற்றை கச்சேரிக் கசற் எல்லாம் வாங்கிப் போட்டிருக்கிறாள்...இவை எல்லாத்தையும் விட்டிட்டு முத்த பிரஜைகள் சங்கம், தமிழ் விழா எண்டெல்லாம் திரியோணுமெண்டு நான்டுகொண்டு நிக்கிறியள்...”

சிவானந் தன் தானாய்ட் பேசவில்லை... அருந்ததியின் கைப்பொத்தானில் இயங்கும் ‘அம்பிளிபயர்’ அவன்.

அனோஜனத் தமிழ்ப் பாடசாலைக்குக் கூட்டிச் சென்று அழைத்து வந்ததில்தான் ஓரளவு ஆறுதல் பெற முடிந்தது. சனிக்கிழமை பிற்பகல் வேளைகளில் ‘ஹோம்புஷ்’ பள்ளியில் அனோஜனத் தமிழ் படிக்க விட்டுவிட்டு, அவன் வரும் வரை ‘வாங்கினில்’ ஆரூச்சோர் அமர்ந்திருந்த வேளைகளில்தான் வருகின்ற போகின்ற முகங்களுடன் பரிச்சயமாகி ரூசலம் விசாரிப்பதிலும் ஊர்ப்புதினங்களைக் கேட்டறிவதிலும் பெரும் பொழுது கழிந்து வந்தது.

வீட்டில் தனியே அமர்ந்திருக்கும் வேளைகளில், ‘எஞ்சியிருக்கும் பொழுதையும் நோய் நொடியின்றிக் கழித்துவிட்டுப்போக வேண்டுமே’ என்று நெஞ்சு ஏங்கியது.

சனிக்கிழமைப் பொழுதுபோக்கலுக்கும் குந்தகம் விளைந்தது. அனோஜனின் ‘செலக்ரிவ் எஸ்கூல்’ அநுமதிப் பரிட்சை என் சந்தோஷத்துக்குத் தடையானது.

“அனோஜனுக்கு செலக்ரிவ் எக்ஸாம் வருது.. உங்கடை அப்பாட்டைபிள்ளையைச்சேரவிட்டா அவன் தமிழ்தான் பேசிக் கொண்டிருப்பான். மற்றப்பிள்ளையளோடை போட்டி போடவுமேலாது.. ‘பிறி யுனிக்குப் படிக்க விடவேணும்.. அவங்கள் நல்லா ‘கோச்’ பண்ணுறைங்களாம்... தமிழ்ஸ்கூலைக் ‘கட்’ பண்ணிப்போட்டு நான் தான் அவனைக் கூட்டிக்கொண்டு போய் ‘பிறி யுனீ’லை விட்டிட்டு வரப்போறன்...”

சிவானந்தன் அருந்ததியின் ‘இலக்கணத்துக்கு’ உரையாசிரியன் ஆனான்.

“ஜயா... இது ஒஸ்ரேவியா... பிள்ளையள் இந்த நாட்டிலை தமிழ்மூலப்பேசி என்ன காணப்போயினம்.. இந்த நாட்டிலை தமிழ்தேவையில்லை. சும்மா நாங்கள் வீட்டிலை பேசிற் பேச்சை விளங்கிக்கொண்டால் போதும்... தமிழ் ஸ்கல்லை போய் தமிழ் எழுதப்படிச்கக் காலத்தை வீணடிச்கக் கொண்டிருக்கேலுமோ...”

ஒரு கிழமையாக விட்டத்தையே பார்த்தபடி ‘பிடிச்ச வைச்ச பிள்ளையார்’ போல இருந்த என்மீது அருந்ததிக்குச் சிறிது இரக்கம் பிறந்திருக்கவேண்டும்.

“கிழவன் விட்டேத்தியாய் வெறிச்சுப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றதைப் பார்த்தால் ‘ஸ்ந்றோக்’ ஏதும் வந்திடுமோ என்டு பயமாயிருக்கு... வேணுமெண்டா கிழமை நாளிலே ஒரு நாளைக்கு ‘லைவற்றி’ பக்கம் போய்வரச் சொல்லுங்கோ...”

அருந்ததி போட்ட பிச்சையில் என் உள்ளாம் குளிர்ந்தது. தமிழ்நூல்நிலையம் பேளிங்ரன் நோட்டிலிருந்து பதினைந்து நிமிட நடைதூரத்தில்தான் இருந்தது.

புதன்கிழமைகளில், மகனும் மருமகனும் தங்கள் தங்கள் வேலைக்கும் அனோஜன் பாடசாலைக்கும் எனப் புறப்பட்டுப்போன பின், காலை இளவெயிலில் ‘ஸ்ரேத்பில்ட்’ ஸ்ரேசனுக்கு அருகாக உள்ள தமிழ் அறிவகத்துக்கு நடந்து செல்வது சுகமாக இருந்தது.

தமிழ் அறிவகத்துக்குச் செல்லத் தொடங்கிய பின்பு தான் ‘வீட்டுக்கு வீடு வாசற்படி’ என்பது சிட்னிக்கும் பொருந்தும் என்பது வெளிப்பட்டது. மூன்று மணிவரை, முத்த பிரகைகளின் கேட்போர் கூடமாகவும் நூல்நிலையம் விளங்கியது. ஏழூட்டுப்பேருக்குக் குறையாமல் இருந்து கொண்டு. இளமைக்கால நினைவுகளையும் மீட்டி, பத்திரிகைப் புதினங்களை அளவளாவுவது முதுமைக்காலச் ‘சுகக்கேட்டுக்கு’ ஒத்தடம் கொடுத்தது. இந்த ஒத்தடமும் நின்று நிலைக்க வேண்டுமே என்று நெஞ்சு இறைஞ்சியது.

இராசரத்தினத்தாரின் ‘கருணைத் தெய்வமே கற்பகமே’ பாடலுக்கும்

‘அமுதமுறு சொல்லாகிய தோகையர்’ திருப்புகழுக்கும் உள்ளம் உருகி கண்பளிக்கின்ற வேளைகளில், சிந்துபைரவியிலேயே அமைந்த நாடக விருத்தங்களைப் பெருங்குரலெடுத்துப் பாடவேண்டும் போல மனசு கிடந்து தூடிக்கும். ‘மயான காண்டம்’ கண்முன் விரிந்து அரிச்சந்திரனின் கையறு நிலையில் அவனுக்காக உள்ளம் கழிவிருக்கம் கொள்ளும்.

என்னைப் பற்றிய விபரங்களை அமுக்கி அமுக்கி வைத்திருந்த போதும் பரம் மாஸ்ரருக்கு என்னைப் பற்றித் தெரியவந்திருந்தது.

“என்ன தில்லையம்பலம்.. இனுவில் நாகவிங்கத்தாரை ஊருலகம் அறியும். அந்தக்காலத்திலை தென்னிந்திய ட்ராமாக் குழுக்களை யெல்லாம் இலங்கைக்கு வரவழைக்க செட்டிமாருக்குத் துணைனின்று பரம்பரையெல்லே. நாகவிங்கத்தாரின்றை மகன் எண்டதைத்தான் மறைச்சுப் போட்டார்... வித்துவத்தையும் மறைக்கேலுமே... ட்ராமாக் கூத்துப்பாட்டொன்று பாடிக்காட்டுமென்...”

மடை திறந்த வெள்ளம் போல உணர்வு பீறிட்டுக்கிளம்பியது.

“குரியன் மரபின்றோடு சோந்ததோ அழிந்து போச்சோ காரியன் எண்ணமாச்சோ கெளசிகன் சதிக்குளாச்சோ - வரம் கோரி நான் பெற்ற பாலன் குவலயம் ஆண்டிடாமல் காரிருட் காட்டில் பாம்பு கடித்துமே மாண்டாயோடா மகனே... மகனே.... மகனே...”

அன்று துன்பியல் உணர்வுடனேயே ‘சங்கம்’ கலைந்தது. அடுத்த பதன்கிழமை பரம் மாஸ்ரரும் கோபாலகிருஷ்ண பாரதியாரின் நந்தனார் சரித்திரிக் கீர்த்தனங்களை இனிய ‘குரவில் பாடிக்காட்டினார்.

நாலக நிலையக் கேட்போர் கூடம் நாடகமேடைப் பாடல்களால் அதிர்ந்தது. ஆனாலும் கட்டடத்தின் கவர் அமைப்பு சத்தம் வெளியே வரவிடாமல் விழுங்கிக் கொண்டது.

அவுஸ்திரேலிய நாட்டின் யந்திரமய வாழ்வு ‘முத்தோர் சங்கத்துக்கு’ கவசமாய் அமைந்தது. வார நாட்களில், அதிலும் பகல் நேரங்களில், பிற்கால நிலையம் வர வாய்ப்பே இல்லை. முறைசாராத சங்க அமைப்புக்கு குந்தகம் ஏதும் வராமல் இருக்கவேண்டுமே என என உள்ளம் பிரார்த்தித்தது.

புதன்கிழமை நூல் நிலையத்துக்கு வந்த ‘கலைவிழா’ அறிவித் தலைக் கண்டபோது சங்க உறுப்பினரின் மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. ‘பல்கலைக் கழக மாணவர் கூட்டமைப்பு’ வழங்கும் ‘ஆத்மலிங்கம்’ இசை நாடகம் சிறப்பு நிகழ்வாக இடம்பெறும்’ என்ற செய்தி வியப்பையும் தந்து பல கேள்விக்கணக்களை எழுப்பியது.

‘சிட்னியில் இசை நாடகமா? அது எப்படிச் சாத்தியம்?... இதென்ன புது நாடகம்?’

இராவணேசனின் கதையாகத்தான் அது இருக்க வேண்டும் என்று எடுத்துக்கூறி விளக்கமும் தந்தார், பரம் மாஸ்ரர்.

எல்லோரும் அடுத்த சனிக்கிழமைக்காக ‘நல்வரவு’ கூறியபோது, அருந்ததியின் அனுமதிக்காக என் உள்ளாம் மனு தயாரித்துக் கொண்டிருந்தது.

‘ரெவிபோன்’ அழைப்பு மணியைக் கேட்டதும் சிந்தனையிலிருந்து மீளாத என்னை விஜயவிங்கம் பலமாக அழைத்தார்.

‘என்ன ரெவிபோனை எடுமன் அப்பா...’

ரெவிபோனைக் கையிலெலுத்ததும் என் காதுகளை என்னாலேயே நம்ப முடியவில்லை.

“ஹலோ நான் மிலிஸ் ஆனந்தன்... தில்லையம்பலத்தாரின்றை மருமகள் கதைக்கிறன்..” மாமா லைப்ரீஸை இருக்கிறாரே...?”

‘கிழவன்... கிழவன்’ என்று வார்த்தைக்கு வார்த்தை என்னை இடித்துக் காட்டி வந்த அருந்ததியின் ‘மாமா’ என்ற வார்த்தை காதில் தேன் வார்த்தது.

ஓன்றும் சொல்லாமலே விஜயவிங்கத்திடம் ‘ரிசீவரை’ கொடுத்தேன்.

“ஓம், ஸப்ராதான்... ஓம், ஓம் இருக்கிறார். பேசச் சொல்லுறதே.. ஓம் சொல்லுறன்... சொல்லுறன்... சந்தோஷம்... அப்ப வைக்கிறன்”

இனிப்பான செய்திதான்

அனோஜன் ‘செலக்ரிவ் ஸ்கூல்’ அநுமதிப் பரிட்சையில் சித்தி யடைந்து விட்டான். சிட்னி நகரப் பாடசாலை கிடைத்திருக்கிறது.

விஜயலிங்கம் திகைத்துப் போனார்.

“என்ன காணும் தில்லையம்பலம்... பேரன் வலு விண்ணன்போலை... அதுவும் ‘சிட்னி ரவுன் ஸ்கூல்’ கிடைத்திருக்கெண்டால் நல்ல மார்க்ஸ் எடுத்திருக்கோணும் பாரும்...”

என்னுடைய திகைப்பு வேறு.

பேரக் குழந்தையைக் கொஞ்சக் கூட அருகதையற்ற என்னை ‘நேரத்துக்கு வீட்டுக்கு மாமாவை வரச் சொல்லுங்கோ’ என்று மருமகள் சொல்வ தென்றால்...?

சங்க உறுப்பினர் எல்லோரும் எனக்குத்தான் வாழ்த்துச் சொல்லினர். தங்கள் தங்கள் வீடுகளிலும் செய்தி சொல்லுவார்.

வீட்டிலும் சந்தோஷம் தலைதூக்கியது.

அன்று வந்த தொலைபேசி அமைப்புகளில் அருந்ததியின் உள்ளம் குளிர்ந்தது. செய்தியைக் கேட்டு, வீட்டுக்கும் ஒரு சிலர் வந்து சென்றனர்.

அருந்ததி உபசரணையில் குறை வைக்கமாட்டாள்.

நன்பர்களுடனான உரையாடலில் ‘மாமாவுக்குத் தான் முதலிலை செய்தி சொன்னனான்’ என்ற கதையும் வந்து போனதும் எனது விண்ணப்பத்தைச் சமர்ப்பிக்க தருணம் பார்த்திருந்தேன்.

நீண்டகாலத்திற்குப் பிறகு மகனுடனும் மருமகளுடனும் ஒன்றாக அமர்ந்திருந்து கதைக்க முடிந்ததில் உற்சாகம் கரைபுரண்டது.

“அனோஜன் இனி தேவார திருவாசகமெல்லாம் இந்த லீவுக்குள்ளை எழுதிப் படிக்க வேணும்... ‘செலக்ரிவ்’ பரிட்சையும் முடிஞ்சுதானே...”

அருந்ததி ஒருமுறை என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தாளாயினும் ஒன்றுமே பேசாதது ஆச்சரியம்.

‘நுணவும் தன் வாயால் கெடும்’ என்ற முதுமொழி நினைவுக்குவர மனம் பீதி கொண்டது.

அனோஜன் தான் கேள்விக் கணை தொடுத்தான்

“ஏன் பாட்டா தேவாரமெல்லாம் படிக்கோணும்? தேவாரம் பாடாமல் சாமி கும்பிடேலாதா...? ”

“இல்லை அப்பன், நான் செத்தால் நீ தானே தேவாரம் பாடவேணும்”

“சீ... நான் பாடமாட்டன் பாட்டா... அப்பா பாடுவார் தானே...”

“எனக்குத்தான் நீ பாடவேண்டாம் அப்பன்... உன்றை அப்பான்றை அந்தியகாலத்திலை நீ தானே பாடவேணும்...? ”

‘அமங்கலமாக ஏதும் சொல்லி விட்டேனோ’ என்று மனம் அங்கலாய்க்கும்போதே அனோஜன் தான் பதிலும் சொன்னான்.

“நான் ஏன் பாட்டா... படிக்கவேணும்.. நான் நல்லாப் படிச்சுக் காக உழைச்சனெண்டா தேவாரம் பாடுற ஆட்களைப் பிடிச்சு விடுவன்...”

என் மனம் அதிர்ந்தது.

அரைகுறைத் தமிழில் ஆங்கிலமும் கலந்து அனோஜன் அள்ளித்தெளித்த வார்த்தைகளுக்கு மூலவரைத் தேடி மனம் விசனித்தது.

சென்ற மாதம் தான் என் மனைவியின் திவசத்துக்கு ஆறுமுகம் ஜ்யாவை வீட்டுக்கு அழைத்து குறையில்லாமல் திவசத்தைச் செய்வித்த தோடு, ‘திறுத்தியோ’ என்று கேட்டு ஆறுமுகம் ஜ்யாவுக்கு ‘கேட்டதுக்கும்’ மேலாகக் கொடுத்து குடும்பப் பெருமையைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள அருந்ததி பட்டபொடும் கண்முன் தலைதூக்கியபோது, பேரக் குழந்தையின் மீதும் அருவருப்புக்கொண்டு மனம் புழுவாய் நெளிந்தது.

‘ஓ... இவன் தாவடிச் சுந்தரவிங்கத்தின் பூட்டன்...’

மகனின் பதிலில் தாய்க்கு உள்ளம் பூரித்திருக்க வேண்டும்.

‘என்ன பாட்டாவோடை தேவையில்லாத கதையள்’ என்று செல்லமாக மகனைக் கடிந்து அருந்ததி எக்காளமிட்டாள்.

“சனிக்கிழமை யுனிவசின்றிப் பெடியளின்றை கலை விழாவுக்கும் பாட்டாவைக் கூட்டிக்கொண்டு போக வேணும்.. லீவு விடும்வரைக்கும் தமிழ் ஸ்கலுக்கும் போகவேணும்...”

அருந்ததி சொல்லச்சொல்ல, தலைகால் தெரியாமல் மனம் ஆனந்தக் கூத்தாடியது.

இன்று அருந்ததியும் கலைவிழாவை இருந்து பார்ப்பாள் என்று மனம் எதிர்பார்க்கவில்லை. நேரத்துக்கே ‘உக்கிரேனியன்’ மண்டபத்துக்குக் காரில் அழைத்து வந்தும் விட்டாள்.

அருந்ததியின் இந்த மனமாற்றத்திற்கான ‘குட்சம்’ விளங்காமல் ‘திகைப்பூச்சி’ பிடித்துப்போயிருந்த நிலையிலிருந்து மீண்டு, அருந்ததியின் செய்கைகளில் துப்புத்துலக்க மனம் விழைகிறது.

மண்டபத்துக்குள் நுழையாமல், நுழைவாசலுக்கு அருகாமையில் நின்று வருவோரிடமும் போவோரிடமும் சிரித்துச் சிரித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்த அருந்ததியின் நடிப்பு சந்து மிகையாகத்தான் தெரிந்தது.

கலைவிழாவுக்கு வந்தவர்களிற் பலரும் அருந்ததி யுடனும் அனோஜனுடனும் கைகுலுக்கியமையைக் கண்ட போதுதான் மகனின் பரிசை வெற்றியை உக்கிரேனியன் மண்டபத்தில் அருந்ததி கொண்டாடு கிறாள் என்பது என் புத்திக்கு உறைத்தது.

‘அவனும் அவளின் பீத்தல் பெருமையும்’ என்று நிலைகொள்ளாமல் மனம் தவித்தபோது, கோரஸ் பாட்டு கவனத்தை ஈர்த்து, யாவற்றையும் மறுக்கடிக்கச் செய்தது.

கோரஸ் பாட்டின் துடினத்தையும் நளினத்தையும் உள்வாங்கிய மனத்தின் ஆச்சரியம் அடங்குமுன்னரே இராவணேசனின் வரவுப்பாட்டு கணீரன்று ஒலித்தது.

‘திரிலோகமும் புகழும் சுந்தர
வீர தீர சூரன் நானே...’

திடீரென்று ஒலித்த கரகோஷத்தில் என் நினைவுச் சக்கரம் சுழன்று உருண்டது.

பரிசளிப்புக் கட்டத்தில் நின்று மேடையில் பேராசிரியர் பொன்னம்பலம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

“அன்பர்களே... நாம் இதுவரையும் கண்டுகளித்த பழைய இசை நாடகத்தை அழகுறத் தமிழில் எழுதி பல்கலைக்கழக மாணவர்களைக் கொண்டு நடிப்பித்து, அதனை அண்ணாவியம் செய்து எமக்களித்தவர் நன்பர் கொரிகாந்தன் அவர்கள்... அந்நியப் படுத்தப்பட்டு புலம் பெயர்ந்த மண்ணிலே எதையோ தொலைத்து விட்ட உணர்வகளுடன் வாழ்ந்து வருகின்ற எங்களுக்கு இந்த நாடகம் சஞ்சீவியாய் அமைந்தது... இவர் இங்கே சிட்டியில் பல்கலைக்கழகத்திலே ‘கிறியேற்றிவ் ஆர்ட்டஸெப்’ பயின்று, மேற்படிப்புக்காக ஆசியாவின் ‘ஹூபிரிட்’ நாடக அரங்கு பற்றி ஆய்வு செய்து கொண்டிருக்கிறார். ‘பல்வேறு மரபுகளிலிருந்தும் வளம் சேர்த்துக் கொண்டது தமிழ் இசை நாடக மரபு’ என்று கூறி, இன அடையாளத்தை இழக்காத அரங்குதமிழ் இசை நாடக மரபு தான் என்று நிறுவ முயற்சி எடுத்து வருகின்றார். பத்து மாதம் நெதர்லாண்டில் நடைபெற இருக்கின்ற ‘ஹூபிரிட் தியேட்டர்’ பற்றிய ஆய்வரங்கிலே தன்னுடைய ஆய்வுக் கட்டுரையைப் படிக்க இருக்கிறார்... இராவணேசனாக பிரதம பாத்திரம் ஏற்று நடித்தவரும் அவரே... பாடல்களாலும் நடிப்பாலும் எம்மைக் கொள்ளள கொண்ட கொரிகாந்தன் வேறு யாருமல்லர்... ஒரு காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலே கொடிக்டிப் பறந்த, புகழ் பூத்த இசை நாடகக் கலைஞர் அண்ணாவி ஆழ்வாரின் பேரனாவார்...”

பேராசிரியர் இன்னும் என்ன என்னவோ எல்லாம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

மகன், மருமகள், பேரன்... என்ற தளைகளையெல்லாம் அறுத்துக் கொண்டு ‘விட்டு விடுதலையாகி’ மனம் வானொளி நோக்கி உயரப் பறந்தது.

□

வஞ்செல்லை தினம் வேண்டும்...!

பூமணி மச்சாள் போலத்தான் தெரிந்தாள்.

வேகமாகச் சரிந்து திரும்பிய முகத்தில் ‘தூக்கலாக’த் தெரிந்த எடுப்பான மூக்கு, அவள் பூமணி மச்சாள்தான் எனச் சொன்னது. ஆனாலும், ஒரு கணப் பார்வையில் நிச்சயம்செய்ய முடியவில்லை. ஒருவேளை இன்னும் நெருக்கத்தில் கண்டிருந்தால் சந்தேகம் தெளிந்திருக்கும்.

‘இன்னும் ஒருமுறை திரும்பிப்பார்த்தாலென்ன,’ என்று உள்ளாம் ஏவியது. ஆனால், பெண்கள் பக்கம் திரும்பிப் பார்க்கும் என்னைப்பற்றித் தவறாக நினைத்துக்கொள்வார்களோ என்ற பயம் எழுந்து என்னைத் தடுத்தது.

மனம் இருப்புக்கொள்ளவில்லை, ‘பூமணி மச்சாள் தானா?’ என்று அறிந்துவிட வேண்டுமென்று துருதுருத்தது.

‘கிளிநொச்சியிலிருந்து அவள் எப்படி வந்திருப்பாள்?’ என்ற அறிவாராய்ச்சியில் இறங்கியபோது தான் ‘அது வேறு யாரோ’ என்று நினைத்துக்கொண்டு மனம் சமாதானமானது.

நீண்ட நாட்களின்பின் அந்தக் கூட்டத்தில் பாலிய கால நண்பர்கள் பலரைக் கண்டதில் மனசு மகிழ்ந்தது. ஆரம்பத்தில் கதைக்கத் தயங்கியவர் களைக்கூட பெயர் சொல்லி அழைத்து ‘குகம்’ விசாரிக்கத் தொடங்கியபின், எல்லோரும் என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

குடும்பம், பிள்ளைகள், உத்தியோகம் என்று பேச்சு விரிந்து, பாடசாலை நாட்களின் குறும்புகளிலும் நினைவழியா நிகழ்வுகளிலும் தினைத்து எல்லோருமே மகிழ்ச்சிக் கடலில் குளித்துக் கொண்டிருந்தோம்.

“நான் பென்சிற் கூராலை நெந்தியிலை குத்தி ரத்தம் வந்தது உங்களுக்கு இப்பவும் ஞாபகம் இருக்கோ?”

இரஞ்சிதராஜன் கேட்டான்.

எனக்கு ஞாபகத்துக்கு வரவில்லை

‘தன்னை மறந்து போனதாக நினைத்துக் கொள்வானோ?’ என்ற உறுத்தவில், ஞாபகம் வந்ததுபோல ‘ஓ, நாலாம் வகுப்பிலை தானே...’ என்று கேட்டு வைக்கிறேன்.

“இல்லை, முன்றாம் வகுப்பிலை...”

எனக்குப் பதில் சொல்லிவிட்டு இரஞ்சிதராஜன் விபரிக்கத் தொடங்கிவிட்டான். சின்னத்திரைக் கதை கேட்கின்ற சுவாரஸ்யத்துடன் மற்றவர்கள் செவிமடுத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

நான் அழுத்து, மற்றப்பிள்ளைகள் ஓடிப்போய் அண்ணாச்சாமி மாஸ்ரரிடம் சொன்னது, அண்ணாச்சாமி மாஸ்ரர் என் நெற்றியில் ஓடிந்து புதைந்திருந்த பென்சிற்கூரைத் தன் பல்லினால் கடித்திமுத்தது, பென்சிற்கூர் ஏற்படுத்திய ஒட்டையிலிருந்து இரத்தம் இடையறாது வழிந்தது, முதலுதவிப் பெட்டியிலிருந்து துணியெடுத்து நெற்றியில் கட்டியது; பின்னர், தனக்குக் குளறக்குளற அடி போட்டது... என்று கட்டம் கட்டமாக இரஞ்சிதராஜன் கவைபடக் கூறினான்.

எனக்கு ஏனோ ஒன்றுமே தெளிவாக ஞாபகத்துக்கு வரவில்லை. நான்கு தசாப்தங்களுக்கும் முற்பட்ட ஒரு சம்பவத்தை எப்படி இவனால் மட்டும் அச்சொட்டாக விபரிக்கமுடிகிறது?

எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.

என்னைவிட அச்சம்பவம் அவன் ஆழ்மனத்தில் நன்றாகப் பதிந்திருக்கவேண்டும். ‘தவறு செய்துவிட்டோம்’ என்ற குற்ற உணர்வு அவனை உறுத்திக்கொண்டே வந்திருக்கவேண்டும்...

‘பிராய்ட்’ குறிப்பிட்ட ‘குழந்தைப்பருவ அனுபவங்கள்’ பற்றிய

கருத்துக்கள் தான் இப்போது எனக்கு நினைவுக்கு வந்தன. கூடவே, என் உள்மன ஒலிப்பு என்னை இடித்துரைத்தது.

‘உன் மேதாவித்தனத்தை இப்போது நினைத்துக் கொண்டால் இவர்களிலிருந்து நீ அந்தியப்பட்டுப் போவாய்...’

நான் என் அறிவாராய்ச்சியை நிறுத்திவிட்டு அவர்களின் பேச்சில் கலந்தேன்.

தங்கராசவுக்கு நல்ல சந்தோஷம். தன்னுடைய மகளுக்காகத் தான் கட்டிமுடித்த புதுவீட்டின் கிருஹப் பிரவேசத்திற்கு நான் என் மனைவியுடன் வந்தமையும் நண்பர்களுடன் அளவளாவிக் கொண்டிருப்பதும் அவனுக்கு நிறைவைத் தந்திருக்கவேண்டும். எங்களுடன் இருந்து கதைப்பதும் விருந்தினர்கள் வருகின்றபோது எழுந்து வரவேற்பதுமாக இருந்தான்.

“உங்களுடைய பூமணி மச்சாளின் பிள்ளைகள் இரண்டும் இப்போ வெளிநாட்டிலையாம், தெரியுமே..”

இரஞ்சிதராஜன்தான் கதையோடு கதையாக பூமணி மச்சாளை நினைவுபடுத்தினான்.

அடக்கிவைத்த பூமணி மச்சாளைப் பற்றிய நினைவுகள் மீண்டும் கிளர்ந்தெழுந்தன.

பூமணி மச்சாள்...

எனக்கு தூரத்து உறவு அவள்.

என்னைவிட ஜெந்து வயது முத்தவள்.

என் பள்ளித்தோழர்களைப் பொறுத்தவரை அவள் எனக்கு ‘பொடி காட்’.

அரும்பக்கல்வியை முடிக்கும்வரை, அவள்தான் என் பாதுகாப்புக்காக நியமிக்கப்பட்ட ‘கறுப்புப் பூனை’.

பூமணி மச்சாளுக்குப் பயந்து என் தோழர்கள் வகுப்பில் என்னை ஒன்றும் செய்யாதிருந்தார்கள். ஆனாலும் உடற்பயிற்சிப் பாடவேளைகளில் பாடசாலைக்கு முன்னாலிருந்து ‘உதிரையடி’ வெட்டைக் காணிக்கு விளையாடச் செல்லும்போது சிலவேளைகளில் எங்களுக்குள் சண்டை வந்துவிடும்.

‘உதிரையடி’ வெட்டைக்காணியில் ஒரேயொரு பூவரச மரம். அதன் ஒரு கிளை கீழ்நோக்கி வளைந்து நிலத்தை முட்டுவது போலிருக்கும்.

அந்தக் கிளையில் ஏறி ‘குதிரை’ ஆடுவதில் எங்கள் எல்லோருக்கும் கொள்ளலை ஆசை, அந்தக் குதிரையில் யார் முதலில் ஏறுவது என்பதில்தான் எங்களுக்குள் சச்சரவு வந்துவிடும். அந்தநேரத்தில் சிலவேளைகளில் ஆளுக்காள் ‘தனகுப்பட்டாலும்’ நான் அவற்றைப்பற்றி பூமணி மச்சாளுக்கு ஒன்றும் சொல்வதில்லை.

உடற்பயிற்சிப் பாடவேளை முடிந்து வகுப்புக்குத் திரும்பியபின் வரும் இடைவேளையின்போது பூமணி மச்சாள் சிலவேளைகளில் என் வகுப்புக்கு வந்து செல்வாள். ‘யாரும் அடித்தார்களா?’ என்றுதான் முதலில் விசாரிப்பாள். நான் ‘கோள்’ ஒன்றும் சொல்வதில்லை. ஆனால், எனக்கு யாரும் அடிந்திருந்தால் என் தோழன் தர்மராஜா பூமணி மச்சாளிடம் சொல்லிவிடுவான். பூமணி மச்சாளிடமிருந்து அவர்களுக்கு நிச்சயம் தண்டனை கிடைக்கும்.

பூமணி மச்சாள் என்னை ‘மச்சான்’ என்றுதான் கூப்பிடுவாள். தோழர்கள் முன்னிலையில் என்னை அவள் அப்படிக் கூப்பிடும்போது ஒருபோதும் நான் வெட்கப்பட்டதில்லை.

ஜயாவின் சகோதரிகளின் பிள்ளைகளுக்குத்தான் பூமணி மச்சாள் என்னோடு பழகுவது பிடிக்காது. அதனால் பூமணி மச்சாளைக் கண்டாலே எரிந்துவிழுவார்கள். ‘இவ என்ன சொன்நதம் கொண்டாடிக்கொண்டு வந்திட்டா’ என்று தங்களுக்குள் முன்னுமுனுப்பார்கள்.

ஜயாவுக்கு கூடப்பிறந்த சகோதரிகள் இருவர். அம்மாவுக்கு ஒரேயொரு சகோதரர். இவர்களின் பிள்ளைகள் எல்லோரும் ஒரே பள்ளியில்தான் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பூமணி மச்சாள் மீதுள்ள கோபத்தில் என்னைப்பற்றி அடிக்கடி ஜயாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் ‘கோள்’ சொல்வார்கள்.

தோழன் தர்மராஜா பூவரசிலிருந்து விழுந்து காலை முறித்துக் கொண்டபோதும் என்னைத்தான் ‘பழி முடிந்தார்கள்’.

என்னுள் ஆழப்பதிந்துபோன நிகழ்வு அது. தோழன் தர்மராஜாவின் கால் முறிந்த அந்த நிகழ்வை நினைத்து நான் நீண்டகாலம் வருந்திக்கொண்டிருந்தேன்.

நிலத்தை முட்டும்படியாக யார் குதிரைச்சவாரி செய்வது என்பது எங்களுக்குள் அன்றைய போட்டி. மாறிமாறி ஒவ்வொருவரும் பூவரசின் கிளையில் ஏறி அமர்ந்து ‘குதிரை’ ஆடிக்கொண்டிருந்தோம்.

என்னுடைய முறை வந்தபோது மற்றவர்களை விடக் குறைவாகவே என்னால் கிளையைத் தாழ்த்த முடிந்தது. “நொண்டிக்குதிரைச்சவாரி” என எல்லோரும் என்னைக் கேவி செய்தனர். அது தர்மராஜாவுக்கு ஆத்திரத்தைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும்.

என்னை அடுத்து அவனுடைய முறை வந்த போது, தன் முழுப்பலத்தையும் பிரயோகித்து ஆடினான். ஒவ்வொரு முறை கிளையைத் தாழ்த்தி எழும்பும் போதும் ‘குதிரை’ மேலே மேலே உயர்ந்தது. இறுதியாக முச்சைப்படித்துக் கொண்டு கிளையை அழுத்தியதும் அது நன்றாகத் தாழ்ந்து நிலத்தை அடித்ததுதான் தெரியும். ‘குதிரை’ எகிறியதில் தர்மராஜா தூக்கி ஏறியப்பட்டான். காலில் நல்ல அடி. தர்மராஜா குளறிக் கொண்டிருந்தான். அவனை வகுப்பறைக்குத் தூக்கிச் செல்லும்போது நானும் அழுது கொண்டே சென்றேன்.

என்னைப் பற்றிக் ‘கோள் முட்டுவதற்கு’ ஜயாவின் மருமக்களுக்கு நல்ல ‘பிடி’ கிடைத்து விட்டது. நேரத்தோடு பள்ளிக் கூடத்திலிருந்து வீட்டுக்குத் திரும்பிச் சென்று ஜயாவிடம் என்னைப்பற்றி இல்லாததும் பொல்லாததுமாக ஏதேதோ சொன்னார்கள்.

ஜயாவிற்கு கோபம் வந்து விட்டது. பூவரசங்கம்பும் பிடுங்கி வைத்துக் கொண்டு எனக்காகக் காத்திருந்தார். என்னைக் கண்டதுமே, ‘தர்மராஜாவை ஏன் தள்ளி விழுத்தினாய்?’ என்று கேட்டுக்கேட்டு நல்ல ‘வினாசல்’ விளாசிக்கொண்டிருந்தார்.

அப்போது ‘ஆசை...’ என்று அழைத்துக் கொண்டு பூமணி மச்சாள்

வீட்டுக்கு வந்தாள். நடந்ததை எடுத்துச் சொன்னாள். தர்மராஜா என்னுடைய தோழினென்றும், நான் அவனைத் தள்ளி வீற்றதியிருக்கமாட்டேன் என்றும் உறுதியாகச் சொன்னாள். ஜயாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் பூமணி மச்சாளில் நல்ல நம்பிக்கை. அதனால் அத்தோடு அவ்விவகாரம் முடிந்து விட்டது.

பூமணி மச்சாள் ஜயாவை ‘ஆசை’ என்று தான் ஆசையாகக் கூப்பிடுவாள். அது அவர்களின் ‘ஹார் வழப்பம்’. ஜயாவின் நெருங்கிய சொந்தத்திலுள்ள மருமக்கள் எல்லோரும் ‘மாமா’ என்றே ஜயாவை அழைக்கையில், பூமணி மச்சாள் ‘ஆசை’ என்று அழைத்ததாலோ என்னவோ ஜயாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் கூட பூமணி மச்சாளில் நல்ல விருப்பம்.

பூமணி மச்சாளின் அம்மா, தூரத்துச் சொந்தத்தில் ஜயாவிற்கு அக்காமுறை. ஜயாவை விட பத்துப்பன்றிரண்டு வயது முத்தவ. ஜயாவின் இரத்த உறவிலுள்ள பெரிய தந்தை முறையிலுள்ள ஒருவர் பக்கத்து ஊரில் மணம் முடித்ததால் வந்த உறவு.

எப்போதாவது பூமணி மச்சாளின் அம்மா, பூமணி மச்சாளையும் கூட்டிக் கொண்டு எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து போவா. அப்படி வந்த ஒருவேளையில் தான் அவைவு ‘முத்தாச்சி’ என்று கூப்பிடவேண்டுமென்று அம்மா சொல்லித் தந்ததாக ஞாபகம்.

முத்தாச்சியிலும் பூமணி மச்சாளிலும் ஜயாவுக்கு மட்டுமல்லாமல் அம்மாவுக்கும் நல்ல விருப்பம். முத்தாச்சி வீட்டுக்கு வந்தால் அம்மா விடமாட்டா. நீண்ட நேரம் நிறையக் கதைத்துக் கொண்டே இருப்பா. முத்தாச்சியும் சும்மா இருப்பதில்லை. வீட்டைச் சீசெய்து சீல வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருப்பா. மாதத்துக்கு ஒரு தடவையோ அல்லது இரண்டு, மூன்று மாதங்களுக்கு ஒரு தடவையோ வீட்டுக்கு முத்தாச்சி வரும்போது, அடுப்புப் பிடித்துக் கொடுப்பதும் சானி போட்டு ‘அடுக்களையை’ நன்றாக மெழுகிக் கொண்டிருப்பதும் என்று அம்மாவுக்கு ஒத்தாசையாக இருந்து விட்டுத்தான் செல்வா.

பூமணி மச்சாள் நான் படித்துக் கொண்டிருந்த பள்ளிக்கு வரத்தொடங்கியது அவளின் ஆறாம் வகுப்பில் தான். அதுவரை தனது ஊர்ப் பள்ளிக் கூடத்தில்தான் படித்தாள். அங்கு, சின்ன முதலிலிருந்து ஜந்தாம் வகுப்புவரை தான் படிக்கலாம். ஜந்தாம் வகுப்பு முடிந்த பின்பு, ஜயா தான் நான் படிக்கும் பள்ளியில் பூமணி மச்சாளைச் சேர்த்துவிட்டவர்.

அப்போது நான் ‘பெரிய முதல்’ படித்துக்கொண்டிருந்தேன். பூமணி மச்சாள் ஆறாம் வகுப்பில் சேர்ந்துகொள்ளும்போது, ‘மச்சானைக் கவனமாகப் புராத்துக் கொள்ளவேணும்’ என்று சொல்லி பூமணி மச்சாஞ்கு அம்மா வழங்கிய பொறுப்பு தான் இந்த ‘கறுப்புப்புனை’ பாதுகாப்பு நியமனம்.

பூமணி மச்சாள் எங்களுடைய பள்ளிக்கூடத்துக்குப் படிக்க வந்தபின்பு முத்தாச்சியும் பூமணி மச்சாஞ்ம் மாத்துக்குக் குறைந்தது ஒரு தடவையாவது எங்கள் வீட்டுக்கு வந்துபோனார்கள்.

நான் ஜந்தாம் வகுப்பில் படிக்கும்போது இரண்டு, மூன்று கிழமை களாக பூமணி மச்சாள் பள்ளிக்கூடம் வரவில்லை. அதன்பின்பு பள்ளிக்கூடம் வந்தபோது வெள்ளை நிறத்தில் நீஸ்பாவாடையும் சட்டைக்கு மேலாகத் தாவமணியும் அணிந்திருந்தாள். நேர் உச்சி பிரித்து இரட்டைச் சடைப் பின்னலும் பின்னி வந்ததைப் பார்த்து, ‘பூமணி மச்சாள் நல்ல வடிவு’ என்று நினைத்துக் கொண்டதும்கூட இன்னும் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது.

பூமணி மச்சாளின் நடவடிக்கைகளிலும் மாற்றங்கள் தெரிந்தன. முன்புபோல அவளிடம் வேகம் இல்லை. என்னுடைய வகுப்பிலிருந்த ‘குழப்பட்காரரை’ முன்புபோல் அவள் எச்சரிப்பதும் இல்லை. எங்கிருந்துதான் அந்த நிதானம் வந்ததோ தெரியாது. இருப்பினும், என்னை இடை இடையே வந்து விசாரிப்பதையும் அவள் விட்டுவிடவில்லை. ஆனால், என்னை ‘மச்சாள்’ என்று சொல்லும் வேளைகளில் அவள் முகம் மலர்ந்து மெல்லிய நகையொன்று இழையோடுவதை நான் கண்டுகொள்வேன்.

நான் ஜந்தாம் வகுப்பு முடிப்பதற்கு முன்னரே பூமணி மச்சாள் பள்ளிக்கூடத்துக்கு வருவது தடைப்பட்டுப் போய்விட்டது. அவளின் ஜயா திட்டரென இருந்ததும் அவளை வீட்டோடு மறித்துவிட்டார்கள். அதன்பின் முத்தாச்சிகூட இரண்டு, மூன்று வருடங்களாக வீட்டுக்கு வரவில்லை. பின்பு, எப்போதாவது வீட்டுக்கு வருவா. வரும்போது மானாண்டிச் சந்தையில் விற்பதற்கென பணையோலையில் பின்னிய அடுக்குப் பெட்டிகளை எடுத்து வருவா. சிலவேளைகளில் நட்சத்திரம், யானை போன்ற வெவ்வேறு உருவங்களை பணையோலையில் பின்னிக் கொண்டு வருவா. சாய ஓலை யினால் ‘வன்னமும்’ போட்டு இழைத்த அவை சந்தையில் நல்ல விலைபோகுமாம்.

அவற்றுக்கு ஏன் அவ்வளவு விலை என்று எனக்கு விளங்காதபோது,

அதையும் முத்தாச்சிதான் விளங்கப் படுத்துவா. பனை ஓலையில் இழைத்த அந்த வெவ்வேறு உருவங்கள் கொண்ட ‘குட்டான்களுக்குள்’ பனங்கட்டியை அடைத்து தென் இலங்கைப் பகுதிக்கு வியாபாரிகள் அனுப்புவார்களாம். அங்கு அவற்றுக்கு நல்ல வரவேற்பு என்றும் முத்தாச்சி சொல்லுவா.

எனக்குள் ஆச்சரியம். எவ்வாறு அந்த உருவங் களை எல்லாம் பனை ஓலையில் இழைக்க முடிகின்றது என்று அதிசயிப்பேன். ஒரு சமயம் ஒரு சோடி ‘ஏரோப் பிளோன்களை’ இழைத்துக்கொண்டு வந்து சந்தைக்குப் போகுமுன் எனக்குக் காட்டிலிட்டுத்தான் முத்தாச்சி போனா. அந்த ‘பிளோன்’ உருவங்களை பூமணி மச்சாள்தான் இழைத்ததாக முத்தாச்சி சொன்னபோது, பூமணி மச்சாள் தொடர்ந்து படிக்க முடியாமற் போனதற்காக நான் வருந்திக்கொண்டிருந்தேன். முத்தாச்சியின் பயிற்சியில் பன்னவேலையில் பூமணி மச்சாளின் கைவண்ணம் வெளிப்பட்டதுபோல, தொடர்ந்து படித்திருந்தால் படிப்பிலும் அவள் துலங்கியிருப்பாளே என்று அன்றுமட்டுமல்ல அதன் பின்பு அவளைக் கண்ட வேளைகளிலும் நான் நினைத்துக் கொண்டேன்.

‘வாங்கோ சேர், வாங்கோ..’ என்ற தங்கராசவின் உரத்த குரவினாலான அழைப்பு என்னைப் பூமணி மச்சாளின் நினைவுகளிலிருந்து மீட்டது.

இதுவரை நண்பர்களின் பழைய கதைகளை யெல்லாம் செவிமடுப்பது போல போக்குக்காட்டிக்கொண்டு பூமணி மச்சாளின் வாழ்க்கையை அசைபோட்டுக் கொண்டிருந்த நான், அதிலிருந்து விடுபட்டு நிமிர்ந்து நோக்குகிறேன்.

தங்கராச யாருக்காகப் பரபரத்துக்கொண்டு முன் ‘கேந்’ வரை செல்கிறான் என்று பார்வையை எறிகிறேன்.

‘அட, அமுதலிங்கம் ஸேர்!..’

உடல் தளர்ந்தாலும் தன் வழமையான சிரிப்புடன் அமிர்தலிங்கம் ஆசிரியர் வந்து கொண்டிருந்தார். எங்களின் ஆரம்ப வகுப்பு ஆசிரியர் அவர்.

நாம் எல்லோரும் எழுந்துநின்று வரவேற்கிறோம்.

அங்கிருந்தவர்கள் எல்லோரும் பார்க்கத்தக்கதாக பள்ளித்தோழர்கள் நாம் அனைவரும் ஒன்றாக எழுந்து நின்று ‘வாங்கோ ஸேர்’ என்று வரவேற்றமை அவருக்குப் பூரிப்பைத் தந்திருக்கவேண்டும்.

பல்லெல்லாம் தெரிய ‘ஸேர்’ சிரிக்கிறார்.

“இருங்கோடாப்பா இருங்கோ...”

சொல்லிக்கொண்டே, நான் விட்டுக்கொடுத்த என் கதிரையில் ஸேர் அமர்கிறார். நான் ஸேருக்குத் தகதிரையை விட்டுக்கொடுத்ததைக் கண்டுவிட்டு, ஸேருக்கு எதிராக எனக்கென கதிரையான்றைக் கொண்டுவந்து தங்கராக போடுகிறான். ஸேர், எல்லோரையும் சுகம் விசாரிக்கிறார்.

இப்போது பெண்கள் பக்கத்தை நேராகவே நன்றாகப் பார்க்க முடிகிறது.

என் மனைவியுடன் சிரித்துச் சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருப்பது பூமணி மச்சாள் தான். பூமணி மச்சாள் தங்கராகவுக்கு நெருங்கிய உறவு. அதனால்தான் இந்த வைவத்துக்கு வந்திருக்கிறாள் என்று என் மனக என் மரமண்டைக்குச் சொன்னது.

‘காலம் எவ்வளவு விரைவாக ஓடுகிறது’ என்ற நினைப்பு வந்ததும், அக்கால வேக ஓட்டத்தை அவசர அவசரமாக என் மனம் கணக்குப் பார்க்கிறது.

பூமணி மச்சாளுக்கென ஜயா புத்தாரில் மாப்பிள்ளை பார்த்தமை, பூமணி மச்சாளின் திருமணத்தின்போது ‘கடுக்கண்டுவிட்ட’ எனது அந்த வாலிபப் பருவத்தில் பூமணி மச்சாளைப் பார்த்து வெட்கப்பட்டமை, கிளிநோச்சியில் வயற் காணி கிடைத்து அங்கு கமம் செய்ய பூமணி மச்சாளின் குடும்பம் இடம்பெயர்ந்தமை, அருமை பெருமையாக ஊருக்குத் திரும்பிவந்த வேளைகளில் என்னைக் காணும்போது கணவன் அருகிருக்கையிலும் என்னை ‘மச்சான்’ என்றே அழைத்து உறவு பாராட்டியமை, ஒவ்வொரு தடவையும் ஜயாவை சுகம் விசாரித்துச் சென்றமை, ஜயா மரணமான செய்தி அறிந்து, கணவனுடன் தனது வளர்ந்த பிள்ளைகளையும் அழைத்து வந்து ஜயாவுக்கு இறுதி மரியாதை செய்து சென்றமை... என்று அடுக்கடுக்காகவும் துண்டம் துண்டமாகவும் பூமணி மச்சாளைப் பற்றிய காட்சிகள் மனத்திரையில் விரிந்து ஜாலம் காட்டின.

இப்போது பூமணி மச்சானும் என்னைப் பார்த்துப் புன்னகை புரிகிறாள். உடனடியாகவே எழுந்து என் மனைவியின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு நாங்கள் இருக்கும் இடம்நோக்கி வருகிறாள்.

பூமணி மச்சானுக்கு என் மனைவியை நன்றாகப் பிடிக்கும். சொந்தத்தில் இல்லாமல் வேற்றுரில் நான் மணஞ்செய்திருந்தாலும் என் மனைவி ‘படிச்ச பெண்’ என்பதில் பூமணி மச்சானுக்குத் திருப்தி. என் மனைவியைச் சந்தித்த வேளைகள் சொற்பமென்றாலும் அவளின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு நிறையக் கதைப்பாள்.

காலம் செய்யும் கோலம் கண்முன் கண்ணாழுச்சி காட்டியது. பூமணி மச்சாளின் தோற்றுத்திலும்கூட காலம் மாற்றும் செய்யுமா என்று அதிசயிக்கிறேன். முகத்தில் சுருக்கங்கள், தலையில் நரை என்று கோலங்கள் மாறியிருந்தாலும் முகம் சோபை குன்றாது எடுப்பாக இருக்கிறது. பாடசாலைக் காலத்தைப்போல இன்றும் நேர் உச்சி வகிடெடுத்து தலையை ஒழுங்காகச் சீவிமுடித்த கோலமும் நெற்றியிலும் உச்சியிலும் இட்ட குங்குமப்பொட்டும் பராசக்தியின் கோலத்தை கண்முன் நிறுத்துகின்றன.

நான் சிரித்துக்கொண்டே, ‘எப்படி இருக்கிறீங்கள்?’ என்று கேட்டுவைக்கிறேன். ‘பூமணி மச்சாள்’ என்று விளித்து அழைக்கும் வழமைக்கு மாறாக, ‘பூமணி மச்சாள்’ என்ற வார்த்தைகள் மனக்குள்ளேயே அழுங்கிப் போக, மொட்டையாக சுகம் விசாரித்ததை பூமணி மச்சாள் கண்டு கொண்டிருக்கவேண்டும்.

“பெரிய படிப்பெல்லாம் வெளிநாடுபோய்ப் படிச்சிட்டு வந்திருக்கிறிய ளாம். ‘ஆங்க’ உங்களைப் பற்றிக் கண்ட கனவு வீண் போகேல்லை..’

மொட்டையாகவே பூமணி மச்சானும் பதில் சொன்னாள்.

பூமணி மச்சாள் என்னை ‘மச்சான்’ என்று அழைக்காமை என்னை நெருடுகிறது.

எனது உள்மன நெருடலை எப்படித்தான் பூமணி மச்சாள் உணர்ந்து கொண்டாளோ... என் மனக்கு ஒத்தடம் கொடுத்துப் போசினாள்.

“என்ன மச்சான் பெரிய படிப்பெல்லாம் படிச்சாப் போலை உறவு விட்டுப்போகுமோ... நான் உங்களைப் பற்றியெல்லாம் என்றை

பிள்ளையள்டை சொல்லி பெருமைப்படுறேனான்.. ‘ஆசைக்கு’ நாங்கள் எவ்வளவு கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள்...”

தங்களுடைய அநாதரவான நிலையில் ஜயாவின் முயற்சியில்தான் தனக்குத் திருமணம் என்று ஒன்று ஒன்று நடந்தது என்பதை நினைத்துக் கொண்டுதான் பூமணி மச்சாள் அப்படிச் சொல்கிறாள் என்பது எனக்கு விளங்குகிறது.

ஜயாவும் அம்மாவும் வேறு என்ன செய்யமுடியும்? முத்தாச்சியின் குடும்பத்துக்கு ஆறுதல் சொல்லத்தான் முடிந்தது. பண உதவி செய்யக்கூடிய நிலையில் அன்று எங்கள் குடும்பம் இருக்கவில்லை. அந்த ஆறுதலே அவர்களுக்கு பெரும் ஆதரவாக இருந்தது போலும்.

“இப்ப நல்லா இருக்கிறம் மச்சான்.. பிள்ளையள் ரண்டு பேரையும் கவிலைக்கு அனுப்பிப்போட்டம்... இரண்டாவது பெடியனை, கொழும்பிலை நின்று அனுப்பிப்போட்டுத்தான் இப்படி இதாலை வந்தனான்... உங்கடை பெடியங்களும் வளந்திருப்பாங்கள்... நான் திரும்பிப் போகமுன்னம் உங்கடை வீட்டை ஒருக்கா வந்திட்டுத்தான் போகவேணும்... ஆசையின்றை படம் ஒன்றிருந்தால் எங்களுக்கு வேணும். உங்கடை குடும்பப்படம் ஒன்றோடை அதையும் தந்தியளைண்டால் அல்பத்திலை போட்டு வைக்கலாம்...”

சுற்றுச் சூழலைக்கூடப் பொருட்படுத்தாமல் ஜயாவையும் என்னையும் பெருமைப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்ற பூமணி மச்சாளோடு ஜயாவினதும் அம்மாவினதும் இரத்த உறவுகளை இப்போது ஒப்பிட்டுப் பார்க்க மனம் விழைகிறது.

தெய்வத்தின் மீதான ஜயாவின் விசுவாசத்தினாலும் நம்பிக்கையினாலும் எங்களுக்கு சுரஸ்வதி கடாட்சம் கிடைத்ததைக் கண்டு, பொறாமையில் வெந்து தூரவிலகி நிற்கின்ற அந்த உறவுகளோடு பூமணி மச்சாளை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதே பாவம் என்று என் அந்தராத்மா என்னை ஏச்சரிக்கிறது.

“என்ன மச்சான் பலமான யோசினை... வாருந்கோ எல்லோரும் சாப்பிடப்போகலாம்...”

கேட்டதோடு நின்றுவிடாது பூமணி மச்சாள் என் தலையைப் பிடித்து செல்லமாக உலுக்குகிறாள். என் மனைவியைத் திரும்பிப் பார்க்கிறேன். அவள் வெட்கப்படுவது தெரிகிறது. □

ଆଖଣ୍ଡ ଲକ୍ଷ୍ମୀବାହୁ

ஏதோ ஒரு வெறியில் பிள்ளைகளுக்கு அடித்து விட்டேனேயொழிய இப்படித் தனிமையில் அமர்ந்து சித்திக்கும்போது தான் அப்படி அடித்திருக்கக் கூடாது என்று தோன்றுகிறது. பெரியவனுக்கு அடித்தபோது எப்படித்தான் அடியை வாங்கிக் கொண்டும் பேசாதிருந்தானோ தெரியவில்லை. உமாதான் அடிக்கக் தொடங்கு முன்ன் குரல் வைத்து அழுத் தொடங்கி விட்டாள். அப்பாவின் செல்லப் பிள்ளையல்லவா? அதனாற்றான் அவள் அப்படி அழுதிருக்க வேண்டும். இவர்கள் இருவரையும் விட சின்னவன் அழுததுதான் என்னை என்னவோ செய்தது. தனக்கும் அடித்து விடுவேனோ என்று பயந்து ஓடித் தாயின் சேலைக்குள் புகுந்து கொண்டவன், கொட்டக் கொட்ட என்னையே மழித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததை நினைக்கையில் நெஞ்சினில் ஏதோ நெருடுவது போலிருக்கின்றது.

எனக்குக் கோபம் வந்தால் கண்மன் தெரியாமல் நடந்து விடுகிறேன். என்னுடைய கோபத்துக்கு, பாவும்! பிள்ளைகள் தான் சில வேளைகளில் பலியாகி விடுகிறார்கள். என்னுடைய சுபாவத்தை தெரிந்து கொண்டு எப்படி இவள் மட்டும் எனது கோபத்திற்காளாகாமல் இங்கிதமாகவும் நடந்து கொள்கிறானோ தெரியவில்லை உண்மையிலே இவள் கெட்டிக்காரிதான். இல்லாவிடின் இந்த இரண்டுமாதமும் என்னால் தாக்குப் பிடித்திருக்க முடியாது. வீட்டில் என்ன நடக்கிறது. ஏது நடக்கிறது என்று ஒரு நாளாவது கேட்டிருக்கிறேனா?

சம்பளம் எடுத்து பத்து நாட்கள்தான் செலவுகள் என்று ஏதும் இருக்கும் அதன் பின் அடுத்த சம்பளம் வரை எதிலுமே ஒரு சிக்கனம். நல்ல படம் ஒன்று ஓடினாற் கூட ‘படம் அவ்வளவு நல்லா இல்லையாம், வேறை நல்ல படம் வரேக்கை பிள்ளையளையும் கூட்டிக் கொண்டுபோவம்’ என்று அவளே என்னைக் கட்டிப் போட்டு விடுவாள். பிள்ளைகளுக்குக் கூட தாயின் சிக்கனம் பரிந்துதானிருந்தது. மணிச்சுத்தும் கேட்கும் போது,

பெரியவன் சின்னவனிடம் ‘அது சலங்கை கட்டின மாடு போகுதடா’ என்று சொல்லிச் சமாளித்து விடுவான் சில வேளாகளில் இப்படியான கட்டு மட்டுத்தனம் தேவைதானா என்று அவளிடம் கேட்கத் தோன்றும். ஆனால் கேட்கமாட்டேன். பிள்ளைகள் கஷ்டம் தெரியாமல், அதிகம் செல்லமாகவும் வளரக் கூடாது என்றும் நினைத்துக் கொள்வேன்.

இந்த இரண்மொதமும் குடும்பம் எப்படி நடந்தது என்று என்னிப் பார்க்கையிற்தான் அவனுடைய சிக்கனமும் திறமையும் எனக்குப் புலனாகின்றன. இத்தனையும் எப்படி நடந்திருக்க முடியுமென்று என்னையே கேட்டுப் பார்க்கின்றபோது கடுகத்தனையாவது குடும்பம் பற்றிய சிந்தனையே இல்லாமல், சங்கமும் கூட்டங்களும் என்று ஒழித்திரிந்த என்மீது வெறுப்பாகவும் வருகின்றது. இன்றைய நிகழ்ச்சி வேறு மனதைக் குடைந்து சங்கத்தின் மீதும் அதன் நடவடிக்கைகள் மீதும் என்றுமில்லாதவாறு எளிச்சலையும் ஆத்திரத்தையும் தருகின்றது.

சின்னவன் ‘சுசிச்செயிலே’யே உறங்கிப் போய்விட்டான். முகமெங்கும் வியர்வை முத்து முத்தாகப் படிந்திருக்கின்றது. தூங்கும் வேளாகளில் அரும்பி நிற்கின்ற புன்னகை கூட மறைந்து இன்னமும் பயம் நீங்கவில்லை என்பது போல முகம் இரைந்து கிடக்கிறது. ‘பள்ளிக் கூதம் போமாத்தம்’ என்ற அவனின் பிஞ்சக்குரல் காதில் வந்து ஒலிக்கிறது. ‘பாவம், குழந்தை! அந்தப் பிஞ்சக்கு என்ன தெரியும். எல்லாம் பெரியவனுடைய வேலை’ என்று அடிமனம் சொல்லிக் கொள்கிறது. சின்னவனையும் தங்களுடன் சேர்த்துக் கொண்டதற்காகவே பெரியவனுக்கு இன்னும் இரண்டு அடிகள் கூடக் கொடுத்தது ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. அவள் அந்த நேரத்தில் இங்கு நின்றிருந்தாலாவது பிள்ளைகளுக்கு அடி விழாது தடுத்திருப்பாலோ என்று மனம் அங்கலாய்க்கிறது. தண்ணீர்க் குடத்துடன் வந்து கொண்டிருந்த தாயை, ஓட்சென்று கட்டிப்பிடித்துக் கொண்ட சின்னவனின் மிரண்ட கணகள் மீண்டும் நினைவுக்கு வந்து மூள்ளாகக் குத்துகின்றன.

முருங்கை இலையைச் சுண்டும் மனம் அடுப்பிலிருந்து வந்து முக்கைத் துளைக்கிறது. அவள் என்னதான் சமையற் கலையில் தன்கைவன்னுத்தைக் காட்டினாலும் எத்தனை நாளைக் கென்று ஒரே கறிவகையைத் தொடந்து சாப்பிட முடியும்? இன்னும் எத்தனை நாட்களுக்குச் சாப்பிட நேரிடுமோ என்று கணக்குப் பார்க்கின்றபோது. இத்தனை நாள் அனுபவித்த கஷ்டங்களுக்கும் ஒரு விடிவு வராதா என்று மனம் ஏங்குகிறது. கூடவே இத்தனைநாள் அனுபவித்த கஷ்டங்களும் முடிவில் எதுவித பலனுமின்றி கஷ்டங்களாகவே போய்விடுமோ என்ற ஒரு வித பயமும்

என்னையறியாமலே என்னுள் எழுகிறது. கடந்த காலங்களில் நடந்த வேறுசில சங்கங்களின் வேலை நிறுத்தங்களையும் விளைவுகளையும் மனம் அசைபோடுகிறது.

‘இயக்கம் என்று ஒன்றைச்சார்ந்தவனுக்கு தன் சொந்த நலனை விட அவனது இயக்கத்தின் வெற்றியும் முன்னேற்றமும் தான் முக்கியமானது’ என்று எப்போதும் என்மனைவியுடன் வாதிடுவதினாலேயே குடும்பத்தைக் கவனிக்க வில்லையே என்ற அவளின் குற்றச் சாட்டுக்களிலிருந்து நான் தப்பிக் கொள்வதுண்டு. அவனுடைய குற்றச் சாட்டிலிருந்து தப்பிக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகச் சொல்லிக் கொள்கிறேனே என்றில்லாமல் உண்மையிலேயே சங்கத்தின் நடவடிக்கைகளில் எனக்குள்ள ஈடுபாட்டைக் கண்டு கொண்டவள் என்பதனால் அவள் சமாதானமடைந்து விடுவாள். சில வேளைகளில் எனக்கு அனுசரணையாக எமது சங்கத்தின் நடவடிக்கைகளில் பங்கு பற்றியது மட்டுமேன்றி பத்திரிகைகளில் படித்தறிந்து கொண்ட திலிருந்து ஏனைய சங்கங்களின் போக்குகள் குறித்தும் அவள் என்னுடன் சர்ச்சையில் ஈடுபோடும்போது கல்லிகற்கும் காலத்தில் நான் கனவு கண்டு கொண்டிருந்த இலட்சிய மனைவியாகவே இவள் வாய்த்திருப்பது குறித்து நெஞ்சம் எக்களிப்பில் துள்ளிக் குதிக்கும். சில வேளைகளில் என்னையே அவள் மடக்கி விடுவதும் உண்டு.

சென்ற சில மாதங்களாக தினமும் தலைப்புச் செய்திகளாக பத்திரிகைகளிலெல்லாம் இடம்பெற்று நாடு முழுவதின் கவனத்தையும் தன்பால் ஈர்த்துக் கொண்ட வேலை நிறுத்தம் கடைசியில் அப்படி முடிவுற்ற போது எங்களது சங்கம் தான் ஏதோ தோல்வியைக் தழுவிக் கொண்டது போல நான் ஒழிந்து போய்விட்டேன். செய்யக்கூடாத தவறோன்றைச் செய்து விட்டதைப் போல என் மனைவியின் முகத்தில் விழிக்கலே மனம் கூசிற்று. நான் நினைத்திருந்தேனா அந்த வேலை நிறுத்தம் நியாயமற்றது என்று என்னுடன் வாதாடனாள். நான் தான் அடித்துச் சொன்னேன் ‘ஓரு ஊழியரைக் கை நீட்டி அடிப்பதற்கு ஒரு அதிகாரிக்கு எவ்வித அதிகாரமும் கிடையாது’ என்று.

அந்த அதிகாரியைப் பதவியிலிருந்து நீக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கையுடன் கூடவே அச்சங்கம் முன்வைத்திருக்கும் சில நியாயமான கோரிக்கைகளையும் அவனுக்கு எடுத்துச் சொல்லி வேலை நிறுத்தம் ஒன்றுதான் அதற்குச் சரியான தீவொன்றைக் கொடுக்க முடியுமென்று

சொன்ன எனக்கு அந்த அதிகாரியை பதவி நீக்கங் செய்ததுடன் அச்சங்கம் சமாதானமடைந்து விட்டது என்பதைக் கேள்விப்பட்டபோது ஆச்சரியமாகப் போய் விட்டது. வேலை நிறுத்தம் முடிந்து இருக்கிழமைகளின் பின் ஒருநாள் அவ்விதிகாரியே உயர் பதவியொன்றில் அமர்த்தப்பட்டிருப்பதாகப் பத்திரி கையில் வந்திருந்த செய்தியொன்றை அவளே எனக்குக் காட்டினாள் அச்சங்கத்தின் செயற்குழு சோரம் போன விபரமும் பின்னரதான் எனக்கு தெரிய வந்தது.

எமது சங்கத்தின் கோரிக்கையிலுள்ள நியாயம் அவளே அங்கீரித்த ஒன்று. நாளுக்கு நாள் உயர்ந்து கொண்டுபோகும் வாழ்க்கைச் செலவுடன், சமாளிக்கவும் முடியாதபடி அன்றைய நிலையிலேயே இன்றும் இருக்கும் எமது சம்பளத்தைக் கொண்டே குடும்பத்தை நடத்துவதில் உள்ள கஷ்டத்தை அனுபவ பூர்வமாக உணர்ந்து கொண்டவள் என்பதனால் நான் சோர்ந்திருக்கும் வேலைகளிலும் அவள் தான் எனக்கு உணர் ஷட்டுவாள். ‘உற்பத்தி பெருகியுள்ளது தானே சம்பள உயர்வு அளித்தால் என்ன’ என்ற எமது நியாயமான கோரிக்கைக்கு, உற்பத்திச் செலவும் அதிகரித்துள்ளது தானே என்று சொல்லி சமாளிக்கப் பார்த்தார்கள். மனிதாபிமானமற்ற முறையில் சுற்றேனும் இரக்கமின்றி ஒரு படி தன்னிலும் கீழிறங்கி வரமறுக்கும் அதிகாரிகளின் போக்குக் குறித்து எமது சங்கத்தின் கோரிக்கை இன்னும் பலம் பெற்றது தான் ஈற்றில் எஞ்சியது.

‘கண்ணா... கண்ணா’

குசினியில் இருந்து அவள் கூப்பிடும் சத்தம் கேட்கிறது. கண்ணன் நித்திரையாகக் கிடப்பது தெரிந்தும் அப்படி அவள் கூப்பிடுகிறாள் என்றால் நான் விழிப்பாக இருக்கிறேனா என்று அறிந்து கொள்ளத்தான் என்று அர்த்தம். நான் மௌனமாகிக் கண்களை மூடுகிறேன். இடை வேலையின் பின் ஆரம்பிக்கும் திரைப்படம் போல விட்டுப்போன நினைவுகள் கண்முன் தொடருகின்றன.

பெரியவன் கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன் தாயைக் கேட்டிருந்தான்.

“அம்மா, அப்பா ஏன் வேலைக்குப் போறேல்லை?”

“அது... அப்பாவைக்குச் சம்பளம் காணாது தானே.. கூட்டித்தரச் சொல்லிக் கேட்டு வேலைக்குப் போகாமல் நிக்கினம்”

பெரியவன் எப்போதுமே எதையும் குடைந்து குடைந்து கேட்பான். அவனுக்குப் பதில் சொல்லி சில வேளைகளில் எனக்கு அலுத்துப் போய்விடும். அவனுக்கிருக்கும் வயதுக்குமீறிய அறிவையும் இந்த ஆர்வத்தையும் வளர்க்க வேண்டுமென்ற ஆவலில் அவள்தான் கொஞ்சமும் சலிக்காமலே பதில் சொல்வாள். எதை எப்படிச் சொல்ல வேண்டும் என்று ஏற்கனவே தன்னுள் தீர்மானித்துக் கொண்டவள் போல மிகவும் பக்குவமாக ஒவ்வொன்றையும் எடுத்துச் சொல்வாள். அப்போதெல்லாம் இவள் குழந்தைகளின் உளவியல் பற்றிப் படித்திருப்பாளோ என்று நினைக்கத் தோன்றும்.

பங்குனி மாதத்து வெய்யிலின் புழுக்கத்தில் உடம்பெல்லாம் வியர்த்து ஓழுகுகிறது. அவளைக் கூப்பிட்டு சற்று விசிறச் சொல்லலாம் போலிருக்கிறது. சாய்மனைக் கதிரையை விட்டு எழும்பவும் சோம்பலாக இருக்கிறது. உமா இருந்தாலாவது கூப்பிட்டுக் கடதாசி அட்டை யொன்றை எடுத்து வரச் சொல்லலாம். ஒடிச் சென்று எடுத்து வந்து தானே விசிறியும் விடுவாள். அப்பாவுக்குத் தொண்டு செய்வதில் அவனுக்கு அலாதி இன்பம். அப்பாவுக்கும் மகனுக்கும் இடையில் இருக்கும் இந்தப் பிணைப்பைக் கண்டு பெரியவனுக்கும் சின்னவனுக்கும் சந்தியும் பொறுமை. நான் சாப்பாட்டு நேரத்தில் ஏதும் எழுதிக் கொண்டிருக்க நேர்ந்து சந்தியுத் தாமதாகிவிட்டால் உமாவும் எனக்காகக் காத்திருப்பாள். தாய் என்ன சொல்லிக் கூப்பிட்டாலும் போகமாட்டாள். ‘நீங்க வாங்கடா... அவ அப்பான்றை செல்லம். நல்லாப் பசிகிட்கக்கட்டும்’ என்று தாய் செல்லமாகக் கழிந்து கொள்வதில் திருப்திப் பட்டு, ஆண் பிள்ளைகள் அம்மாவின் பிள்ளைகளாகி விடுவார்கள்.

எங்காவது ஒரு கடதாசி அட்டையேனும் இருக்குமா என்று திரும்பிப்பார்க்கின்றபோது தான் காலையில் பெரியவனிடமிருந்து பிடுங்கி எறிந்த ‘பைல் அட்டை’ வாசற் படியோரம் கவனிப்பாரற்று கிடப்பது தெரிகிறது. அவனிடம் இருந்து பைல் அட்டையைப் பிடுங்கி எறியும்போது என்னுள் எழுந்த ஆக்ரோஷம் நினைவுக்கு வந்து கண்ணாமுச்சி காட்டுகிறது. ‘சின்னப் பிள்ளைகள் இப்படி ஒரு பாதையிலை போனால் ஆத்திரம் ஆத்திரமாகத் தானே வரும்’ என்று மனம் சமாதானம் கற்பித்துக் கொள்ள முயலுகிறது. சிறுபிள்ளைகளுக்கு இருக்கக் கூடிய புத்தியிடன் இப்படியாகவும் யோசிக்க முடியுமா என்று என்னுள் ஒரு வியப்பும் என்னையறியாமலே எழுகிறது. பிள்ளைகளின் அந்தக் கெட்டிக்காரத்தனத்தை மெச்சாமல் அடித்துத் துன்புறுத்தி விட்டோமா என்றும் என்னத் தோன்றுகிறது. ‘இந்தப் புத்திசாலித்தனம் இந்த முளையான்களுக்கு எப்படி வந்திருக்கும் என்று

ஆராய முனையும் ஆவல் உள்ளத்தில் கிளர்ந்தெழும் போதே அந்தக் காட்சியும் நிழற்படமாக கண்ணில் நிற்கிறது.

பெரியவன் முன்னுக்கும், உமா நடுவிலும், சின்னவன் பின்னுக்குமாக ஒருவர் பின் ஒருவராக வந்து கொண்டிருக் கிறார்கள். பெரியவனின் கையில் பழைய தும்புத்தடி ஒன்றில் எந்நேரமும் கழன்று விழலாம் என்ற நிலையில் உள்ள அந்தப் ‘பைல்’ அட்டை இருக்கிறது. உமா, தடி ஒன்றில் சின்னவனின் சிவப்புச் சட்டை ஒன்றைக் கொழுவிப் பிடித்திருக்கிறாள். அவர்களின் அந்தக் கொடியை தான் கொண்டு செல்ல வேண்டும் என்பது போலச் சின்னவன் முரண்டுபண்ணிக் கொண்டிருக்கிறான். அம்மா குசினியில் நிற்கிறாளா என்று அறியும் நோக்கத்துடன் கோழுமிட்டவாரே அந்த அணி குசினியை நோக்கிப் படை எடுக்கிறது. அம்மா இல்லை என்பது தெரிந்ததும் கிணற்றியில் அம்மா நிற்பாளோ என்று அறிவதற்காக தெருவில் காலடி வைக்கும் நோக்கில் வாசற்படிக்கு நகர்கிறது. அந்தக் கணத்தில் என்னுடைய பொறுமையும் எல்லையை மீறுகிறது உமாவிடமிருந்த தடியினாலேயே பெரியவனை நாலுதரம் விளாசுகிறேன் உமாவுக்கும் கூட ஒரு அடி. அடித்தகை ஓயுமன்னரே பெரியவனும் உமாவும் ஓடிச்சென்று தங்கள் புத்தகப் பைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு பள்ளிக்கூடம் கிளம்புகிறார்கள். பெரியவன் மட்டும் போகும்போது தாயை ஒருமுறை திரும்பிப் பார்க்கிறான். அவனோ ‘பிரின்சிபலிட்டை சொல் அப்பன், அப்பாவுக்குச் சம்பளம் கிடைச்சதும் பீஸ் கட்டலாமென்று’ என்று சமாதானம் கூறி அனுப்புகிறாள்.

பனங்குற்றியொன்றை ஆப்புக்கொண்டு கீலங் கீலமாகப் பிளப்பது போல் மண்டையில் வலி எடுக்கிறது. எனது இன்றைய இயலாமையைக் காட்டிக் கொள்ளப் பயந்து பிள்ளைகளைப் பயமுறுத்தி அனுப்பிவிட்ட எனது கையலாகாத்தனத்தை நினைக்கையில் உடம்பெல்லாம் புண்ணாகி எரிச்சலெடுக்கின்றது. முதல் தவணை முடிய இன்னும் காலம் இருக்கையில், எமது வேலை நிறுத்தம் பற்றி அறிந்த நிலையிலும், ஆராம் வகுப்புப்பிள்ளை யொன்றை உடனடியாகப் ‘பீஸ்’ கொண்டு வரச்சொல்லி நெருக்கிக் கொண்டு நிற்கும் பிரின்சிபலின் முகத்தில் காநி உமிழ வேண்டும் போல ஒரு வெறி பிறக்கிறது.

அவள் என்ன செய்வாள் பாவம்! இன்றைய நெருக்கடியில் இருபத்தெட்டந்து ரூபா என்ன இருபத்தெட்டந்து சதமே அவளுடைய பட்ஜெற்றுக்குள் புதிதாக நுழைய முடியாது. பிள்ளைகளுக்கு எவ்வளவோ சமாதானம் சொல்லிப் பார்த்திருக்கிறாள். பிள்ளைகள் தான் பாடசாலையில்

அவமானம் தாங்க மாட்டாமல் இந்த முறையிலாவது அம்மாவிடம் இருந்து பணம் பெற்றுக் கொள்ள முடியுமா என்று முயன்றிருக்கிறார்கள்.

நினைவுகளின் சுமையின் அழுத்தத்துடன் புழக்கமும் சேர்ந்து கொண்டதால் அச்சுமையிலிருந்து விடுபட வேண்டும் போலிருக்கிறது. எழுந்து சென்று வாசற்படியோரும் கிடக்கும் அந்தப் பைல் அட்டையை கையில் எடுத்து விசிறியவாறே பழைய சாய்மனையில் தஞ்சும் புகுகிறேன். பைல் அட்டையில் சிவப்புச் சோக்கட்டியினால் பெரியவன் பெரிய எழுத்துக்களில் எழுதி இருந்தான்.

‘பீஸ் இல்லாமல் பள்ளிக்கூடம் போகமாட்டம்’

“என்ன அதையே வெறித்துப்பார்க்கிறியள். நீங்கள் போன பாதையிலை தானே உங்கடை பிள்ளையஞும் போகும்”

அவள் சாதாரணமாகத் தான் சொன்னாள். ஆனால் அது என்னுள் உறைத்தது. வேலைறிந்தும் ஆரம்பித்த நாளன்று ஊழியர்கள் அனைவரும் அணிதிரண்டு சூலோகங்கள் எழுதிய அட்டைகளை ஏந்திக் கொண்டு கோவைமிட்டவாறே தெருமுழுவதும் சென்று வந்த காட்சி கண் முன் எழுகிறது நன்மை தீமைகளை அறிந்து கொள்ள முடியாத இந்த வயதில் அந்தப்பிஞ்சு மனங்களில் வக்கிரம் நிறைந்து விடுமோ என்று பயமாகவும் இருக்கிறது.

“பிள்ளைகள் சும்மா விளையாட்டுக்குச் செய்ததை ஏன் பெரிசாய் எடுத்து மண்டையைப் போட்டுடைக்கிறியள்... எழும்பிக் குளிச்சிட்டுச் சாப்பிட வாங்கோ”

பிள்ளைகளின் முன்னிலையில் ஒருபோதுமே என்னைக் குறை சொல்லாத இவளின் பண்பும் பிள்ளைகள் கற்றுக் கொள்வதற்கென எமது வாழ்க்கையிலும் இருக்கின்றனவற்றையிட்டு. பிள்ளைகளின் உளவிருத்தி யையோ வளர்ச்சியையோ பாதிக்காத வகையில் வாழ்க்கையை அமைத்துக் காட்டுகின்ற பாங்கும் என இவளின் திறமை பற்றிய என்னமே இப்போது மேலோங்க, சுற்று முன்னிருந்த நினைவுச் சுமையின் தாக்கமும் சுற்றுக் குறைந்திருப்பது போலிருக்கின்றது.

‘பிள்ளையஞும் வரட்டும் சாப்பிடுவெம்’ என்றவாறே குளிக்க எழும்பும் போது, சுடிய விரைவில் வேலை நிறுத்தம் வெற்றிகரமாக முடிய வேண்டுமே என்று என் மனம் இறைஞ்சுகிறது. □

குறிப்பு முனையில் நூலைப்படியை குறிப்பு முனையில் கண்ட முனையில் நூலைப்படிக்குருத்தைப்படி நூல்களையெல்லாம் கண்டுபிடித்து விடவேண்டும்.

குறிப்பு முனையில் நூலைப்படிக்குருத்தைப்படி நூலையெல்லாம் கண்டுபிடித்து விடவேண்டும். குறிப்பு முனையில் நூலைப்படிக்குருத்தைப்படி நூலையெல்லாம் கண்டுபிடித்து விடவேண்டும். குறிப்பு முனையில் நூலைப்படிக்குருத்தைப்படி நூலையெல்லாம் கண்டுபிடித்து விடவேண்டும்.

புலவர்

அரியணையில் வீற்றிருந்த நெடுஞ்செழியனின் உள்ளம் ஏனோ ஒரு நிலைப்பட மறுத்தது. முதல்நாள் நினைவுகள் அவன் நெஞ்சை அலைக்கழித்துக் கொண்டிருந்தன.

சபாமண்பத்திலிருந்து எழுந்துசென்ற தன் தேவியை உடனடியாகக் கவனியாமல் விட்டுவிட்டோமே என்று அவன் மனம் ஒரு கணம் ஏங்கியது.

அருகிலிருந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்த அவள் எழுந்திருக்கும் போதே யாரும் பார்க்காதவாறு அவளின் கையைப்பற்றி அமர்த்தியிருக்கலாம். ஆனால் சபா மண்பத்தில் கண்குளித்துக்கொண்டிருந்த ஆடலிலும் பாடலிலும் தான் அவன் தன்றிலை மறந்திருந்தானே.

ஒரு தருணம் தன் தேவியை அவன் திரும்பிப் பார்த்தவேளை தலைக்குக் கைகொடுத்தபடி அவள் அமர்ந்திருந்தாள். சாதாரணமான தலைவலியாயிருக்கும் என்றுதான் அவன் முதலில் நினைத்தான். ஆனால். அவள் எழுந்து சென்றவேளை அவளின் சேடிப்பெண்களும் கூடவே புறப்பட, எல்லோரின் கவனமும் அவர்களை நோக்கி ஈர்க்கப்பட்டபோதுதான் அவனும் அதனைக் கவனித்தான்.

அவனுக்கு எல்லாமே விளங்கியது. அவனுக்குத் தான் தன்தேவியை நன்கு தெரியுமே. அவனுக்குத் தலை வருத்தம் எதுவுமில்லை என்பதை அவன் அறிவான். தன் மீது கொண்ட ஊடலினாலேயே அவள் அப்படிச் செல்கிறாள் என்பதை உடனடியாகவே அவன் அநுமானித்தான்.

அன்று என்னவோ அவன் தன் சிந்தையை முற்றாகத்தான் இழந்திருந்தான். ஆடல் அரங்கில் நாடக மகளிர் அற்புதமாகவே தமது ஆற்றலை வெளிப்படுத்தினர். ஆடலின்போது அம்மகளின் முகத்தோற்றும்

தேவலோக மங்கையரை நினைப்பூட்டிற்று. ஆடலுக்கேற்ற பாடலின் வேறுபாடும் யாழிலையின் பயன்களும் அவன் உள்ளத்தை நன்றாகவே கவர்ந்தன. வழமைக்குச் சற்று மாறாகவே தன் தலையை அசைத்தும் பாராட்டுவார்த்தைகளை உதிர்த்தும் ஆடல் மகளிரை உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான். விளைவு...?

கோப்பெருந்தெவியின் ஊடல் அவன் அறிந்தது தான். அந்த ஊடலின் பேரோய் அவர்கள் பெற்றுக்கொள்ளும் இன்பம் இருவருக்குமே இனிப்பது தான்.

அவளின் ஊடலைத்தனிக்க ஒரு சமயம் அவளின் சௌந்தர்யத்தை அவன் புகழ்ந்துரைப்பான். இன்னொரு சமயம் அவளின் சேவகத்திற்காகக் காத்திருப்பவன்போல் அவள்முன் மண்டியிடுவான். அவனுக்கு அவன் சொன்ன உறுதிமொழிகள் தான் எத்தனை! வழங்கிய பரிசுப்பொருள்கள் தான் எத்தனை எத்தனை!

ஊடல் தனித்து அவளை வசப்படுத்தும் அவளின் சமத்காரத்தை என்னி அவள் நானுவாள். நாடாளும் மன்னன் தன் பெண்மையின் முன் பணியும் தன்மை கண்டு வியப்புறுவாள்.

அவள் ஊடும்போது பதிலுக்கு அவனும் சிலவேளைகளில் ஊடியதுண்டு. ஆனால் அது கத்திவிளிம்பில் நடத்தலை ஒத்தது என்பதையும் அவன் உணர்ந்திருந்தான். எந்த நேரத்திலும் வரம்புமீறாமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். இல்லையெனில் அதோ கதிதான்.

நேற்றைய தினமும் அதுதான் நடந்தது.

நெடுஞ்செழியன் ஒருமுறை தன் உடலைக் குலுக்கிக் கொண்டான். கோப்பெருந்தெவியின் ஊடல் தந்த வெப்பம் இன்னும் அவனுள் காங்கையாக வீசிக்கொண்டிருந்தது. கடந்த இரவின் தனிமையை என்னி அவன் தனக்குள்ளேயே குமைந்து கொண்டிருந்தான்.

தன் மன்னவன் ஆடல் மகளிரிடத்து ஈர்க்கப்பட்டான் என்று ஊடல்கொண்டு சபா மன்றபத்தில் இருந்து கோப் பெருந்தேவி நீங்கியிலேளை அவனும் அம்மன்றபத்தினின்றும் நீங்கி, ஏவல் மகளிர் சிலருடன் அவளின் அந்தப்புரம் செல்ல விழைந்தான். ஆனால் அந்த நேரம் பார்த்துத்தானா

பொற்கொல்லன் அவனை எதிர் கொள்ள வேண்டும்?

“மன்னா மன்னா! ஒரு தாழ்மையான விண்ணப்பம். மகாராணியின் சிலம்பு கவர்ந்த கள்வன் என் மனைக்கருகில் உள்ளான்...”

பொற்கொல்லனின் வார்த்தைகள் அவனுக்குத் தேவனவார்த்தன. அவன் வேகமாகவே சிந்தித்தான்.

‘இந்நேரம் களவுபோன என் தேவியின் சிலம்பும் கிடைத்து விட்டால்... அவள் ஊடலின் தேவையை விரைந்து நிறைவேற்றலாம்...’

தன் எண்ணத்தைச் செயலாக்க விரும்பிய நெடுஞ் செழியன் ஊர்காப்பாளரைக் கூவி அழைத்தான்.

“ஊர்காப்பாளரே, வாருங்கள்! இப்பொற்கொல்லன் தெரிவிப்பது போல் என் தேவியின் காந்சிலம்பு அக்கள்வன் கையதாகில் கொன்றுச் சிலம்பு கொண்ரக!”

அவனுக்கு எதற்கும் பொறுமையில்லை, அவனுக்கு வேண்டிய தெல்லாம் விரைவு. தன் தேவியின் ஊடலைத் தணிக்க விழையும் விரைவு. கட்டுக்கடங்காது வேகப்பாய்ச்சல் பாயும் அவன் மனக்குதிரையை இழுத்துப் பிடித்து நிறுத்துவதென்பது இனி இயலாத காரியம். ஆனாலும் அவன் சிந்தையில் ஒரு பொறித்திட்டிற்று.

‘அந்தப்புரம் நுழையுமுன் தேவியின் சிலம்பு கிடைத்துவிட்டால்...?’

இந்த எண்ணம் தலைதூக்கியதுமே பாதையில் ஒரு கணம் அவன் புரவி இடறிற்று. அந்த இடறவில் சிலம்புக்காகச் சுற்றுத் தாமதித்தான்.

இந்தத் தாமதமே நேற்றைய இரவின் தனிமைக்குக் காரணமானது என்று நினைத்துப்பார்த்தபோது, நெடுஞ்செழியனுக்கு ஊர்காப்பாளர் மீது கோபம் கோபமாக வந்தது.

‘கையாலாகாதவர்கள்! கொடுத்த கருமத்தை விரைந்து செய்யத் தெரியாதவர்கள்...’

கோபம் கொப்பளித்துக் கொண்டு வருகின்றபோதே கடந்த இரவுச்

சம்பாஷணையும் நெடுஞ்செழியனின் செவிப்பறைகளில் ஓங்கி ஒலித்தது.

“தேவி! மன்னர் வந்திருக்கின்றேன்”

மன்னரின் அறிவிப்பைக் கேட்டு, கோப்பெருந்தேவியை விட்டுச் சேடியர் அகல முயன்றனர்.

“என்ன ஆச்சரியம்! அதற்குள்ளாகவா ஆடல் அரங்கம் முடிவுற்றது?”

“இல்லை, தேவி! நின்னிலைகண்டு, ஆடலரங்கை விட்டு விரைந்து வந்திருக்கின்றேன்...”

“என்ன! மன்னர் விரைந்து வந்திருக்கின்றாரா? அப்படியானால் சபாமண்டபத்திலிருந்து அந்தப்புறம் வருவதற்குள் மன்னரின் புரவி ஏதும் இடக்குப் பண்ணிற்றோ...?”

நெடுஞ்செழியனுக்குப் பொறுக்கமுடியவில்லை. சேடியர் அகன்றும் அகலாதநிலையில் அவர்களின் முன்னிலையிலேயே மன்னரை இகழ்வதென்றால்... வெட்கக்கேடு!

பதிலுக்கு அவனும் வார்த்தைகளை அள்ளிவீசினான்.

“ராஜாவின் குதிரைக்கு இடக்குப்பண்ணத் தெரியாது தேவி! ராணிக்குதிரைதான் இடக்குப் பண்ணுகிறதே...”

“ஓஹோ! ஆடல் மகளிரின் மயக்கத்தில் மன்னருக்கு ராணிக்கும் புரவிக்கும் வித்தியாசமே தெரியவில்லையோ...”

“இல்லை ராணி! மயக்கமில்லை. ஆனால் கலைஞரைப் புரத்தல் மன்னர் கடன்தானே...”

“இருக்கலாம். அதற்காக அருகில் தேவி இருப்பதையும் மறந்து அப்படியா ஆகாரமும் ஊகாரமும் கொட்டுவார்கள்?”

“கலை, நயத்தற்குரியது தானே... மன்னருக்குத் தெரியுமா மகாராணி பொறாமைத்தீயில் வேகுவா ரென்று...”

வார்த்தைகளை அளந்து கொட்டவேண்டும் என்ற முன் எச்சரிக் கையும் நெடுஞ்செழியனுக்கு எழாமலில்லை. ஆனாலும் ஊடலில் இது சகஜமே என்று நினைத்தான்.

கோப்பெருந்தேவியால் தாங்க முடியவில்லை. பொறாமைத்தீயில் அவள் வேகுவதாக மன்னன் சொன்னதும் விம்மத்தொடங்கினாள்.

நெடுஞ்செழியனுக்கு சங்கடமாகிப் போய்விட்டது. அவளை எடுத்தனைத்து ஆறுதல் சொல்ல எண்ணி அருகில் நெருங்கினான்.

“கிட்ட நெருங்காதீர்கள்!”

கோப்பெருந்தேவி ஊடல் மயக்கம் தெளிந்து சீறினாள்.

இப்போது அவளின் முறை. அவள் கோபம் நீக்குவதற்கு ஏதாவது சொல்லியாகவேண்டும். ஊடல் மயக்கம் விலகாத நிலையிலேயே அவன் குழநினான்.

“தேவி! காணாமற்போன உனது காற்றிலம்பு கிடைத்ததாகப் பொற்கொல்லன் சொன்னான். அதனாற்தான் சற்றுத் தாமதிக்க நேர்ந்தது...”

“யாருக்கு வேண்டும் உங்களது சிலம்பு? வேண்டுமானால் அந்த ஆடல் நங்கையருக்கு அணிவித்து அழகுபார்க்க வேண்டியது தானே...”

சொல்லியதோடு மட்டும் நின்றுவிடாமல், மஞ்சத்தை விட்டெழுந்து சேடியர் பக்கமாக அவள் விரைந்து சென்றாள்.

அவனுக்கு ஒன்றுமே செய்யமுடியவில்லை. தூக்கமுமின்றி இரவை ஏகாந்தமாய்க் கழித்தான்.

காலை அரசவைக்காக அரியணையில் அமர்ந்திருக்கின்ற இவ்வேளையிலும் நெடுஞ்செழியனின் நெஞ்சை நேற்றைய நிகழ்வுகள் அரித்துக் கொண்டிருந்தன. ஊடல் வரம்புறீயது எக்கட்டத்தில் என்று அவன் எண்ணிப் பார்க்கத் தலைப்பட்டான். அவ்வேளை திடீரென எழுந்த வாழ்த்தொலிகேட்டு, அத்திசை நோக்கினாள்.

“ஸண்டு நீர் வையம் காக்கும் பாண்டியன் பெருந்தேவி வாழ்க!”

அணிகளையும் அழகிய கலன்களையும் ஆடைகளையும் வண்ணச் சாந்தினையும் மகளிர் சிலர் ஏந்திவர, குற்றேவல் மகளிர் நெருங்கிவர, முதுமகளிர் பலர் வாழ்த்துக்கூற, மகளிர்புடை சூழ வந்துகொண்டிருந்த கோப்பெருந்தெவியைக் கண்டு மன்னன் மனம் மகிழ்ந்தான்.

அவனுக்குத் தன் கண்களையே நம்பமுடிய வில்லை. நேற்றைய சம்பவங்களினால் மகாராணி அரசவைக்கு வராமல் இருந்து விடுவாரோ என்று இதுவரை இருந்த தவிப்பு அவளின் வருகையைக் கண்டு அடங்கியதுமே பேருவகை கொண்டு அவளை அவன் நோக்கினான்.

கோப்பெருந்தெவியின் கண்களில் இப்போது கோபம் தெரியவில்லை; சோகம் தெரிந்தது. அவளின் கண்களின் சோர்வைக்கண்டு, அவளும் இரவுத் தூக்கமின்றி உழன்றிருப்பாரோ என்று அவன் எண்ணினான்.

அரசவை நெறிமுறைப்பிரகாரம் மன்னனுக்கு வணக்கமும், வாழ்த்தும் சொல்லி அவள் அவன் அருகமர்ந்தாள். அவன், அவளின் கண்களையே துருவி நோக்கினான். அவளின் பார்வையின் ஊடுருவல் அவளுக்கு விளங்கியது. தன் கண்களின் கலக்கத்துக்குக் காரணமாய் அமைந்த, முதல் நாள் இரவில் தான் கண்ட தீய கனவின் தன்மையை அவள் எடுத்துரைத்தாள்.

அவன் எல்லாவற்றையும் பொறுமையாய்க் கேட்டான். குலவழக்கில் தீயகனவுகளை அலட்சியம் செய்யும் மரபு இல்லை என்பது அவனுக்குத் தெரியும், ராஜாங்க விசாரணை முடிந்ததும் நிமித்திகளை அழைத்து கணாத்திறம் பற்றிக் கேட்டறிய வேண்டுமென முடிவுசெய்து அவன் அமைதியற்றான். அந்த அமைதிக்கும் பங்கம் வந்தது.

அலறிப் புடைத்துக்கொண்டு தன்முன் விழுந்தடித்து ஓடிவந்து நிற்கும் வாயிற்காவலனைக் காண அவனுக்குச் சினமாக வந்தது. அவன் ஆட்சியில் அது என்றுமே நிகழாதது. அதிர்ச்சியுடன் காவலனை அவன் நோக்கினான்.

“கொற்கை வேந்தே வாழ்க!
தென்னம் பொருப்பின் தலைவ, வாழ்க!
பழியொடு படராப் பஞ்சவ வாழ்க!”

சொல்ல வந்த சேதியைச் சொல்லாமல் மன்னர் புகழ் பாடும் அக்காவலன் மீது மதிப்பு வரவில்லை; ஆத்திரம்தான் வந்தது. சேதியை விரோவாகக் கூறுமாறு சைகையாற் காட்டினான்.

“கொற்றவை அல்லள்
பத்திரகாளியும் அல்லள்
ஏக்கம் தரும் காளி அல்லள்,
தூர்க்கையும் அல்லள்...”

காவலனின் பீடிகை அவனின் பொறுமையைச் சோதித்தது. வாயிற்காவலன் தொடர்ந்து அரந்தினான்.

“உள்ளத்தில் கறுவுகொண்டவளாய் கோபத்தோடு காணப்படும் அவள் கணவனை இழந்தவளாம். கையிலே பொற்சிலம்பொன்றோடு நம் வாயிலின்கண் நிற்கிறாள் வேந்தே...”

காவலன் கூறிய செய்தி அவனுக்கு வியப்பைத் தந்தது. கையிற் சிலம்போடு நிற்கின்றாள் எனின் அவள் யாராக இருக்கும் என ஐயுற்றவன், அவளை அழைத்து வருமாறு ஆணையிட்டான். வாயிற் காவலனின் வருகையால் கோப்பெருந்தேவி கலவரப்பட்டிருப்பாளோ என்ற உணர்வு உறுத்த அவளை அவன் திரும்பி நோக்கினான். அவள் கண்கள் கலக்கத்தைக் காட்டி நின்றன. அவனுக்கு என்ன ஆறுதல் மொழி கூறலாமென அவன் ஆழந்து சிந்திப்பதற்குமுன், அரசவையுள் கையிற் சிலம்போடு இளம்பெண்ணொருந்தி வந்து கொண்டிருந்தாள். அவளைக் கைகாட்டி நிறுத்தி அவன் வினவினான்.

“அழுதுகொண்டு வந்து நிற்கும் பெண்ணே, யார் நீ?”

“தேரா மன்னா, செப்புவது உடையேன்!”

நெடுஞ்செழியன் அதிர்ந்தான். ‘மன்னவனை ஒரு குடிமகள் ஆராய்வு இல்லாதவனே என்று விளிப்பதென்றால்...’ சினம் முண்டெழுந்த போதும் அரசவையில் தன் கடமைப்பொறுப்பை உணர்ந்து அவளைச் செவிமடுத்தான்.

“புரா ஒன்றின் துயர்தீத்த சிபிச்சக்கரவர்த்தியும் ஒரு பகவின் கன்றைக் கொன்றுமைக்காக நீதிசொல்ல தன் அரும்பெற்ற

புதல்வனை தேர்ச்சில்லிலிட்டுக் கொன்ற மனுநீதி சோழனும் செங்கோல் செலுத்திய புகார் நகரில் பிறந்தவள் நான்’

நெடுஞ்செழியனுக்கு எரிச்சலாக வந்தது. ‘இவள் சோழ நாட்டவள், இவளுக்கு நம் பாண்டி நாட்டுப் பெருமை தெரியாது போலும்’ என்று மனதிற்குள் கறுவினான்.

“மன்னா! புகார் நகரில் புகமுடன் விளங்கிய மாசாத்துவான் எனும் வணிகனுக்கு மகனாகப் பிறந்து, பொருளிட்டி வாழ்க்கை நடத்தலை எண்ணி நினது மதுரை நகரில் புகுந்து, என் காற்சிலம்பை விற்றல் காரணமாக நின்னிடத்துக் கொலையுண்ட கோவலன் மனைவி கண்ணகி நான்...”

திடீரென்று நெடுஞ்செழியனுக்கு உணர்வில் ஏதோ ஒன்று உறைத்தது. தன் காதற்கிழுத்தியின் ஊடல் தணிக்க, களவுபோன அவளின் காற்சிலம்பு கிடைத்ததே என்ற மகிழ்வில், அச்சிலம்பைப் பெற்றுக்கொண்ட முறையில் இருத்தக்கறை படிந்துவிட்டதோ என்று முதன்முதலாக நினைத்துப் பார்த்தான். சற்றுக் கலவரப்பட்ட நிலையிலும் அதனை மறைத்து அவளுக்கு நீதி கூறினான்.

“பெண்ணே! உன் கணவன் என் மனைவியின் காற்சிலம்பைத் திருடனான். கள்வனைக் கொலை செய்தல் கொடுங்கோன்மை அன்று! அதுவே அரசநீதி!”

கண்ணகி சீறிச் சினந்தாள்.

“அரசநீதி உரைக்கும் மன்னா! நீ நீதி வழங்குமுன் தீர் விசாரித்து அறிந்து கொண்டிருக்கவேண்டும். என் கால் பொற்சிலம்பு மாணிக்கக் கற்களைப் பரல்களாகக் கொண்டது!..”

நெடுஞ்செழியனுக்கு அவள் மொழிந்ததில் ஒரு பிடி கிடைத்தது. கோவலனிடமிருந்து பெற்ற சிலம்பைக் கொண்டுவருமாறு ஏவலர்க்குக் கட்டளையிட்டான். அவர்கள் விரைந்து தொழிற்பட்டனர்.

ஏவலர் கொணர்ந்த சிலம்பை கண்ணகியின்முன் வைத்து, நெடுஞ்செழியன் இறுமாப்புடன் உரைத்தான்.

“பெண்ணே! நீ நீதியை நிலைநாட்ட உதவும் மொழி பகன்றாய். இதோ, இங்கிருப்பது உன் கணவன் வைத்திருந்த, என் மனைவியின் காற் சிலம்பு. என் மனைவியின் சிலம்பு முத்துப் பரல்களைக் கொண்டது”

தான் அனியும் காற் சிலம்பு கண்ணகிக்குத் தெரியாததா? விரைந்து அதனை எடுத்தாள். தன் முறைப்பாட்டை நிறுவ என்னி, அவன் முன், நிலத்தில் அச்சிலம்பை வீசி ஏறிந்தாள்.

எல்லோரின் கண்களும் சிலம்பை மொய்த்தன.

‘மாணிக்கப் பரல்கள்!’

அவற்றுள் ஒன்று நெடுஞ்செழியனின் வாயருகே முகத்தில் பட்டுத் தெறித்துக் கீழே வீழ்ந்தது.

அவன் திடுக்கிட்டு அதிர்ந்தான். சொங்கோலைப் பற்றியிருந்த அவன் கை அதிலிருந்து மெல்ல நழுவியது. உள்ளாம் குழுறியது.

‘பொற்கொல்லன் பொய்யுரை கேட்டு நீதி தவறிய யானோ அரசன்? இல்லை, கோவலன் சிலம்பை எனதாகக் கொண்டதால் நானே கள்வன்!’

நெடுஞ்செழியனுக்கு உடலும் உள்ளமும் பதறின. பாண்டிநாட்டு ஆட்சிக்கு தன் காரணமாகப் பழிநேர்ந்து விட்டதே என்று தூடித்தான். இவ்வாறு நிகழ என்ன காரணம் என்று விரைந்து சிந்தித்தான். அவன் சிந்தையில் தீப்பொறி ஒன்று பறந்தது. அண்டகோடிப்பிரகாசமாய் அது வெளிச்சம் காட்டியது.

‘கெடுக, என் சிந்தை’

வெட்கத்தை விட்டு அவன் உரத்துக் கூவ நினைத்தான். ஆனாலும் முடியவில்லை. அவனுள்ளேயே அவ்வார்த்தைகள் அடங்கிப் போயின. தனக்குத்தானே தண்டனை விதித்துக்கொண்டு எழுந்து நின்று உரைத்தான்.

“கெடுக, என் ஆயுள்”

இதய அதிர்ச்சியில் மாய்ந்து வீழ்ந்த மன்னனைக் கண்டு அனைவரும் பதறினர். □

நான் பாட்டுத் தானால்கூட ஸ்ரீ சிவகாரணம் பாப் பாட்டுவதோடு
உருசாவி முயற்சி கூடும் நான்பை நாட்டுப்பகுதியை
நாட்டுவதை சூப்பிடுவதை நான்பை நாட்டுவதை நாட்டுவதை
நாட்டுவதை சூப்பிடுவதை நான்பை நாட்டுவதை நாட்டுவதை

ஏதேயே ஏதேயே...

இவளின் கண்களில் இன்றும் மிரட்சி தெரிகிறது.

கொஞ்ச நாட்களாக இவளைக் கவனிக்கத் தொடங்கியதில் இருந்து, இவள் கண்களில் இந்த மிரட்சியை கவனித்துக் கொண்டுதான் வருகின்றேன்.

எதேச்சையாக ஒரு நாளில் இந்த மிரட்சியை அவதானித்ததாக ஞாபகம். ஆனால் அப்போது அது ஒன்றும் பெரிய விடயமாக தெரியவில்லை. ஆயினும் சென்ற வாரத்தில் ஒரு நாளில் நாதன் 'சேர்' வந்து சொன்ன பின்புதான் இவளை நான் உற்றுநோக்கத் தொடங்கினேன்.

வேறு ஆசிரியர்களாயின் நாதன் சேரின் கதையை பெரிதுபடுத்த மாட்டார்கள்.

“உது உப்பிடித்தான் ரீச்சர் எல்லாத்துக்கும் சத்தம் போட்டுக் கொண்டு இருக்கும். பிள்ளைகளை வெருட்டி வைச்சிருக்குது...”

நாதன் பற்றி சக ஆசிரியர்களின் விமர்சனம் இது.

நான் பாடசாலைக்கு புதுச என்பதால் அப்படி அலட்சியம் செய்ய முடியவில்லை. ஓவ்வொருவரையும் பற்றி சரியாக எடைபோட்டுவிட வேண்டும் என்ற நினைப்பில் சின்னஞ்சிறிய விடயங்களையும் கூட கவனத்தில் எடுத்தேன்.

எவரையும் கவர்ந்துவிடும் அழகு இவருக்கு. வட்டமான முகம், துருதுரு என்ற விழிகள், தொட்டால் சிவந்துவிடுமோ என்று தயங்க வைக்கும் நோல் நிற மேனி. ஆனாலும் இவள் முகத்தில் களை இல்லை.

காலைநேரப் பாடவேளைகளில் இவள் ஆர்வமாகத்தான் இருப்பாள். மதியத்தின் பின்புதான் இந்த மிரட்சியும் சோர்வும்.

ஏதோ கள்ளத்தனம் செய்யவள் போல, எதையோ பறி கொடுத்தவள் போல காணப்படும் இவளை விசாரிக்க வேண்டுமென உள்மனம் சொல்கின்றது.

எப்படி விசாரிப்பது?

இவளின் குடும்பத்தைப் பற்றி விசாரித்தால் என்ன?

இவளை மட்டும் விசாரித்தால் மற்றுப் பிள்ளைகளிடமிருந்து இவள் அந்நியப்பட்டு விடுவாள்.

நானே வழிகாட்டலுக்குப் பொறுப்பான ஆசிரியை என்ற விடயம் எனக்கு கைகொடுக்கிறது. திரள் பதி வேட்டு அட்டைகளை நிரப்பவென எல்லாப் பிள்ளைகளிடமும் குடும்ப விபரங்களைப் பற்றி விசாரிக்கத் தொடங்கினேன்.

சாதாரணமான குடும்பம்.

தகப்பன் - மேசன் வேலை செய்யவர்.

தாய் - நித்திய நோயாளி.

சகோதரர்கள் இருவர்.

ஒருவனுக்கு வயது இரண்டு, மற்றையவனுக்கு ஐந்து ஆகிறது

காலையிலும் பாடசாலை விட்டுச் சென்றதும் சகோதரர்களைப் பராமரிப்பது இவள்தான்.

இவள் இன்னும் பெரியபிள்ளை ஆகவில்லை.

இந்த விபரங்கள் இவளின் கண்களின் மிரட்சிக்குப் பதில் சொல்வதாக இல்லை.

மதியத்தின் பின்பான இவளின் சோர்வையும் மிரட்சியையும் கண்டறி வதற்கான வாய்ப்பு எனக்குக் குறைவு

இருநாட்களில் மட்டும், ஆறாம் பாடவேளை தான் இவர்களுக்கு எனக்குப்பாடம்.

இந்த இரு பாடவேளைகள் இவளை அவதானிக்கப்போதாது என்று எனக்குத் தெரிகிறது. அதிகம் விசாரிக்கவும் முடியாது.

அதிகம் விசாரிக்கப் போய் இவள் கள்ளத்தனம் ஏதும் செய்வதாக இருந்தால் உசாராகிவிடுவாள்.

இடைவேளைக்குப் பின்னர் என்னென்ன பாடங்கள் என்று வகுப்பு நேரஅட்டவணையை நோக்குகின்றேன்.

குறிப்பாக ஒரே பாடங்கள் என்றில்லாமல் எல்லாப்பாடங்களும் இடைவேளையின் பின்பு மாறிமாறி வெவ்வேறு நாட்களில் இடம் பிடிக்கின்றன.

பாடங்களில், பாட ஆசிரியர்களில் உள்ள வெறுப்பும் இவள் மிரட்சிக்குக் காரணமாக முடியாது.

குழுவேலைக்காக பின்னைகளை இடம்மாற்றும் போது இவள் தனது இடத்திலேயே இருந்து கொள்ள வேறுபின்னைகள் தான் இவளிடத் திற்கு குழச்செயற்பாட்டிற்காக வருகின்றனர்.

பாடங்களில் கவனமின்றி மேசையின் மீதுள்ள தனது புத்தகங்களையும் கொப்பிக்களையும் மேசை நாக்கைக்குள் வைப்பதும் மேசை நாக்கைக்குள் இருந்த புத்தகங்களை மேசைமீது எடுத்துவைப்பதுமாக இருக்கும் இவளின் செய்கை ஆத்திரத்தை தருகின்றது.

இவளின் நடவடிக்கை பற்றி இவளுகே இருக்கும் மாணவியிடம் விசாரிக்கின்றேன்.

இப்போது கொஞ்ச நாட்களாகத் தான் இப்படியாம்.

முன்பு என்றால் எல்லோருடனும் சேர்ந்து சாப்பிட்டு சந்தோசமாக இருப்பாளாம். இப்போதெல்லாம் அப்படியில்லையாம்.

பிள்ளைகள் எல்லாம் சாப்பாட்டுத்தடில் சாப்பாட்டை வாங்கிக் கொண்டு வகுப்பறையின் முன்னாலுள்ள பூந்தோட்டத்தில் ‘ஸ்ரோன் சீற்றுகளில்’ அமர்ந்துதான் சாப்பிடுவார்களாம். ஆனால் இவள் மட்டும் வகுப்பறையிலேயே தங்கிநின்று விடுவாளாம்.

“இவ சாப்பிடாமல் இருக்கிறாவோ...? ”

எனது சந்தேகத்தை அவளின் சக மாணவியிடம் கேட்டு வைக்கிறேன்.

“இல்லை சீசர், சாப்பிட்டு முடித்துவிட்டு நாங்கள் பார்க்கத்தான் வகுப்புக்கு வெளியேயுள்ள ‘பைப்’ பிலுள்ள தண்ணீரில் கழுவறவ சீசர்”

பிள்ளைகளுக்கான மதிய உணவுத்திட்டம் ஒரு வரப்பிரசாதம். அதிலும் சோறு சமைத்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற திட்டம் வெற்றிகரமாக நிறைவேறிவருவது எல்லோருக்கும் திருப்தி.

‘இவருக்கேன் இந்தச் சோர்வு?’

இடைவேளையில் சோறு உண்டபின் உற்சாகமாக இருக்கலாம் தானே. இன்று இப்பிள்ளைகளுக்குக் கிடைக்கிற வசதிகளைல்லாம் அக்காலத்தில் எங்களுக்கு இல்லையே என்று ஒரு கணம் நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

இலவச பாடப்புத்தகம், கொப்பி, பேனை, பென்சில், புத்தகப்பை, யுனிபோர்ம் துணி, சப்பாத்து இல்லா தோருக்கு சப்பாத்து, மதிய உணவாய்ச் சோறு, உணவுத் தட்டு... இத்தனை வசதிகளையும் செய்து தந்தும் பிள்ளைகளுக்குப் படிக்க முடியவில்லை என்றால்... பெற்றோரைத் தான் குறைசொல்ல வேண்டும். பெற்றோருக்குத் தங்கள் பிள்ளைகளின் கல்வியில் அக்கறை வேண்டும்.

பாடசாலைக்கு அடிக்கடி வந்து தம் பிள்ளைகளின் பெறுபேறுகள் குறித்து விசாரித்தறிந்து செல்ல வேண்டும்.

ஏழாம் வகுப்புக்குப் பாடம் எடுக்கும் ஏனைய ஆசிரியர்களிடமும் இவள் பற்றி விசாரிக்க வேண்டும் என்னை விட விசேடமாக அவர்கள்

எதனையும் அவதானித்திருக்க முடியும்.

நாதன் ‘சேரை’ மட்டும் தவிர்த்துக் கொண்டால் நல்லதென்று என் அந்தராத்மா சொல்கிறது. அவர் குட்டையைக் குழப்பி விடலாம்.

நாதன் சேர் தான் மாணவர்களின் கட்டுப்பாட்டுக்கும் ஒழுங்குக்கும் பொறுப்பு. கையில் ஒரு தடியுடன் சுற்றிச்சுற்றி வருவார்.

இப்பொழுதும் என் வகுப்பறைப் பக்கமாகத்தான் அவர் வருகிறார்.

வகுப்பறையின் நுழை வாயிலில் அவர் வந்து நின்றதும் பிள்ளைகள் எல்லோரும் எழுந்து நிற்கின்றனர். நாதன் சேர் வந்ததைக் கவனிக்காத இவள் மட்டும் கதிரையில் இருந்து கொண்டு, மேசை றாக்கைக்குள் எதையோ திணித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

நாதன் சேரின் கழுகுக் கண்களுக்கு இது அகப்படாமலா போகும்?

சற்றுக் கோபமடைந்தவராக வகுப்புக்குள் நுழைகிறார்.

இவளின் மேசைப்பக்கமாக வந்து இவளின் மேசை றாக்கைக்குள் கையை விட்டு புத்தகங்களை இழுக்கின்றார். இழுத்த இழுப்பில் புத்தகங்களோடு இழுப்பட்டு வந்த ‘சொப்பிங்’ பை ஒன்று நிலத்தில் விழ, அதனுள் இருந்த சோற்றுப் பருக்கைகள் எங்கும் சிதறிப்பரவுகின்றன.

இவள் மிரண்டுபோய் நிற்கின்றாள்

“சீசர் நான் நினைச்ச நான், இவள் கள்ளமுளி முளிக்கும்போதே இவள் ஏதோ களவுசெய்கிறாள் என்று. இதுகளுக்கெல்லாம் கொழுப்பு சீசர். இவைக்கு நாங்கள் குடுக்கிற சோறு ஒன்றும் பிடிக்குதில்லை. புழுவும் வண்டுமென்று பொய்சொல்லி சாப்பாட்டை எறியுதுகள். சீமான் விட்டுப்பிள்ளையென்ற நினைப்பு.”

நாதன் சேர் சொல்லச் சொல்ல, எனக்கு கோபம் பொத்துக்கொண்டு வருகிறது. இவளை நோக்கி விரைந்து வந்து இவள் காதைப்பிடித்துத் திருக்கிறேன்.

இவள் கண்கள் குளமாகின்றன.

‘அமுதுகொண்டே இவள் விக்கிவிக்கிச் சொல்வதையும் கேட்டுத் தான் பார்ப்போமே’ என்று அவள் காதிலிருந்த கையை எடுக்கிறேன்.

“ரீச்சர் நான் சாப்பாட்டை ஏறியிருக்கலை... ரீச்சர். வீட்டுக்கு கொண்டு போய் தம்பியவையோடை சாப்பிடுற நான், ரீச்சர். அப்பா வேலைக் கெண்டு ஒரு மாதத்துக்கு முன்னம் வெளிக்கிட்டுப்போய் இன்னும் வீட்டுக்கு வரவில்லை ரீச்சர். அப்பாவுக்கு என்னாச்சோ தெரியாது ரீச்சர். அம்மாவிடம் சோறு சமைக்கக் காசில்லை ரீச்சர்.”

விக்கலுடன் இவள் விழுங்கி விழுங்கிச் சொல்லச் சொல்ல என்னையறியாமலே என் கண்கள் குளமாகின்றன.

நாதன் சேர் திகைத்துப்போய் நிற்கிறார்.

□

പാലക്കാട് വൈസ്റ്റേമെന്റു...!

சேந்தனின் சோர்வுக்கு நான் காரணம் தேடிக் கொண்டிருந்தேன். சாதாரணமான உடற்சோர்வாக இருக்கக்கூடுமென்று தான் முதலில் நினைத்தேன். ஆனால் அவ்வாறு இல்லை என்பதை வழிமைக்கு மாறான அவனின் நடத்தைகள் வெளிக்காட்டிக் கொண்டிருந்தன.

‘நேற்றைய தினம் பாடசாலையிலிருந்து வந்ததிலிருந்தே சேந்தன் உற்சாகமாக இல்லை’ என்று தான் இரவு சாம்பவி சொன்னாள். நெடுநேரம் பிரயாணம் செய்துவந்ததில் உடம்பு அலுப்பாக இருந்ததால், நான் அதைப் பொருட்டபடுத்தவில்லை. கொழும்பிலிருந்து திரும்பிவந்த என்னைக்கூட நேற்றிரவு அவன் உற்சாகமாக வரவேற்கவில்லை என்பதையும் இப்போது நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

காலையிலும் கூட, ஏழுமணி அளவில் தான் சாம்பவியின் வற்புத்தவின் பின் அவன் படுக்கை விட்டெழுந்தான். படுக்கையில் எழுந்திருந்து இரு கைகளிலும் தன்முகத்தைத் தாங்கி, எதையோ யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். இவனின் கோலம் எனக்கு வியப்பைத் தந்தது.

“சேந்தன்! என்ன யோசினென்?”

என் குரல்கேட்டு முதலில் அவன் சிறிது அதிர்ந்திருக்க வேண்டும். என்னை ஒருமுறை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு ஒன்றும் பேசாமலிருந்தான்.

“அழுதிருப்பானோ? ”

அமுதிருக்கவேண்டும் என்பதற்கு அத்தாட்சியாக கன்னங்கள் இரண்டும் வீங்கி இரைந்திருந்தன.

“என்னவாக இருக்கும்? சேந்தனைக் கவனிக்காமல் இவள் என்ன செய்கிறாள்?”

சாம்பவிமீது சிறிது கோபமாகக்கூட வந்தது.

சேந்தன் எங்களைப் பொறுத்தவரை தவமிருந்து பெற்றபிள்ளை. திருமணமாகி எட்டு ஆண்டுகளின் பின் பிறந்தவன்மீது நாங்கள் உயிரையே வைத்திருந்தோம்.

செல்லப்பிள்ளை என்றாலும் சேந்தனின் செய்கைகள் வரம்பு மீறிவிடக்கூடாது என்பதில் சாம்பவி கவனமாக இருந்தாள். ஒழுங்கான வேலைப் பழக்கத்தை சேந்தனிடம் வளர்ப்பதில், அவள் கரிசனை எடுத்துக் கொண்டாள்.

காலையில் ஆறுமணிக்கு நித்திரை விட்டெழுந்து இரவு பத்து மணிக்கு நித்திரைக்குச் செல்லும்வரை செய்ய வேண்டியவனவற்றை எல்லாம் சேந்தனுக்கு ஒழுங்காகச் சொல்லிக் கொடுத்தாள்.

எல்லாமே ஒழுங்காக நடந்தன. சாம்பவியின் அன்பு சேந்தனுக்குக் குறைவில்லாமல் கிடைத்தத்தில் அவன் ஒழுங்கு தவறாமல் இருந்தான்.

ஆறாம் வகுப்புப் படிக்கும் பிள்ளைக்கு சாம்பவி விதித்த இந்த ஒழுங்கும் கட்டுப்பாடும் சற்று அதிகம் என்றுதான் என் மனம் அடித்துச் சொல்லும். சில வேளைகளில் அவளிடம் இதை எடுத்துச் சொல்லி ‘ஏச்சு’ வாங்கியதும் உண்டு.

இந்த ஒழுங்கைக் கடைப்பிடித்தலும் அதற்குப்பதிலாக பிள்ளையின் மீது அன்பு செலுத்தி தேவைகளை நிறைவேற்றலும் ‘நிபந்தனையுடனான நேர்நிலை அங்கீகாரமாகவே’ எனக்குப் பட்டது. சொன்னபடி நடந்தால் தான் எல்லாம் கிடைக்கும் என்ற இந்த நிபந்தனை நிலைக்குப் பதிலாக, நிபந்தனை எதுவுமின்றியே உண்ணை ஏற்றுக்கொள்கிறேன் என்று உணர்த்தும் வகையில் ‘நிபந்தனையற்ற நேர்நிலை அங்கீகாரமாக’ அதை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்பதை இவளுக்கு எப்படி எடுத்துச் சொல்வது என்று தயங்கினேன். ‘நீங்களும் உங்கள் கவுன்சிலிங்கும்’ என்று இவள் என்னைப் பரிக்ஷிக்கக் கூடும்.

‘சேந்துக்குட்ட! எழும்பி ரீ குடிக்க வாா’

என்னிடம் ஒன்றும் பேசாதவன் அம்மாவின் குரல் கேட்டு ‘பிரஸை’யும் பசையையும் எடுத்துக்கொண்டு தண்ணீர் தொட்டியடிக்குச் செல்கிறான். ஆனாலும் அவனிடம் ‘உசார்’ இல்லை.

‘காய்ச்சலாக இருக்குமோ’ என்று நினைத்துக் கொண்டு அவனைப் பின்தொடர்ந்து சென்று உடம்பைத் தொட்டுப்பார்க்கிறேன். உடல் வெப்பநிலையில் மாற்றுமில்லை.

‘அப்படியென்றால் இவனுக்கு என்ன வந்தது? ’

இவனிடம் விசாரிப்பதைவிட சாம்பவியிடமே கேட்டு விடுவது நல்லது என்று என்னியபடியே குசினிப்பக்கம் விரைகிறேன்.

“சாம்பவி! சேந்தனைக் கவனிச்சாய்தானே, ஏன் ஒரு மாதிரியா இருக்கிறான்? ”

“நானும் கவனிச்சன். நேற்று லீவிவிட்டபடியாலை ‘லீவுதானே’ என்று அசன்ன்டையாய் இருக்கிறானோ என்று யோசிச்சன். உடம்பும் கொஞ்சம் காய்ச்சலாய் இருந்தது. நேற்றிரவு பன்டோலும் குடுத்துப் படுக்கவிட்டிட்டன்.”

“இல்லை சாம்பவி, எழும்பினவுடனை பார்த்தனான். நாடிக்குக் கை குடுத்துக்கொண்டு கடுமையா யோசிச்சக் கொண்டிருந்தவன். ஏதோ கவலைப்படுநான் போலை. முகம் கழுவிக்கொண்டு வரட்டுக்கும், என்னெண்டு கேட்டுப் பார்ப்பம்”

சாம்பவி என்னை முந்திக்கொண்டாள். முகம் கழுவிக்கொண்டு வந்தவனைத் தன்னுடன் சேர்த்தனைத்து ஈரமான முகத்தையும் துவாயால் துடைத்து விடுகிறாள்.

“ஏன் அப்பன் லீவு விட்டதுக்குப் பஞ்சியாயிருக்கே? ”

சேந்தன் ஒன்றும் பேசாமல் நிற்கிறான்.

“ஏன் ஏதும் பிரச்சினையே? ”

- நான் நேரடியாகவே கேட்கிறேன்.

நேரிடையாகவே நான் இப்படிக் கேட்டது சாம்பவிக் குப் பிடிக்கவில்லை. 'நீங்கள் ஒன்றும் போசாமல் இருங்கோ' என்று கண்சாடையால் சொல்கிறாள்.

சாம்பவி கொடுத்த தேர்க்கோப்பையைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு, அதனை அருந்தாது, எதிரிலிருந்த சுவரையே வெறித்து நோக்கிக்கொண்டிருக்கும் சேந்தனைக் குறித்து எனக்குக் கவலையாக இருக்கிறது.

'இவனுக்கு உடற்சோர்வு மட்டுமில்லை, இவனின் உளமும் சோர்வுற்றிருக்கிறது. இவனின் உளச்சோர்வுக்குக் காரணம் கண்டறிந்து உடனடியாகப் பரிகாரம் காணவேண்டும். இல்லாவிடின் இதுவே இவனிடத்தில் உளநெருக்கீட்டை ஏற்படுத்தலாம். நெருக்கீடு வலுவடைந்து மனவடுவைக்கூட ஏற்படுத்தலாம். அதன்பின்பு இவனிடத்தில் உளவளத்துணை நடவடிக்கைகள் பயனற்றுப் போகும். இறுதியில் எஞ்சப்போவது உளச்சிகிச்சை மட்டும் தான்...'

எனது துறைசார் அறிவு குறித்த என் உணர்வு விழித்துக்கொண்டு, என்னை எங்கெல்லாமோ இழுத்துச் சென்று அலைக் கழிக்கிறது. எப்போதுமே நான் இப்படிக் குழம்பியதில்லை. சொந்த இரத்த சம்பந்தம் என்று வருகிறபோது, இப்படித்தான் உணர்வின் முன்னால் அறிவு வலியிழந்து விடுமோ?

சேந்தனின் கவலைக்குக் காரணம் அறியவேண்டும். அவன் என்றுமே இப்படி இருந்ததில்லை. அவனின் உடற்சோர்வையும் உளச்சோர்வையும் குறைக்கின்ற வகையில் அவனுக்கு உளவளத்துணை வழங்கவேண்டும்.

என் கலக்கத்தை சாம்பவியிடமே சொல்லிக் கொள்கிறேன். அவள் தனக்குள் சிரித்துக் கொள்கிறாள்.

"நீங்கள் 'கவுன்சிலர்' என்றால் உங்களோடையே அதை வைச்சுக் கொள்ளுங்கோ. என்றை பிள்ளையிலை ஒன்றும் சோதிக்க வேண்டாம். என்றை பிள்ளையை நான் கவனிச்சுக் கொள்ளுவன்..."

சாம்பவி சொல்வதுபோல என்னால் இருக்க முடியாது. சேந்தனின்

நடத்தைகள் எல்லாமே உள்ளென்றாக்கிட்டின் குணங்குறிகளை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. மெல்ல மெல்ல அவனை இதிலிருந்து விடுவிக்க வேண்டும்.

சாம்பவி உளவளத்துணை பற்றி எதுவுமே அறியாதவள். இவளுக்கு எப்படி விளங்க வைப்பது?

உளவளத்துணை வழங்கும் செயற்பாட்டின் பிரதான படிநிலைகளை எனக்குள் ஒருமுறை மீட்டுப்பார்த்துக் கொள்கிறேன்.

முதலில் பிரச்சினைக்குரியவருடன் உளவளத் துணையாளர் மன்னென்றாக்கம் ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

அடுத்து, பிரச்சினைக்குரியவர் தன் உளக்கிடக்கைகளைத் தங்கு தடையின்றி வெளிப்படுத்த ஊக்கப்படுத்தவேண்டும்.

தொடர்ந்து, பிரச்சினைக்குரிய நிலைமைகளை ஆய்ந்தறிந்து அவற்றின் குறைபாடுகளைத் தெளிவாக்கவேண்டும்.

மேலும், பிரச்சினைக்குரியவர் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்குரிய வழியை வெளிப்படுத்துகையில் அவற்றின் சாதக, பாதகங்களைத் தெளிவுபடுத்த வேண்டும்.

சுற்றில், பிரச்சினைக்குரியவரிடம் தன்னம்பிக்கையை வளர்த்து அவரே தனது பிரச்சினைக்குப் பொருத்தமான தீவைத்தெரிவு செய்து கொள்ள வழிப்படுத்தவேண்டும்.

இவை எவை பற்றியும் அறிந்து கொள்ளாத சாம்பவியால், சேந்தனின் பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைப்பது சாத்தியப்படக் கூடியதா என்று நான் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

வழமையாக சேந்தனுக்கு தட்டொன்றில் உணவு எடுத்துவைப்பவள் இன்று வழமைக்கு மாறாகத் தானே உணவுட்டிக் கொண்டிருந்தாள், மெல்ல மெல்லக் கதை கொடுத்தாள்.

“ஏன் அப்பன், மாக்ஸ் ஏதும் குறைஞ்சு போச்சே. உன்றை நிப்போட்டையும் காட்டேல்லை. மாக்ஸ் குறைஞ்சால் பரவாயில்லை,

அடுத்தமுறை எடுக்கலாம் தானே...”

சேந்தன் ‘இல்லை’ என்று தலையாட்டினான்.

“அப்பிடியென்டா ரீச்சேர்ஸ் ஆரும் அடிச்சவையே...”

இதற்கும் மௌனம்.

“பிள்ளையள் ஆரும் சண்டை பிடிச்சவையே...”

சாம்பவி கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதே சேந்தனின் கண்களிலிருந்து ‘பொல் பொல்’ என்று கண்ணீர் வழிறது. நான் பொறுமையாக இருந்து கவனித்துக்கொள்கிறேன். சேந்தனின் தலையை வருடியவாறே அவனின் கண்ணீரைத் தன் சேலைத் தலைப்பினால் துடைத்து சாம்பவி சிறிது நேரம் மௌனமாக இருக்கிறாள்.

“விளையாடுறதும் சண்டைபிடிக்கிறதும் பிள்ளையள் செய்யிறது தானே... அதுக்கேன் கவலைப்பட வேணும், உடனை மறந்து போகோணும்....”

சாம்பவியின் வார்த்தைகள் சேந்தனுக்கு நம்பிக்கை அளித்திருக்க வேண்டும். நேற்று நடந்ததைச் சொல்லத் தொடங்கினான். சாம்பவி இடையிடையே ‘ம்’ சொல்லி அவனை ஊக்கப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

“இன்றேவல் நேரம்... நானும் மழுரனும் ஒளிச்ச விளையாடிக் கொண்டிருந்தனாங்கள்... அவன் கதவுக்குப் பின்னாலை ஒளிச் சிருந்தவன்... அது தெரியாமல்... நான் கதவைச் சாத்திக்கொண்டு ஒடினன்... கதவிடைக்குள்ளை அவன்றை விரல் நெரிஞ்சு போச்சு...”

தயங்கித்தயங்கி சேந்தன் சொல்லி முடித்தபோது, சாம்பவி சமாதானம் சொன்னாள்.

“அது நீ தெரிஞ்சு செய்யேல்லைத்தானே அப்பன்... மழுரன் உன்றை சினைகிதன் தானே... நீ அவன்டை மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ளலாம் தானே...”

சேந்தன் சிறிது வெம்பத்தொடங்கினான்.

“மயூரன்றை விரல் நகம் வெடிச்கப்போச்சம்மா... ரத்தம் நல்லா வந்துது... பிறிபெக்ற் அண்ணா ஒருவர் வந்து அவனைக் கூட்டிக் கொண்டு போயிட்டார்... சேர் ஆரும்வந்து எனக்கு அடிப்பினமோ எண்டு எனக்குப் பயமா இருந்தது...”

“ஆரும் வந்து அடிச்சவையே? ”

சாம்பவியின் கேள்விக்கு கண்ணீர் உகுத்துக் கொண்டே, ‘இல்லை’ என்று சேந்தன் தலை அசைத்தான்.

“அப்பிடியென்டா ஏன் அப்பன் அழுறாய்...? ”

“மயூரன் தான்தான் கதவுக்குள்ளை கையை வைச்சுக் கதவைச் சாத்தினதாச் சொன்னவனாம்... பிறிபெக்ற் அண்ணாவைக் கேட்டான், சொன்னவர்...”

“விரல்லை காயமொண்டும் பெரிசா இல்லையே...”

“பிறிபெக்ற் அண்ணா, கிட்டவுள்ள டொக்ரரட்டை கூட்டிக்கொண்டு போனவராம். விரல் முறிஞ்சிருக்குமோ எண்டு பார்க்க ‘எக்ஸ்லே’ எடுக்க ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பிப்போட்டினமாம்.. விரல் முறிஞ்சால் அவனாலை எழுதேலாது தானே, அதுதான் கவலையா இருக்கம்மா...”

சேந்தன் மீதுதான் எனக்கு இருக்கமாக வந்தது. அதனைவிட, சாம்பவி இதற்குப் பரிகாரம் என்ன சொல்லப்போகிறாள் என்று அறிய ஆவலாகவும் இருந்தது.

சேந்தனை இழுத்தணைத்துக்கொண்டே சாம்பவி சொன்னாள்.

“அப்பன் நீ தெரியாமல் செய்த பிழை தானே.. நாங்கள் எங்கடை பிள்ளையாருக்கு ஒரு நேர்த்தி வைப்பம். மயூரனுக்கு கைவிரல் முறியாமல் பிள்ளையார் காப்பாற்றினார் எண்டால் வாற வெள்ளிக்கிழமை ஒரு பானை பொங்கல் பொங்குவும்...”

சேந்தனின் கண்களில் நம்பிக்கை துளிர்த்தது போலிருந்தது. சாம்பவி தொடர்ந்தாள்.

“இப்ப மழுரன் வீட்டுக்கு ‘பேன்’ பண்ணுவாம். அவன்றை அம்மாவுக்கு நடந்ததைச் சொல்லுவாம்...”

சொல்லிக்கொண்டே அவள் தொலைபேசியை நெருங்கும்போது, மனி ஒலித்தது. தொலைபேசியை எடுத்துப்பேசியவள் சேந்தனைச் சத்தமாக அழைத்தாள்.

“சேந்தன் ஓடிவாங்கோ. மழூரன் கதைக்கிறார். விரலிலை சின்னக்காயம் தானாம். எலும்பொன்றும் முறியேலையாம்...”

சேந்தன் துள்ளிக்குதித்துக்கொண்டு ஓடினான்.

பிள்ளையாரப்பா எனக்குள் புகுந்து என்னைப் பார்த்துச் சிரிப்பது போலிருந்தது!!! □

முன்னெய சிறுக்கைத்தொகுதி 'நாட்கள், கணங்கள்..., நமது வாழ்க்கைகள்' பற்றி :

...மனித நடத்தைகளையும் வாழ் வினையும் கூர்ந்து அவதானிக்கும் அவரது வல்லமை, புரிந்துணர்வு, மனிதாபிமானம், மனித மேம்பாட்டை அவாவும் தன்மை, பொருத்தமான உத்திகளைத் தேர்ந்து அனுபவங்களைக் கடை வடிவில் வெளியிடும் ஆற்றல் ஆகியவற்றை எடுத்துக் காட்டுவனவாக இத் தொகுதியிலுள்ள சிறுக்கைகள் அமைகின்றன... யதார்த்த நெறிக்குட்பட்ட அவரது கைதகளில் இழையோடும் மனிதாபிமானமும், வாழ்க்கை நிகழ்வுகளை விஞ்ஞான அடிப்படையில் விளக்க முனையும் திறனும் விதந்து பேசத்தக்கவை.

- தமிழ்ப் பேராசிரியர் சி.தில்லைநாதன்.

...'நாட்கள், கணங்கள்..., நமது வாழ்க்கைகள்' நமது இன்றைய இயலாமைகளுள் முடங்கி நிற்கும் மௌனமாக சோகத்தை வெளிக் கொணருகின்றது. பங்கிறாற்றியஸ் மறக்க முடியாத சிறுவனாகி விடுகின்றான்.

- பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி

...கலாமணியின் பிரளையம், யார்க்கெடுத்துரைப்பேன், நாட்கள்-கணங்கள்-நமது வாழ் க்கைகள் போன்றன கைதகள் தர மேம்பாடுடையனவாக விளங்குவதற்கு, போர்க் காலப் பின்புலத்தில் அந்தப் பதற்றம் நிறைந்த சூழலில் தன்னுடன் வாசகர்களையும் பயணிக்க வைத்த கதாசிரியரின் திறனையும், கடை சொன்ன முறைமையினையும் காரணங்களாக கொள்ளலாம். இது போன்ற கைதகள் சிங்களம், ஆங்கிலம் போன்ற மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்படல் ஒரு தேவை நிரப்பந்தமாகும். இந்த மண்ணின் ஒரு பகுதி மக்களின் வாழ்வியலைத் தரிசிக்க, அப்போது தான் ஒரு வாய்ப்பு ஏற்படும்.

- புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன்

... மொத்தத்தில் பத்து சிறுகதைகளின் தொகுப்பான 'நாட்கள், கணங்கள், நமது வாழ்க்கைகள்', கிராமிய வாசனையுடன் கூடிய அழகிய மொழிவளத்துடன் செப்பனிடப்பட்ட கனதிமிக்க படைப்பாக உருவெடுத்துள்ளமையை மறுக்க முடியாது. சமூத்து சிறுகதைத் துறையில் தவிர்க்கவியலாத ஒரு மைக் கல்லாக கலாமணி அவர்களின் படைப்புக்கள் உள்ளன என்பதில் சந்தேகமில்லை.

- சூரியகுமாரி பஞ்சநாதன் (வீரகேசரி)

... பன்முகப்பட்ட ஆஞ்சைகளும் தொழில்சார் அறிவும் பரந்து பட்ட அனுபவங்களும் பின்னணியாக அமைந்த அவரது படைப்புகளுக்கு பலமான அத்திவாரங்களாக உதவுவதை அவதானிக்க கூடியதாக உள்ளது... நாட்டுக்கூத்து மற்றும் இசை அனுபவங்களை இலக்கிய மாக்கக் கூடிய அனுபவமும் ஆற்றலும் கலாமணியிடம் நிறைந்தே கிடக்கிறது. அவற்றையும் அவர் இலக்கியமாக்கினால் சமூத்து இலக்கியத்திற்குப் புதிய பரிமாணம் கிடைக்கும் என்பது நிச்சயம்.

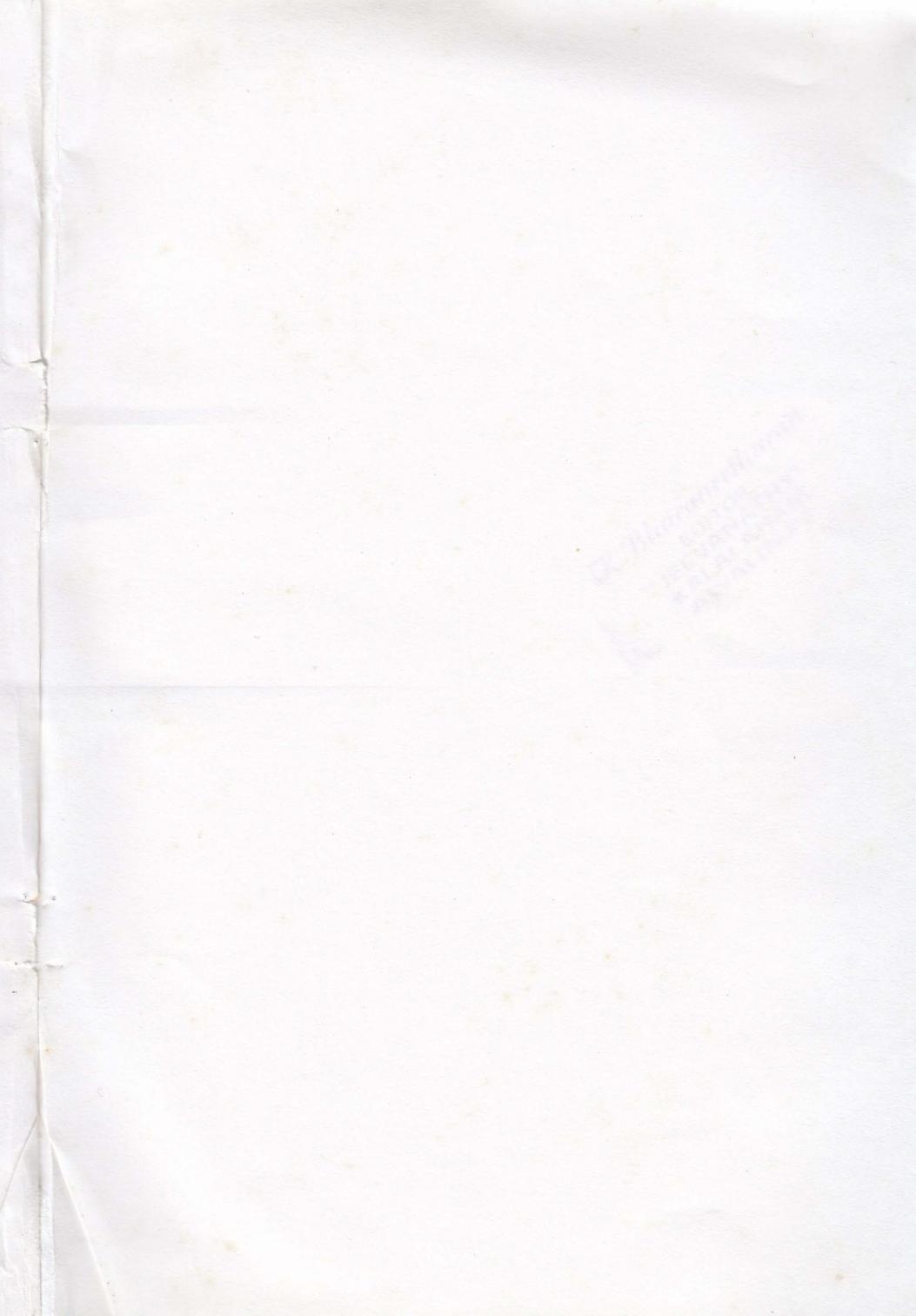
- எம்.கே. முருகானந்தன் ('முன்றாவது மனிதன்')

... தமிழ்ச் சிறுகதையுலகின் புதிய பார்வையினையும் உள்ளடக்க வலுவினையும் எழுதி வரும் எழுத்தாளர்களில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக் கூடியவர்களில் ஒருவர், த.கலாமணி... சமூக அவலங்கள், மனமுரண் என்பனவற்றை உளவியல் ரீதியாக, வலுவும் பொலிவுமான நடையில் கலாமணி சித்திரமாக்கியுள்ளார். படித்து முடித்ததும் மனம் கனக்கிறது. சிந்தனையில் வெளிச்சம் படர்கிறது. இன்னொரு முறை திரும்பவும் படிக்கும் ஆர்வம் உண்டாகின்றது. அழகான பதிப்பு.

- ('ஆதவன்')

... மனித மனங்களை அவற்றின் சலன சஞ்சலங்களையதார்த்தமாக, கவித்துவ நடையிலே சித்திரிக்கும் அருமையான சிறுகதைகள்.

- தினகரன்

R.Bharanitharan
EDITOR
"JEEVANATHY"
KALAI AHAM
AIYAI (N.P.)

சிறுக்கதை இலக்கியம் பற்றிய மிகத் தெளிவான பிரக்கலூடிடன் சிறுக்கதைகளைப் படைத்து வருகின்றவர்களுள் ஒருவர், யாழ். பல்கலைக்கழக கல்வியியற்றுவருஷ் சிறைஷ்ட விரிவுகரியாளர் கலாநிதி நூலாமனி. கல்விப்புலம் சார் புலமை வீக்க இவரது படைப்புகளுக்கு அணிசீர்க்கின்றன. இவர் ஒரு போதனைப் பல்கலைக்கழக வினாங்களைப் பட்டதாரி. இவரது அறிவியல் அறிவின் தீர்க்கம், நேர்த்தி, உள்ளியல் நோக்கு என்பதை இவர் படைப்புக்களின் சிறப்பமாக்கன். தந்தையார் வழிவந்த இசை, நாடக ஈருபாட்டின் முத்திரைகளாக, இவர் நடத்துவின் “ஒப்பிலாமனியே” கறும்படம், பதிவு செய்யப் பெற்றுள்ள இசைநாடகப் பாடல்களின் இறுவட்டு என்பன அன்றையில் வெளிவந்திருக்கின்றன. ஓர் இலக்கியப் படைப்பாளியின் ஆக்கங்களுக்கு ஊட்டமாக ஏனைய கலைகளின் மீதுள்ள நாட்டழும் ஆற்றலும் அமையும் என்பதற்கு நல்ல உதாரணம் இவரது படைப்புகள். தெளிந்த மொழிநடத்தயும் துல்லியமான சித்திரிப்பும் இவரது படைப்புகளின் இன்னொரு சிறப்பு. 1974 முதல் சிறுக்கதை எழுத ஆரம்பித்த இவர், கடந்த மூப்பத்தநாற்று ஆண்டுகளில் மொத்தம் மூப்பது சிறுக்கதைகள் மாத்திரம் ஒழுப்பாக, அதே சமயம் கண்ணியாகப் படைத்துவினார். இவரது முறைவது சிறுக்கதைத் தொகுப்பு “நாட்கள், கணங்கள்... நமது வாழ்க்கைகள்” இரண்டாயிரமாம் ஆண்டு வெளிவந்து வடக்கு - கிழக்கு மாகாண அமைச்சிகள் பரிசுகளைப் பெற்றுக் கொண்டது. இரண்டாவது தொகுப்பாக, “பாட்டுத் தீற்ததாலே...” என்னும் இந்நால் வெளிவந்திருந்து, மக்களின் வாழ்வின் முன்னேற்றத்துக்கு இலக்கியம் தன்னாலான, பங்களிப்பிலைச் செய்ய வேண்டுமென்னும் கொள்கையுடைய இவரது இந்தத் தொகுப்பு நூல், வாசகர்களைப் “பாலித்திருமென” உறுதியாக நம்புகின்றேன்.

கலாபுஷணம் தெணியான்

